

ΝΕΟΙ ΑΠΟΜΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1939 ΑΡΙΘ. 23

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΘΝΙΚΗΣ
ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΗΣ
ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Πρόεδρος
ΕΠ. ΧΑΡΙΛΑΟΣ πρώην ύπουργός

Ἀντιπρόεδρος
Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ ἀντιστράτηγος.

Ι Δ Ρ Υ Τ Α Ι

ΑΓΓΕΛΟΣ ΓΕΩΡΓΑΤΟΣ--ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ-- ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ--ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΡΙΤΣΑΣ--ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ--ΠΕΤΡΟΣ ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ--ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΣ--ΑΡ. ΚΟΥΖΗΣ--Κ. ΜΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟΣ
† ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΜΕΤΣΕΑΣ--ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ--ΜΙΧΑΗΛ ΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ--ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΣΤΑΘΑΤΟΣ--ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΣ.

ΕΔΡΑ: ΑΘΗΝΑΙ. ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 78 -- ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 32-633

ΝΕΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 78

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 5

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1939

ΕΤΟΣ 2ον

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 23

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 32-633

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΔΡΧ. 60

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΤΕΧΝΗ»
Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων Σκουλερίου

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ν. Π. Ἀποστολόπουλος -- Ἀλ. Ἰατρίδης -- Ν. Χαρίλαος.

(Τὸ περιοδικὸν δημοσιεύεται ἀπέναντι τῆς ἐπιτροπῆς καὶ διὰ τῆς ἐπιτροπῆς ἐκδοῦνται τὰς μελέταις τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς)

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Σελίδες τοῦ Παρελθόντος, ὑπὸ Γεωργίου Ἀναστασοπούλου. Οἱ Πατέρες τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου: I. Φιλήμων καὶ Κ. Λεβίδης, ὑπὸ Δημ. Γατοπούλου. Φθινόπωρον, ὑπὸ Κ. Μ. Γερνίου. Ὁ Βασιλεὺς Χόλτζμανν, ὑπὸ Ν. Γ. Σταθάκη. Ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν, ἤθη, ἔθιμα κ.λ.π. ὑπὸ Δ. Α. Γέροντα. Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Κασσομούλη, Αἰ «Βάκχαι» τοῦ Κίριπιδίου, κατὰ μετάφρασιν Παλμύρας Χονδροδύμου. Ἐγκυκλοπαίδεια τοῦ Δικαίου, ὑπὸ Στεφάνου Γ. Σερβίτ. Εὐθυμη Ζωή. ΧΡΟΝΙΚΑ. Ἐσωτερικά καὶ ἔξωτερικά γεγονότα τοῦ ληξάντος μηνός. Τὰ τεύχη τῶν Νέων Δρόμων. Ἡ Ἐνωσις Συντακτικῶν τοῦ Περιодικοῦ Τύπου. Ἡμερολόγιον τῶν Ἀρχαιολογικῶν γεγονότων τοῦ τρέχοντος ἔτους, συντασσόμενον ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν Ἀλεξ. Θ. Φιλαδέλφειος. Ἡ κίνησις τῆς Σιβιτανιδείου. Ἡ κίνησις τῆς Σχολῆς Βιομηχανικῶν Σπουδῶν. Νικόλαος Τριανταφυλλίδης. Συμπλήρωσις εἰς τὸ περὶ Εὐστρατίου Ράλλη δημοσίευμα.

ΝΕΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 23

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1939

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 78

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 32-633

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

(Ὁ διαπρεπὴς νομομαθὴς καὶ παλαιὸς πολιτευτὴς Μεγαρίδης κ. Γεωργίος Ἀναστασοπούλου, μᾶς ἀσπείρειν τὰς κατωτέρω σελίδας, σχετιζόμενος πρὸς ἐκδοχὴν τὴν ὁποίαν κατὰ βῆθος γνωρίζει.)

Τοὺς «Νέους Δρόμους» ἔκρινα ἀρχῆθεν ὡς σύβολον, καὶ οὐ δὲν ὑπῆγοντο εἰς τὴν ὁδοποιίαν τῆς συγκοινωνίας, καὶ δὲν θὰ συντελοῦντο διὰ τῆς σκαπάνης, ἀλλὰ διὰ τοῦ φωτός τῆς πειραματικῆς ἐργασίας. Καὶ μόνον ὁ τίτλος «Νέοι Δρόμοι» πολλὰ λέγει καὶ πολλὰ ἐπαγγέλλεται, καὶ ἡ μέχρι τοῦδε ἐξέλιξις τῶν οὐδεμίαν ἀγαθὴν γνώμην διέψευσαν. Ὑψηλὴ ἐκλεκτὴ καὶ ποικίλη μετὰ προσοχῆς καὶ μελέτης συντεταγμένη βρίθκει εἰς τὰ μέχρι τοῦδε τεύχη.

Ἐν τῷ προτελευταίῳ τεύχει ἀνέγνωσα σκιαγραφίαν τοῦ Εὐστρατίου Ράλλη θανόντος περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Μοῦ ἐφάνη ὡς ἕνας πίναξ ἐκ παλαιᾶς πινακοθήκης. Συντάκτης τῆς σκιαγραφίας ὁ πολυίδμων καὶ πολυσχιδὴς καὶ ἀπείλητος ἀνὴρ τῶν γραμμάτων κ. Ν. Ἀποστολόπουλος. Ὁ ὁδοστρωτὴ τοῦ χρόνου δὲν ἐξηράνισε τὴν μνήμην τοῦ Εὐστρατίου Ράλλη, καὶ ὁ κ. Ν. Ἀποστολόπουλος ὀρθῶς ἔκρινε ὡς ἐπιγῶγον θίμῃ τὸν ἀνδρα καὶ τὴν ἐποχὴν του. Καὶ ἔγραψε τὴν βιογραφίαν τοῦ Εὐστρατίου Ράλλη μετὰ πλούσιον πλαίσιον τῆς κοινωνικῆς καὶ κοσμητικῆς μακρᾶς ἐποχῆς του. Ἡ βιογραφία εἶναι σιεδὸν φωτογραφία τοῦ ἀνδρός, τόσο πιστῶς ἐμφανίζει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Εὐστρατίου Ράλλη, τόσο τῆς μορφῆς, τοῦ σώματος καὶ ἐσωτερικῶς τὸν ἐσωτερικὸν ἀνθρώπον. Β-βαίως ὁ Εὐστρατιος Ράλλης ἦτο ἀδικημένος ἀπὸ τὴν φύσιν, ἀσχημος πολὺ σὲ τὸ πρόσωπον καὶ κυρτὸς τὸ σῶμα, ἀλλὰ προκισμένους μετὰ τὴν εὐγενεστέραν ψυχὴν καὶ μετὰ μόρφωσιν τελείαν καὶ κοσμητικὴν ἐμφάνισιν ἄψογον. Ἐξηγεῖται ἐκ τούτου μόνον τὸ μυστήριον τῆς ἐκικρατήσεώς του ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν ὠραίων; Ἴσως ὄχι.

Ὁ ὑποστράτηγος Εὐστράτιος Ράλλης ἦτο ὁ διευθύνων τὰς οικονομικὰς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Τὸν ἐθυμοῦμαι κάθε ἀύγην εἰς τὸ 1883 ἐρχόμενον εἰς τὸ Ὑπουργεῖον καὶ κατεχόμενον μικρᾶς εὐπρεπέως ἀμάξης (λεωφορείου) τοῦ ὑπουργείου μετὰ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ ὑπουργείου, τοὺς ὁποίους παρελάμβανε ἐκ τῆς Ὀμονοίας. Εἶχε ἕνα παράδοξον κύνα μπολντὸκ ὃν ἐκάλει μιλῶρδον καὶ τὸν εἶχε ἀταραξήτονον συνοδόν του. Ἐκ τούτου τὸν ἀνέκδοτον ὄψεσ ἀποκαλύπτει τὸν ἀφανιάστου ἀγαθότητος ἀνθρώπον. Ἴδου αὐτό. Μὲν μεσημβρίαν τοῦ ἐξήραστο τοῦ ὑπουργείου ἵνα ἐπιβῇ τῆ; ἰσορροπίας ἀμάξης του, ἐστράφη πρὸς ἕνα τῶν παρισταμένων γραφέων καὶ εἶπε μετὰ τὴν ὀλίγον λαρυγγώδη φωνὴν του.

— Ὑποδεκάνεα Α... ἄραε τὸν μιλῶρδον καὶ τοποθέτηστέον εἰς τὴν ἀμάξαν. Καὶ ὁ ὑποδεκάνεος Α στραφείς πρὸς ἕνα θαλαμοφύλακα εἶπε μιμούμενος ὀλίγον τὴν φωνὴν, καὶ τὸν τόνον τοῦ στρατηγῶ:

— Θαλαμοφύλαξ πάρε τὸν μιλῶρδον καὶ βάλε τον εἰς τὸ ἀμάξι.

Ὁ στρατηγὸς ἐστράφη σύνωφρος καὶ εἶπε εἰς τὸν ὑποδεκάνεα

— Σοῦ ἐπιβάλλω παιδείαν 2 ἡμερῶν κράτησιν.

Ἔτσι ὁ στρατηγὸς ἔλεγεν ἀείποτε τὴν τιμωρίαν, παιδείαν.

Μετὰ ὅραν ἐφθάσεν ἀσθμαίνων εἰς λοχίας καὶ ἐζήτησε τὸν ἐν κρατῆσει ὑποδεκανέα καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ἐντολὴν τοῦ στρατηγοῦ ὅτι τὸν ἀπαλάσσει τῆς διημέρου παιδείας. Ὁ ὑποδεκανεὺς ἀναπαυόμενος, εἶπεν εἰς τὸν λοχίαν, ὅτι δὲν φεύγει ἄνευ ἐγγράφου διαταγῆς.

Ὁ ἀπελθὼν λοχίας μετ' ἄλιγον ὑπανήλθε μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ συνοδεύσῃ τὸν ὑποδεκανέα πρὸ τοῦ στρατηγοῦ. Καὶ λοχίας καὶ ὑποδεκανεὺς κατήλθον τὴν ὁδὸν Σόλωνος μέχρι τῆς κατοικίας τοῦ στρατηγοῦ, ὅστις ἀνυπομονῶν ἀνέμενε ἐν τῷ ἐξώστῃ. Καὶ ὁ ὑποδεκανεὺς ἀντὶ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν ἤκουσε τὸν στρατηγὸν λέγοντα:

— Ἐγὼ σοῦ ἐπέβαλα παιδείαν ὑποδεκανεῦ ἢ σὺ εἰς ἐμέ;

Ἴδού καὶ τοῦ ἔδειξε δυὸ αὐτὰ βραστά, εἶναι ἡ τροφή μου καὶ ἐμείνα νυστικός ἕως τώρα.

Εἰς τὰ 1883 ἢ 1884 εἰς ὑποδοχὴν ἐπίσημον ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τότε τοῦ Θεσσεῖου, τοῦ πρὸς βεντοῦ τῆς Ρωσσίας ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἰγνάτιεφ, κατὰ τὴν παράταξιν τοῦ οὐλαίμου ἐπεδίωξεν ὁ τότε φρούραρχος νὰ ἡγηθῆ ἄλλ' ὁ Εὐστράτιος Ράλλης, ἀνώτερος τὸν βαλμὸν εἶπεν αὐστηρῶς τῷ Φρούραρχῳ:

— Δὲν εἶναι ἡ θέσις αὐτῆ κ. Φρούραρχε!

Καὶ ἐτάχθη ἐμπρός. Τὴν δὲ ἐπομένην ἡ «Ἀκρόπολις» περιγράφουσα τὸ ἐπεισῶδιον καὶ ἐξήρουνσα τὴν ὑπερηβολὴν τοῦ στρατηγοῦ εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἱεραρχίαν κατέληγε παίζουσα:

— Δὲν τὰ σηκώνει αὐτὰ ἡ καμποῦρα τοῦ στρατηγοῦ.

Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐπρόσεξε καὶ ἠεὐχαριστήθη μὲ ὅσα ἐγράφησαν διὰ τὴν αὐστηρότητα τοῦ πρὸς τὴν ἱεραρχίαν καὶ ἠθέλησε νὰ ἀγνοήσῃ τὴν παίζουσαν τελευταίαν ἐφορῶσιν περὶ καμποῦρας, εὐχαριστήσας μάλιστα τὸν Ραβριηλίδην.

Ὁ Εὐστράτιος Ράλλης ἦτο ἐπισκεπτικὸς δις καθ' ἑβδομάδα τῆς οἰκίας Τρικούρη ἐν τῇ ἱστορικῇ αἰθούσῃ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας.

Μίαν ἡμέραν εἰς ἐπίσκεψίν του ὁ στρατηγὸς ἐγερούεις εἶπε:

— Δεσποσύνη Σοφία (ἦτο ἀείποτε ἡ φράσις του) ἐπιτρέφατέ μου νὰ ἀπέλθω.

— Κάποια ραντὲβιυδάκι θὰ ἔχατε μὲ καμμιά εὐαορφη Κυρία στρατηγέ μου.

— Ὁχι, ὅχι ἀτήνησεν ὁ στρατηγός, ἔχω κεκλημένον εἰς γεῦμα ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ ἕνα φίλον στανὸν τοῦ μακαρίτου πατρός μου.

Εἰς τὰ λεχθέντα ταῦτα ἠκούσθη γέλως θορυβώδης ἐνὸς ἐπισκέπτου νεαροῦ τότε καὶ γέροντος ἤδη: — Τί γεῖα ὁ αὐθάδης; ἠρώτησεν ὁ στρατηγός.

— Μοῦ ἐνθυμίζετε, ἀπήντησεν ὁ νεαρός, ἕνα ἀνέκδοτον ποὺ ἔχω διαβάσει στρατηγέ μου. Κάποιος κύριος διήρχετο πρὸ ἐνὸς ὑποδηματοποιείου πρὸ τῆς θύρας τοῦ ὀποῦ εἰς γέρον ἐκλαυθμύριζε, εἰ ἐρώτησιν τοῦ κυρίου διατί κλαίει, ἀπήντησε: — Διότι μ' ἔδειρεν ὁ πατήρ μου.

Καὶ περιέργως ὁ κύριος εἰσηλθὼν εἰς τὸ ὑποδηματοποιεῖον ἔβου εἰς γηραιότερος εἰργάζετο καὶ ὅτε εἰς ἐρώτησιν ἐὰν εἶναι ἀληθὲς ὅ,τι εἶπεν ὁ ἔξω γέρον καὶ διατί τὸν ἔδειρε.

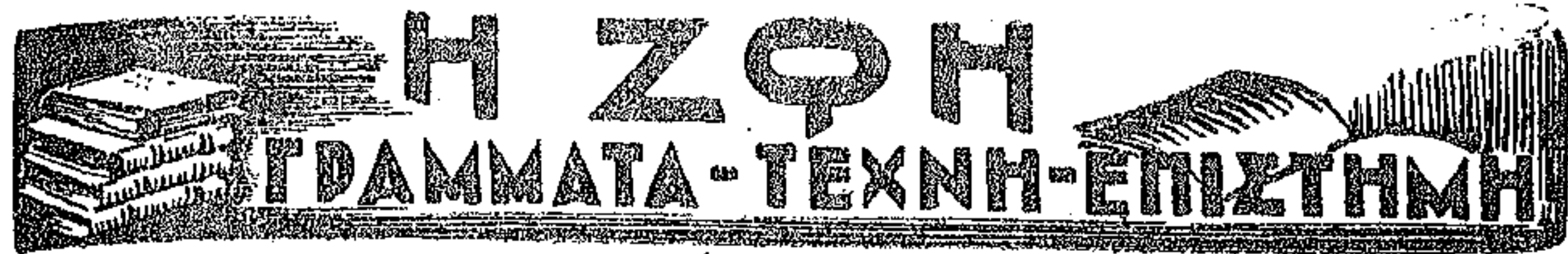
— Διότι αὐθαδίασε πρὸς τὸν παπούλη του, ἀπήντησε ξηρὰ ὁ ἐργαζόμενος γηραιότερος. Καὶ ὁ νεαρός ἐξηκολούθησε.

— Μοῦ ἐνθυμίζετε μὲ τὸν φίλον τοῦ πατρός σας καὶ τὸν παπούλη τοῦ γέροντος, τὸν μύθον τοῦ Μαθουσαλά.

— Τὴν αὐθάδειάν σου εἶπεν μὲ ἀγαθὸν μυσιδίωμα ὁ στρατηγός, ἀμνηστῆσαι τὸ θρηνηδὲς τοῦ ἀνεκδότη.

Τὰ ἀνωτέρω εἶναι ἴσως μία πινελιά εἰς τὸ σκίτσο τοῦ Στρατηγοῦ Ράλλη τοῦ ὀποῦ ἡ ἐκπλήξασα αὐτοκτονία πολὺ τότε ἐσχολιάσθη καὶ ἦτις πιθανώτερον νὰ προέκυψε διότι ὁ θοετὴς γέρον ἠσθάνθη ἀδραννοῦντα πλέον τὸν ὀργανισμόν του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΙΛΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΕΒΙΔΗΣ

Του κ. ΔΗΜ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Κανένα ἔδαφος δὲν ὑπῆρξε τόσο πλούσιο καὶ τόσο γόνιμο ἀπὸ ὄραϊα καὶ ἐν διαφέροντα ἀνέκδοτα ὅσο ἡ περιοχὴ τῆς παλαιᾶς Ἀθηναϊκῆς δημοσιογραφίας ἀπὸ τὴν ὀποιανὴν ὡς γνωστὸν, ἐπέρασαν πολλοί, παραπολλοὶ ἄνδρες ποὺ ἐκυβέρνησαν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας.

Φυσικὰ σὲ μιὰ ἐπισκόπησι μὲ περιωρισμένα ὄρια δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιληφθῶν πολλὰ πράγματα. Διότι, ὅπως ἐγράψαμε, τὸ ὅλκον εἶναι ἀνεξάντλητο, ἀλλὰ καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ ἔδρασαν καὶ ἀνεδείχθησαν, στὴν Ἀθηναϊκὴ δημοσιογραφία, ἀπὸ καταβολῆς τοῦ νεοελληνικοῦ Κράτους, ἦσαν πολλὰ καὶ ἐνδιαφέροντα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Ὁπωσδήποτε, στὴν πρώτη σειρά τῶν ἀνεκδότην τῶν ἐπιφανῶν καὶ ἱστορικῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, θὰ δώσωμεν ὑποχρεωτικῶς τὸ προβάδισμα εἰς τοὺς πατέρας τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου, τὸν Ἰωάννην Φιλήμονα, καὶ τὸν Κωνσταντῖνον Λεβίδη, τοὺς ἰδιοκτῆτας τῶν δύο παλαιότερων Ἀθηναϊκῶν ἑφημερίδων, τοῦ «Αἰῶνος» καὶ τῆς «Ἑλπίδος» ποὺ ἐκαιεξαν σπουδαῖο ρόλο στὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ τοῦ τόπου κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ ἐλευθέρου ἔθνικοῦ μας βίου.

Ὁ Ἰωάννης Φιλήμων, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ περιφήμου Ἀθηναϊκοῦ «Αἰῶνος» καὶ πατέρας τοῦ Τιμολέοντος Φιλήμονος παλαιοῦ καὶ αὐτοῦ δημοσιογράφου, Δημάρχου Ἀθηναίων, προσέφερε, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος ἀξιοσημειώτους ὑπηρεσίας στὸν Μαυριᾶ, συνέδεσε δὲ καὶ τὸ ὄνομά του μὲ μίαν ἀπὸ τὰς κρισιμωτέρας ἐποχὰς τῆς Τριπολιτσᾶς.

Κατήγετο ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἦτο γόνος παλαιᾶς Κυπριακῆς

Ὁ ἰδρυτὴς τοῦ «Αἰῶνος»
ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΙΛΗΜΩΝ
(1788 — 1878)

οικογενείας. Τὸ πραγματικὸν του ἐπώνυμο ἦτο Βασιλείου ἢ Βασιλειάδης. Προσωνομάζετο ὁμως καὶ Βουλάντιος.

Περὶ τῆς μετονομασίας του εἰς Φιλήμονα—αὐτὸ ὑπῆρξε καὶ τὸ ἐπικρατές, ἀργότερα, ἐπώνυμον τοῦ ἴδιου καὶ τῶν ἀπογόνων του—δὲν προκρίπτουν, ἐκ τῆς σχετικῆς ἐρεύνης σαφεῖς πληροφορίες. Ἄλλ' ὁπωσδήποτε εἶναι βέβαιον ὅτι, ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς τὴν Ἑλλάδα, (Ὀκτώβριος 1821) ἐπωνομάζετο καὶ ἔμεινε γνωστὸς ὡς Φιλήμων. Καὶ ὑπὸ τὸ νέον αὐτὸ ἐπώνυμον ἐνεγράφη εἰς τὴν νεοελληνικὴν ἱστορίαν, ὅπως καὶ ἡ υἱὸς του Τιμολέων πού τὸν διεδέχθη εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Αἰῶνος» καὶ διετέλεσε καὶ Δήμαρχος τῆς πρωτεύουσας, ἐπὶ βασιλείας Γεωργίου τοῦ Α'.

Κατὰ τὴν κρισιμοτέραν, λοιπόν, περίοδον τοῦ ἀγῶνος τοῦ Μωρηᾶ (1825—1826), ὁ Ἰωάννης Φιλήμων διετέλεσε γραμματεὺς τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντη καὶ τοῦ Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη. Κατὰ δὲ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1825, τὴν ἐποχὴν δηλαδὴ, τῆς νέας καὶ μενάλως ἐπιδρομῆς τοῦ Ἰουβραήμ στην Πελοπόννησον, ἐχρησιμοποιήθη ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν Γεωργίου Κουντουριώτου διὰ τὰς ἐμπιστευτικὰς ἀποστολάς αὐτῆς εἰς τὸ Μωρηᾶ.

Τὸ Κυβερνητικὸν ἐνδιαφέρον, τότε, εἶχε προσελκύσει ὁ σχηματισμὸς στρατοπέδων γύρω ἀπὸ τὴν ἐπιμαχὸν Τριπολιτσάν. Ὁ Κολοκοτρώνης εἶχε συστήσει ἀπόλυτη μυστικότητα, ἢ ὅποια ἄλλο, δὲν ἐπιοῦσα ἀπὸ τὰ κυβερνητικὰ ὄργανα. Ἐπὶ πλεον δὲ μὲ ἀπερισκεψίαν ἐνδόσῃ καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐφημερίδα τῆς Διοικήσεως ὅτι ὁ ἄρχηγὸς τοῦ Μωρηᾶ συγκροτεῖ στρατόπεδον καὶ ἐτοιμάζεται διὰ «ρεσάλτο κατὰ τῆς Τριπολιτσᾶς!»

Ἡ ἀκριτοσύνη αὐτῆ ἔκαμιν ἔξω φρενῶν τὸν Κολοκοτρώνην. Ὁ δὲ θυμὸς του ἐξέσκασε κατὰ τῶν ἀπεσταλμένων πολιτικῶν προσώπων τῆς Κυβερνήσεως, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπηγόρευσε νὰ πλησιάζουν τὸ στρατόπεδον τῆς Τριπολιτσᾶς.

Τὰ σπασμένα ἄνω ἐπλήρωσε γὰρ καλῶς, περὶ τὰ τέλη Νοεμβρίου 1825, ὁ Ἰωάννης Φιλήμων, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης ἀφ' ἐνός, ἀνέθεσε τὴν παράδοσιν ἐμπιστευτικῶν ἐπιστολῶν πρὸς ἀφείρων τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ αἰχμαλώτου υἱοῦ του Γεωργίου Μαυρομιχάλη, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ Διοίκησις τὸν ἐπέφρασε νὰ κάμῃ ἀναγνώρισιν τῆς καταστάσεως τοῦ φρουροῦ τῆς πόλεως καὶ τῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων.

Ἐπιπροστιθέμενος, ἔτσι, μὲ τὰς δύο ἐντολάς ὁ Ἰωάννης Φιλήμων ἐπύρασε ἀπὸ τοὺς Μύλους χωρὶς ν' ἀνακαινώσῃ τίποτε εἰς τὸν Κολοκοτρώνην. Ἄλλ' ὅταν ἐγύριζε καὶ ξανακέραιεν ἀπὸ τοὺς Μύλους, ἐζήτησε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Κολοκοτρώνην, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξύ, εἶχε πληροφορηθῆ τὴν μετάβασιν του εἰς τὴν Τριπολιτσᾶ.

Ἀνύποπτος ὁ Φιλήμων τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἐχαιρέτησεν ὅταν ὁ γεροπολέμαρχος ἐστράφη ἔξωθεν καὶ τὴν ἠρώτησε ψυχρὰ:

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

—Ἀπὸ τὴν Τριπολιτσᾶ! ἀπαντᾷ θαυραλέως ὁ Φιλήμων.

Ὁ Κολοκοτρώνης ἐτινάχθη, καὶ ξαναρώτησε;

—Ποιὸς σ' ἐστειλεν ἐκεῖ;

—Ἡ Διοίκησις.

—Γιατί δὲν μ' ἐρώτησες ἐμένα; Ἐγὼ τί κάνω ἐδῶ; Ἰσοπάνος εἶμαι ἢ γενικὸς ἀρχηγός;

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ ἀρχιστράτηγος, ὄρμησεν ἔξω φρενῶν κατὰ τοῦ Φιλήμονος καὶ τὸν ἀρχιστράτηγος γροθιές. Ἐμπήσαν εἰς τὴν μέσην τότε, ἄλλοι ὄπλαρχηγοὶ καὶ τὸν ἐπῆραν ἀπὸ τὰ χεῖρα του, ἀλλ' ὁ Κολοκοτρώνης ἀσυγκράτητος διέταξε νὰ τὸν φυλακίσουν μὲ ἀσθηρὰν ἀπομόνωσιν. Εἶδε κ' ἔπειθε ὁ Φιλή-

μων διὰ νὰ λυτρωθῆ κατὰ τὴν περιπέτειαν αὐτὴν ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Κολοκοτρώνη. Μὲ χίλια βάσανα ὁ Στρατηγὸς Τούρκου κατώρθωσε νὰ πείρῃ τὸν Κολοκοτρώνη ὅτι δὲν ἔπαιεν ὁ ἀτυχὴς Φιλήμων διὰ τὰς Κυβερνητικὰς ἀπερισκεψίας καὶ ἀπλῶς ἐξετέλεσεν τὸ καθή-ον του σύμφωνα μὲ τὰς διαταγὰς πρὸς τοῦ ἐδόθησαν.

Ἀργότερα ὁ Φιλήμων διὰν ἐξέδιδε τὸν «Αἰῶνα» (1841) καὶ ἔγιναν ὑπαίγυμοι περὶ τοῦ παλαιοῦ ἐπεισοδίου εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Τριπολιτσᾶς, διέψευσαν ὅτι τὸν ἐκτύπησεν ὁ ἀρχιστράτηγος. Ἐγραφεν ὅτι ὁ Κολοκοτρώνης κατόπιν παρεγγήσεως, τὸν ἐπέληξεν ἀσθηρὰ καὶ τὸν ἔθεσεν ὑπὸ κράτησιν. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην, ὅταν ἡ Κυβέρνησις ἔμυθε τὸ συμβάν, ἔστειλεν ἐπειγόντως τὸν ὑπουργὸν τοῦ Πολέμου Δ. Μούριζιον, ὁ ὁποῖος καὶ διεμαρτυρήθη ἐξ ὀνόματος τῆς Διοικήσεως διὰ τὴν ἀδικον ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς. Καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἀρχιστράτηγον ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερον τὸν Φιλήμονα διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του.

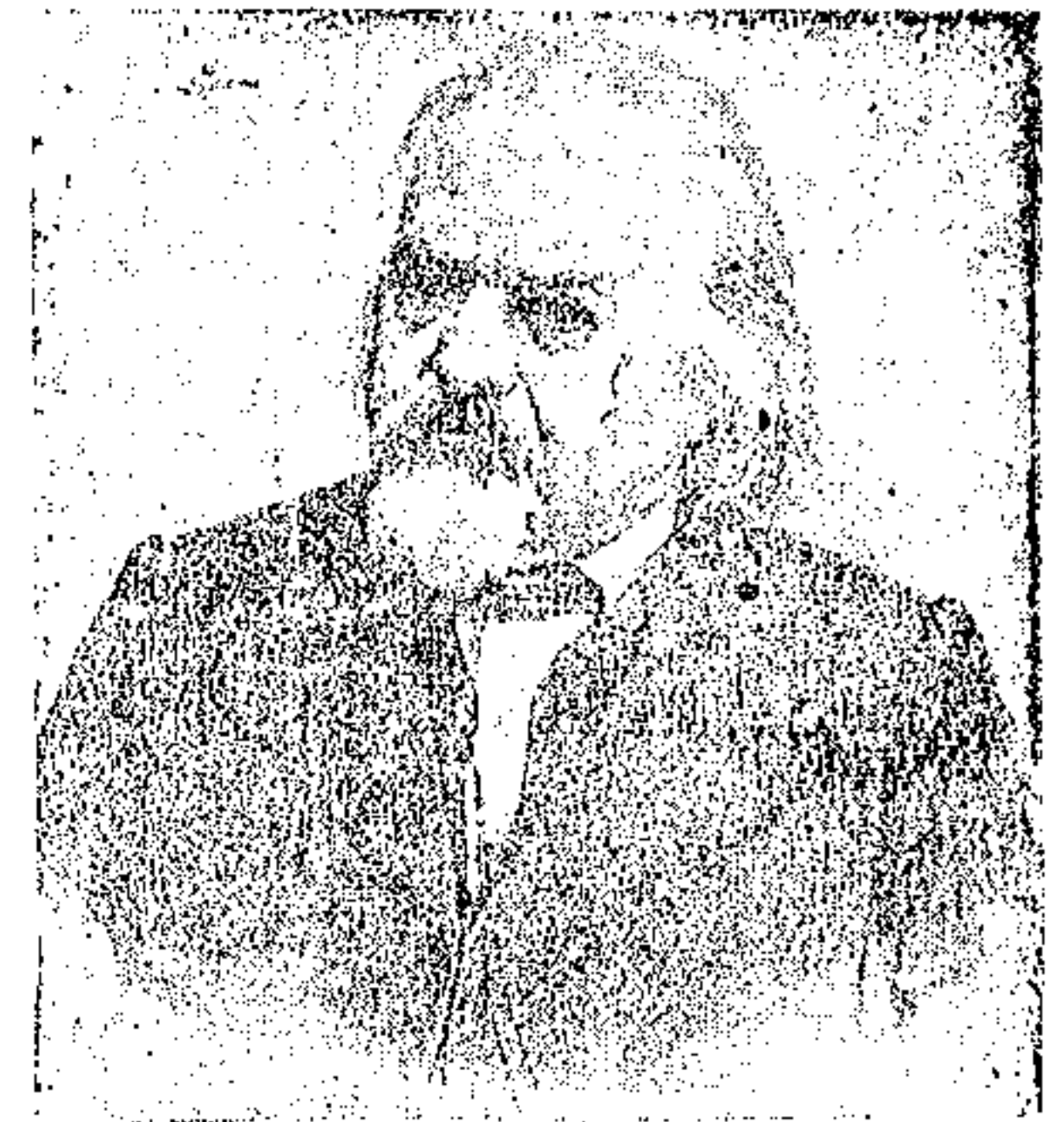
Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ βίου, ὁ Ἰωάννης Φιλήμων διεξήναγε ἀλλεπαλλήλους ἐθνικοὺς ἀγῶνας διὰ τῆς σθεναρῆς ἀριθμογραφίας του καὶ ἐκράτησε τὴν φλογερὴν πέννα του μέχρι τοῦ γήρατός του, ὅποτε καὶ παρέδωκε τὸν «Αἰῶνα» εἰς τὸν ἀντάξιον διάδοχόν του καὶ υἱόν του Τιμολέοντα.

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὸν δεύτερον πατέρα τῆς Ἑλληνικῆς Δημοσιογραφίας: τὸν Διευθυντὴν τῆς «Ἑλπίδος» Κωνσταντῖνον Λεβίδην.

Ἡ παρὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων «Στάσις Λεβίδου» ἀποτελεῖ ὀνομασίαν μὲ ἱστορικὸν περιεχόμενον. Ἐκεῖ ἀκριβῶς, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ὀθωνικῆς Βασιλείας καὶ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς Βασιλείας τοῦ Γεωργίου τοῦ Α' προεκάλει ζωγράφον κίνησιν ἢ ἔπαυλις τοῦ ἐπιφανοῦς λογίου δημοσιογράφου καὶ πολυπράγμονος τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων πολιτικοῦ ἀνδρὸς Κωνσταντῖνου Λεβίδου, γόνου καὶ αὐτοῦ τῆς ἀρχαίας καὶ ἐδυενοῦς Βυζαντινῆς οἰκογενείας, πρὸς κατῆγετο ἀπὸ τὰ Ταταῦλα τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Διὰ νὰ συναρμολογηθῆ τὸ ἱστορικὸν τῆς πρωταρχικῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ Κωνσταντῖνου Λεβίδου εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ νεοελληνικὴ πρωτεύουσα ἐγκαταστάθη ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, πρέπει ν' ἀναζητηθῶν τὰ σχετικὰ περιστατικὰ τῶν προεπαναστατικῶν χρόνων.

Ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1790, εἰς τὴν Πόλιν. Ἐπομένως ἡ νεανικὴ δρασίς του ὑπῆρξε προεπαναστατικὴ. Καὶ ὁ ἀπελευθερωτικὸς ἀγὼν τὸν εὔρεν ἄνδρα ὄρμητικῆς ἡλικίας καὶ μεγάλης μορφώσεως, ἀλλὰ καὶ κάτοχον τῶν μυστικῶν τῆς Ἀρχῆς, Εἰς τὰ σχετικὰ μὲ τὰς σπουδὰς του στοιχεῖα ἀναφέρεται καὶ ἡ φοίτησις του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης, ὅπου καὶ ἐμυθήθη εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας καὶ ἔδρασε προεπαναστατικῶς, ὡς διανοούμενος ἐταῖρος.

Ὁ ἴδρυτής τῆς «Ἑλπίδος»
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΕΒΙΔΗΣ
(1790 — 1868)

Ἄλλ' ὅταν ἐκηρύχθη ἡ ἐπανάστασις καὶ ἀντήχησεν πρῶτον τὸ ἐγερτήριον σάλλισμα τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου ἀπὸ τὰς Παραδουναβείους χώρας, ὁ Κωνσταντῖνος Λεβίδης ἐγκατέλειψε τὰς ἀνωτέρας σπουδὰς του καὶ ἔσπευσεν εἰς τὰς Ἡγεμονίας, ὅπου ἐμάχοντο ἤδη, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ὑψηλάντου, ὁ ἀδελφὸς του Ἀλέξανδρος καὶ τέσσαρες ἐξάδελφοί του.

* *

Αὐτὸς ὑπῆρξε καὶ ὁ πρόλογος τῆς ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως τοῦ γένους δράσεως τοῦ Κωνσταντίνου Λεβίδου κατὰ τὴν πρώτην νεότητά του. Ἀουότερα δὲ τὸν εὐρίσκομεν πλησίον τοῦ πρώτου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννου Καποδίστρια, ὡς ἀνώτερον κρατικὸν ὑπάλληλον (1829) καὶ ἔπειτα πρῶτον σύμβουλον τῆς ἀπὸ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείας, κατὰ τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1831.

Ἄλλ' ὁ Λεβίδης, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Καποδιστριακῆς διοικήσεως, δὲν περιορίζετο μόνον εἰς τὰ ἐκ τῆς θέσεώς του καθήκοντα. Ἡ εὐρύτερα πνευματικὴ ἀνάπτυξις του συνετέλει εἰς τὸ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Κυβερνήτην καὶ γενικωτέρας ὑπηρεσίας, διὰ τὰς ὁποίας κατ' ἐπανάληψιν ἐξεφράσθησαν εὐαρέσκαι τοῦ Καποδίστρια πρὸς τὸν χρήσιμον καὶ πολυπράγμονα ἄνδρα.

Οἱ μαχητικώτεροι, ὅμως, ἀγῶνες τοῦ Κωνσταντίνου Λεβίδου, πολιτικοὶ καὶ δημοσιογραφικοὶ, δέον νὰ χρονολογηθῶν ἀπὸ τῶν ἑτῶν τῆς Ὀθωνικῆς Ἀντιβασιλείας, μετὰ τῆς ὁποίας ἦλθεν αὐτὸς εἰς σύγκρουσιν, ἀφοῦ ἐπὶ ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα ὑπηρετήσεν ὡς διερμηνεὺς, μέλος ἔπειτα τῆς μεγάλης ἐπὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν κτημάτων Ἐπιτροπῆς καὶ ἐλεγκτῆς, κατόπιν, παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ.

Ἡ σύγκρουσις τοῦ Λεβίδου μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἀντιβασιλείας, προήλθεν ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐλευθέρων ἐπικρίσεων του κατὰ μερικῶν ἐκ τῶν μέτρων καὶ ἀποφάσεων αὐτῆς, τὰς ὁποίας ἐχαρικήριζεν ὡς αὐθαιρέτους.

Τότε, διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς πεποιθήσεις του, ἠναγκάσθη ν' ἀπομακρυνθῆ ἀξιοπρεπέστατα ἐκ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ νὰ ἰδρύσῃ τὴν «Ἐλπίδα», μετὰ τὴν ὁποίαν, διὰ τῶν πρώτων καυστικῶν ἀρθρῶν του, ἤνοιξε συστηματικὸν πόλεμον κατὰ τῶν μελῶν τῆς Ἀντιβασιλείας τοῦ Ὀθωνος, πρὸς ἐπεδίωκτον, καθὼς ἔγραφε, νὰ μεταβάλλουν τὴν Ἑλλάδα εἰς Βαυαρικὸν προτεκτοράτον.

Τὰ σχέδιον τῆς καταδιώξεως τῶν ζωηρῶν τότε καὶ ἐλευθέρων δημοσιογράφων τῆς νεοελληνικῆς πρωτεύουσος συνεπῆσεν ἐκ τῶν πρώτων τὸν Κωνσταντῖνον Λεβίδην, ὁ ὁποῖος καὶ φυλακίσαις καὶ ζημίας ὑπέστη, ἀλλὰ τὴν σημαίαν τῶν φρονημάτων του οὐδέποτε ὑπέστειλεν.

Ὡς ἐκ τούτου, ἡ Σεπτεμβριανὴ ἐξέγερσις τοῦ 1843, τὸν εἶρε μεταξὺ τῶν καλλιτέρων πρωταγωνιστῶν τῆς καὶ τῶν ἐκλεγέντων πληρεξουσίων, οἱ δὲ ἀγῶνές του, καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον διάστημα τῆς Ὀθωνικῆς Βασιλείας, καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ εἰς τὰ γράμματα, ὑπῆρξαν ἱστορικῶς ἀξιόλογοι.

Ἡ ἱστορικὴ παραγωγικὴ του ἐργασία ὑπῆρξε καὶ αὐτὴ ἀρκετὰ γόνιμος, ἰδιαιτέρως δέ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων του ἀξιολόγων ἐργασιῶν, πρόκειται ν' ἀναφερθῆ καὶ ἡ μνημειώδης—πραγματικὸς ἐκδοτικὸς ἄθλος διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην—ἐπανεκδόσις (1840) τῶν «Ἑλληνικῶν Χρονικῶν» τοῦ Μάγερ ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας 1 Ἰανουαρίου 1824 μέχρι τῆς 20ης Φεβρουαρίου 1826.

* *

Περὶ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κτήματος τοῦ Κωνσταντίνου Λεβίδου, παρὰ τὴν σημερινὴν «Στάσιν Λεβίδου» τῆς ὁδοῦ Πατησίων, αἱ οἰκογενειακαὶ παραδόσεις τοῦ ἐπιφανοῦς ἀνδρός, περὶ τῶν ὁποίων εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ὁ κ. Νικόλαος Λεβίδης, ἀναφέρουν μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς :

Ὁ Κωνσταντῖνος Λεβίδης εἶχεν ἰδιόκτητον κτῆμα, ἀρχικῶς, παρὰ τὴν ση-

μερινὴν ὁδὸν Θουκυδίδου, ὅπου εὐρίσκοντο τὰ γραφεῖα καὶ τὰ τυπογραφεῖα τῆς «Ἐλπίδος».

Οἱ φλύαροι, ὅμως, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ ἐπίμονοι ἐπισκέπται τοῦ γραφείου του τὸν ἀνησυχῶν τόσο, ὥστε ἐσκέφθη ν' ἀγοράσῃ ἐξοχικὸν κτῆμα ἔξω τῆς πόλεως, διὰ νὰ δύναται ἀνέτως καὶ ἡσυχῶς νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ ἐκδίδῃ καὶ τὴν ἐφημερίδα του.

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν τότε δὲν ἐφθάνε πέραν τῶν σημερινῶν Χαυτείων, διότι ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέραν, πρὸς τὰ Πατήσια, δὲν ὑπῆρχον παρὰ μόνον ἐκιάσεις ἀγροτικά. Ὁ Λεβίδης ἐξέλεξε τὴν τοποθεσίαν, ἡ ὁποία, κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους, ἔμεινε γνωστὴ μὲ τὸ ἐπώνυμόν του. Καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν ἔπαυλιν του, εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς ὅπου εὐρίσκειται σήμερον ἡ οἰκία τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Ἐκεῖ ἐγκατεστάθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελευταίας δεκαετίας τῆς Ὀθωνικῆς Βασιλείας καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ ἔτος 1868.

Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ἐπαύλεως αὐτῆς, πρόκειται νὰ σημειωθῆ ὅτι, κατὰ τὴν ἀνώμαλον κατάταξιν τῆς δευτέρας Μεσοβασιλείας (1863), ἡ ἐξοχικὴ αὐτῆ κατοικία, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐξοῦσεν οἰκογενειακῶς ὁ Κωνσταντῖνος Λεβίδης, ὑπέστη ληστρικὴν ἐπιδρομὴν, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ περιβοήτου τότε ληστήρχου Λύγκου, ὁ ὁποῖος ἐλυμαίνεται τὰ περιχώρα τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ λησταί, ἐνεργοῦντες φαίνεται ἐπὶ τῇ βάσει προδιαγραμμένου σχεδίου, ἀφοῦ ἐπελοήσαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἐπισκέπτης εἰς τὴν ἔπαυλιν καὶ κανεὶς κίνδυνος εἰς τὰ πέριξ, εἰσέβαλον εἰς αὐτήν. Καὶ ἐλήστευσαν τὸν οἰκοδεσπότην, χωρὶς νὰ θίξουν σωματικῶς οὔτε αὐτόν, οὔτε κανένα ἄλλον ἀπὸ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του.

Ἡ σκουδαιοτέρα λεία ἦσαν τὰ τιμαλφῆ τῆς οἰκογενείας ἀντικείμενα. Αὐτὰ ὁ λήσταρχος τὰ ἐτοποθέτησεν εἰς ἓνα τενεκὸν καὶ τὰ παρέδωκε πρὸς φύλαξιν εἰς ἓνα φίλον του, παρὰ τὸ Μ. Ἰωάννη. Ἐκεῖνος, διὰ νὰ τὰ κρύψῃ, τὰ ἔρριπεν εἰς ἓνα ξερικὴγάδο. Ἀλλὰ ἡ κρύπτη τῆς λείας ἐπροδόθη, ἀργότερα, εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὰ τιμαλφῆ ἀπεδόθησαν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Κωνσταντίνου Λεβίδου.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ζωὴν δὲν δίνει ὁ ἥλιος πιά,
Τὸ φύλλο, μαραμμένο,
Ἄπὸ τὸ δένδρον πέφτοντας,
Μιλᾷει, πικραμμένο :

«Στὸν μαρασμόν, στὸν θάνατον
Ἔν' τὸ παράπονόν μου,
Ποθ δὲν ὑπάρχει μιά ψυχὴ
Νὰ νοιώσῃ τὸν καῦμόν μου !»

Διαβάτης κάπου ἀπόμερα
Τὸ ἀκούει καὶ ψιθυρίζει :
«Τὶ κρῖμα σὰν ἓνας καῦμός
Τὸν ἄλλον δὲν γνωρίζει !»

Κ. Μ. ΓΕΡΗΝΙΟΣ

Ο ΒΑΥΑΡΟΣ ΧΟΛΤΖΜΑΝΝ

Σημείωμα Ν. Γ. ΣΤΑΘΑΚΗ

Μεταξύ των προσώπων τα όποια άπετέλουν την άκολουθίαν του Βασιλέως Όθωνος ότε ήλθε εις την Ελλάδα συγκαταλέγεται και ο Βαυαρός Παύλος Χόλτζμανν.

Περί του Χόλτζμανν τούτου πολλά έλέχθησαν τότε και βραδύτερον έν τή μικρά Αθηναϊκή κοινωνία της έποχής εκείνης. Η κακογλωσία των Αθηνών τον είχε θελήσει ούτε όλίγον ούτε πολύ άδελφόν νόθον του Όθωνος. Η Ιστορία αύτη—έν άληθεύει—είναι άρκετά ένδιαφέρουσα. Λέγεται δηλαδή ότι ο πατήρ του Βασιλέως Όθωνος Βασιλεύς Λουδοβίκος της Βαυαρίας άπέκτησε μετά τινος Αύστικής κυρίας νόθον υιόν, προς άποφυγήν δέ του σκανδάλου είχε διαταξη ν' όφίσουν το νεογνόν έν τώ κήπω των Ανακτόρων του. Έξελεθών την πρώταν ο Λουδοβίκος διά τον καθημερινόν του περίπατον εις του. Ανακτορικούς κήπους εύρε το βρέφος επί ενός σωροϋ ξηρών κορμών δένδρων. Παρέλαβε τοϋτο μεθ' έαυτοϋ και τό έκράτησεν πλέον εις τά Ανάκτορα, έδόθη δέ εις αυτόν ή όνομασία Χόλτζμανν (έκ του μέρους ένθα εύρέθη ή λέξις σύνθετος έκ του Γερμανικού Χολτσ ξύλον και μάνν άνθρωπος.) Ότε ο υίος του Λουδοβίκου Όθων κατήλθε διά νά βασιλεύσει εις την Ελλάδα παρέλαβε και τον Παύλον Χόλτζμανν. Ουτος ήγοιότο τά μέγιστα υπό του Όθωνος είχε δέ αναθέσει εις αυτόν καθήκοντα Φροντιστοϋ των Ανακτόρων. Ο Παύλος Χόλτζμανν ήγάπησε την Ελλάδα και ένυμφεύθη την Αθηναίαν κόρην Κοζιτσαν Μωραΐτη. Ο άνεψιός της παλαιός Αθηναίος κ. Γ. Σ. Μωραΐτης Γεν. Αρχίατρος Ε. Α. εις τον όποϊον όφειλω και τάς πληροφορίας ταύτας περί του Βαυαροϋ Χόλτζμανν ένθυμείται καλώς την θέλαν του ή όποια καθώς μοϋ ειπε ήτο έξαιρετικής ώραιότητας. Η οικογένεια Μωραΐτου κατέχει και κορψόν ξίφος του άειμνήσιου Βασιλέως Όθωνος με τον Βασιλικόν μονόγραμμα τό όποϊον κατά την έξωσιν του Όθωνος είχαν διαφυλάξει οι Χόλτζμανν.

Ο Παύλος Χόλτζμανν έκ του γάμου του μετά της Μωραΐτου άπέκτησε υιόν τον Τιμολέοντα, έγκατασταθέντα μονίμως έν Ελλάδα. Λέγεται ότι επί της βασιλείας Γεωργίου του Α' γηραία κυρία της γερμανικής άριστοκρατίας έλθοϋσα εις Αθήνας έζήτησε νά ίδη τον υιόν του Παύλου Χόλτζμανν, τον όποϊον και κατασυγκεινημένη ήσπίασθη. Νά ήτο ή μάμη ή άλλη τις συγγενής της. Ο Βασιλεύς Γεώργιος ο Α' πληροφορηθείς πάντα ταύτα και τά θρυλούμενα περί της καταγωγής των Χόλτζμανν διέταξε νά παρουσιασθη ένώπιόν του ο Τιμολέων Χόλτζμανν. Εις τοϋτον άνέθεσεν ύπηρεσίαν έν τώ ιδιαιτέρω τηλεγραφείω των Ανακτόρων. Ο Τιμολέων Χόλτζμανν ήτο εύρυτάτης μορφώσεως ένυμφεύθη δέ Γερμανίδα. Επειδή όμως έσχε τό άτύχημα ν' άπωλέσει τέκνον εις μικράν ηλικίαν, ύπερ ύπερηγάπα κατελήφθη υπό μελαγχολίας, ένεκλείσθη εις την οικίαν του μή δεχόμενος παρά στενωτάτους οικείους έν τέλει δέ ή νευρασθένειά του αύτη τον ώδήγησε εις τον τάφον.

Δέν γνωρίζω ένάν περί του ένδιαφέροντος τύπου των Αθηνών του Όθωνος Παύλου Χόλτζμανν έτερος τις ήσυχολήθη και δη ο διαπρεπής Ιστορικός κ. Δ. Γατόπουλος. Έν πάση όμως περιπτώσει θεωρώ ότι ή γνώσις ένίων λεπτομερειών της ζωής του έσεται ώφέλιμος διά την μελέτην της κοινωνικής ζωής των Αθηνών κατά τά έτη της βασιλείας του άειμνήστου Βασιλέως Όθωνος.

ΝΙΚ. Γ. ΣΤΑΘΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΗΘΗ, ΕΘΙΜΑ, ΘΡΥΛΟΙ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΔΟΞΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗ-
ΤΟΣ ΔΙΑΣΩΖΟΜΕΝΑΙ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

(Συνέχεια της μελέτης του κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΛΕΞ. ΓΕΡΟΝΤΑ δικηγόρου, γενικού γερμματαέως της «Ένώσεως Αθηναίων του Τόπου».)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. Ο επί Τουρκοκρατίας Αθηναϊκός λαός είχεν άγάπην προς τά μνημεία της αρχαιότητας, άλλα και ιδιοσυγκρασίαν ένθυμίζουσαν έν πολλοίς τους άρχαίους Αθηναίους. Διεπόμπευεν και αυτός δημοσίως ως οι άρχαίοι την παράβασιν της συζυγικής πίστεως. Διετήρησεν τον αρχαιότατον έορτασμόν του Κλειδονισμού και εις τό Κούλουμα έδιδεν τόνον Βακχικής έορτής. Ως ύπόλειμμα των άγροτικών Διουσίων είχεν την έορτήν της Ιης Μαρτίου, δηλαδή την φυσικήν πρωτοχρονιά.)

Από του πρώτους Χριστιανικούς αιώνας πολλά έθνικά μνημεία μεταστράφησαν σε Ναούς τής νέας Θρησκείας. Έκτός όμως υπό την πρακτικήν αυτήν μετατροπήν, έσηκολούθησεν και ή συγχώνευσις των παλαιών έθνικών Θεών και ήρώων προς τους έπισημώτους τής καινούργιας πίστεως. Το φαινόμενον αυτό παρουσιάζει βέβαια γενικώτερον έλληνικον έντύπφρον, έμάς όμως θα μάς άπασχολήση μόνον άπό την Αθηναϊκήν του πλευράν.

Την παρθένον Αθηνάν, πρώτα—πρώτα, βλέπομεν ότι την υαδέχεται ή Αεικαοθήνας Μαιρία προς τιμήν της τελευταίας αυτής: ίδρύονται στην περιοχήν των Αθηνών αναρίθμητες Έκκλησίαι τήν τιμών τώρα ώς Νέαν—Κυράν γιά νά την ξεχωρίζουν κάπως από την Παλλά—Κυρά, την Αθηνά στην ουσίαν όμως ή έλήθεια μένει υιά: ο Αθηναίος όλων των αιώνων δέν κατώλθωσαν νά ξεχωρίη την μέν από την άλλην.

Ο Παρθένων μεταστράφεται—σε τί άλλο;—σε Ναόν της Παναγίας, της Αθηνιώτισσας υαλίστα, λιτρεύεται όμως συγχρόνως και ως Νυός της Σοφίας, όχι με την άφηρημένην Έννοιαν της Βυζαντινής σοφίας, άλλα ως προσωυμίαν της Θεϊτόκου, προσωυμίαν που πλαιιώτερα είχεν και ή θεά τής σοφίας, ή Αθηνά.

Και στην έξωτερική τους άκόμα μορφή, ή Αθηνά και ή Παναγία έμοιάζαν καταπληκτικά.

Η εικόνα τής Παναγίας Αθηναίας Γοργωνηκόου, ή όποια άνεκαλύφθη σ' ένα παρεκλήσι του παλαιού Κιτρου, παρουσιάζει την Παναγία σε φυσικόν μέγεθος όρθιαν και κατά τύπον αρχαίον, χωρίς στεφάνι στο κεφάλι: στο χέρι της δέν κοιτάει τον Ιησοϋν, φέρει δέ χιτώνα μακρύν χρώματος ποσίνου και κάλυπτραν πορφύραν, ή όποια δέν διαφέρει καθόλου υπό Αιτικόν πέπλον.

Σύμπωμα χαρακτηριστικόν, που φανερώνει ότι ή συνταύτισις αυτή τής

Ἄθηνᾶς—Παναγίας δὲν ἦταν τυχαία καὶ ἔξωτερική, μᾶς παρέχει καὶ ὁ Ἄθηναικὸς θρόνος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας τοῖς φορῶν κατὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα μετεφέρθη γιὰ ἀσφάλεια ἀπὸ τὸ Κάστρον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆν χρυσοκαυτωτίσσαν, ἀλλὰ καὶ τοῖς φορῶν, μὲ μυστικὴν θαυματουργὸν ἐνέργειαν ἔφυγε καὶ εὐρέθη πάλιν εἰς τὴν θέσιν τῆς ἐπάνω εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.

Μήπως εἶναι σύμπτωσις καὶ ἡ παράστασις τοῦ ἀναγλύφου, — πού πιθανῶς ἀνήκει εἰς τὴν Κυρά τοῦ Κανιήλη— μὲ τὸν σταυρὸν καὶ τὴν κουκουβάγιαν ὁμογενικὰ συνδυασμένην;

Ἐπειὶ δηλαδὴ συνύπαρξις τοῦ παλαιοῦ τῆς Ἄθηνᾶς συμβόλου καὶ τοῦ νέου τῆς Παναγίας.

Στὰ ἐνημέμερα ἀκόμα πού ἐδῶ εἶχαν πανυγηρικὸν χαρακτήρα—συμμετέχον καὶ πάλιν τὰ παλαιὰ στοιχεῖα. Κατὰ τὴν θρησκευτικὴν αὐτὴν ἐποχὴν τὴν πρώτην θέσιν κατέχει τὸ μοναστήριον τοῦ Δαφνιοῦ· ὁ ἔφορος αὐτοῦ ἦταν Παναθηναϊκός.

Ἡ ἱερὰ ὁδός, — σὰν ἀσθενὴς ἀπεμίσθισις τῆς πομπῆς τῶν Παναθηναίων— ἦταν γεμάτη ἀπὸ μύστας, οἱ ὅποιοι ἐπηγαίναν γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν Κυρά—Χρισσοδαφνωτίσσαν

πὺ οὐχαι μεγάλη χίρι

μὲ τὸ ξηφί, μὲ τὸ οὐλί, μὲ τὸ μαργαριτάρι

Στὴν λιτανεῖαν δὲ πού ἐγένετο τὴν προηγούμενην στὰς Ἀθήνας, προηγεῖται ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας, ἀκολουθοῦσι τὸ ἱερατεῖον καὶ οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, πρῶτοι οἱ Δημογέροντες μὲ τὸς ἄλλους ἄρχοντες, κατόπιν οἱ Νοικοκυραῖοι, οἱ Παζαριῖτες καὶ τελευταῖα οἱ διάφοροι τεχνίτες κατὰ συντεχνίας.

Στὴν Ἑλληνικὴν αὐτὴν συνέχευαν ἔχει τὴν θέσιν τῆς ἐπίσης καὶ ἡ Παναγία ἡ χρυσοκαυτωτίσσα, ἡ ὁποία ἰδρῦθη ἐπάνω πρὸς ἀρχαῖον Ναὸν τῆς ἀεικαρῆ ἔνου ἑστίας, προστατῆρας τοῦ οἰκιστοῦ πυρός, εἰς τὴν Χριστιανικὴν λοιπὸν πλίσιν—μᾶς πληροφοροῦν ἡ παράδοσις—οὔτε μίαν ἡμέραν δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τὸν ἱερὸν αὐτὸν χώρον τὸ ἀβυσσιν φῶς τῆς Ἐστιάδος.

Συγγνώμην τῶν δύο θρησκευμάτων συναντῶμεν καὶ εἰς τὴν διαδοχὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος ἀπὸ τὸν Ἅγιον Δημήτριον. Θεὸς τῆς γεωργίας ἡ πρώτη, προστάτης Ἅγιος τοῦ Ἰδίου κλάδου ὁ δεύτερος, συνεδέθη μὲ παραδόσεις πού σχετίζονται μὲ τὴν Δήμητρα καὶ τὴν περιπέτειάς τῆς, εἰς πλῆθος δὲ καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Ἀθηναίου ἐλαιῶνος κατεδείχθη ὅτι εἶχε ἰδρῦθαι ἐπάνω πρὸς ἀρχαῖον Ναὸν τῆς Δήμητρος, τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Παντιανὸς μνημονεύει.

Ἀπὸ ἐπιγραφῆς δὲ πού εὐρέθησαν εἰς τὸν ἱερόν μαθαίνομεν ὅτι ὁ ὠραίος αὐτὸς Ναὸς τοῦ μυθικοῦ Βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, τοῦ ἐξολοθρευτοῦ τῶν ληστῶν καὶ τῶν θηρίων, μετετρέπησθαι ἐκκλησίαν ἀφιερωμένην—καὶ τιμωμένην καὶ κατὰ τὴν τουρκοκρατίαν—στὸ ὄνομα τοῦ μεγαλομάρτυρος τροπαιοφόρου Ἁγίου Γεωργίου· εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἐδοξάσθη μὲ ἡρωικὰ κατορθώματα, εἶναι δὲ ἐκ πλῆθος ὁ μόνος ἀπὸ τῶν ἡρώων τοῦ χριστιανικοῦ θρησκευματος, πού ὑπενθυμίζει πολὺ τὸν χαρακτήρα καὶ τοὺς ἀθλοὺς τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας Θεσέως.

Πιὸς αἰνετὴ δὲ γίνεται ἡ ὁμοιότης τῶν δύο αὐτῶν ἡρώων ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν εἰκόνες· σ' αὐτὴν εἰκονίζεται ἡ μυθικὴ Βασίλισσα Ἀλεξάνδρα νὰ παρατηροῦ μὲ θαυμασμὸν τὸν Ἅγιον Γεωργίον τὴν στιγμήν πού μὲ τὸ δορυ αὐτὸς σκοτώνει μὲγάλον δαιμόνιον τέρας, ὅπως ἀπαλλάκται εἰς τὴν πάλιν τοῦ Θεσέως πρὸς τὸν Μινώταυρον ἡ Βασίλισσα Ἀριάδνη παρατηρεῖ—καὶ αὐτὴ μὲ θαυμασμὸν—τὸν μυθικὸν αὐτὸν ἥρωα.

Στὸ Κυνόσαργες ὑπῆρξεν ἱερὸν τοῦ ἵωκος Ἡρακλέους, ἐκπροσώπου τῆς σωματικῆς δυνάμεως· ὁ Ναὸς αὐτὸς παρεχώρησεν τὴν θέσιν του εἰς τὴν γνωστὴν

Μονὴν τῶν «Ἀσσομάτων Δυνάμεων» ὅπως ἄλλωστε καὶ τὸ ὄλον θρησκευμα παρουσιάζεται σὰν ν' ἀνυψώνεται ἀπὸ ὄλικὸν σὲ ἄυλον.

Στὸ δὲ περίφημον κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, ἱερὸν τοῦ θεοῦ τῆς Ιατρικῆς Ἀσκληπιοῦ βλέπομεν ὅτι γεγονόται, κρυμμένη μέσα εἰς τὴν σπηλιάν, ἡ μικρὴ ἐκκλησία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς· δὲν εἶναι αὐτὸ δεῖγμα τῆς ἁσκληρωτικῆς διαδοχῆς τῶν θεραπευτικῶν ἰδιοτήτων τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπέτυχεν πάντοτε νὰ θεραπεύῃ τοὺς ἀσθενεῖς διὰ λουτρῶν καὶ γιὰ τὸν λόγον αὐτῶν τὰ ἱατρεῖα του ἰδρῦντο ἐπὶ πηγῶν.

Καὶ ἂν γνωρίζομεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ἱεροῦ Βράχου, ἐκεῖ κατὰ τὸ Ἑθνεῖον καὶ θυμηθῶμεν ὅτι ὁ Πεισίστρατος ἀφιέρωσεν βωμὸν στοὺς δώδεκα θεοὺς— «Στὰ δὲ ὠκοδόμηται γοαφὸς ἔχουσα θεοὺς δώδεκα» ἀναφέρει ὁ Πανσανίας—δὲν πρέπει νὰ μείνωμεν ἐκκλησῆται, ἂν ἐξακριβώσωμεν, ὅτι τὴν θέσιν τοῦ βωμοῦ αὐτοῦ τὴν κατέχει, καὶ σήμερον ἀκόμα, ὀκτάπτερη ἐκκλησία, γνωστὴ ὡς τοῦ Σολδάκη, τιμωμένην εἰς τὸ ὄνομα τῶν δώδεκα Ἀποστόλων;

Ἀναφέρομεν χρονολογικῶς ἀκόμα, ὅτι στὰς Ἀθήνας τὸν Ποσειδῶνα τὸν διαδέχεται ὁ ναυτικὸς Ἅγιος Νικόλαος, τὸ Πομπηεῖον τοῦ Ἀσίου Πάγου, ὅπου ἔτοποθετοῦσαν τὴν ἱερὰ σκευὴν διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν ἐρετῶν, ἡ Ἅγια Παρασκευὴ, καὶ τέλος ὅτι ἡ ὀνομασία τῆς Μονῆς τοῦ Δαφνιοῦ δὲν εἶναι τελείως ἄσχετη μὲ τὴν ἱερὴν δάφνην τοῦ Ἀπόλλωνος.

Εἰδικώτερον ἐνδιόφερον παρουσιάζει στὰς Ἀθήνας ἡ λατρεία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, μὲ τὸν ὁποῖον σχετίζονται καὶ τὰ κολωνάκια.

Κατὰ πολὺ παλαιὰν χριστιανικὴν παράδοσιν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἦταν γιὰ τὸς, εἰδικευμένος μάλιστα εἰς τὴν θεραπείαν τῶν πυρετῶν. Ὅταν ὁμως κατάλαβε πᾶσι τὸ τέλος του, ἔκοψε ἕνα λάκκον, ἔριξε μέσα ὅλες τὴς ἀρρώστιας—ἰδιαίτερα δὲ τοὺς πυρετοὺς—σκέπασεν ὑπερὰ τὸν λάκκον μὲ χῶμα καὶ ἀπὸ ἐπάνω ἔστησεν μίαν κολώνναν, εἰς τὴν ὁποία ἔδωσεν δύναμιν θεραπευτικὴν.

Ἡ συνθήκη αὐτὴ φέρεται γενικευμένη στὰς Ἀθήνας τῆς τουρκοκρατίας. Ὅταν καὶ μία ἐπιδημία, ἰδίως ἡ πανοῦκλα, ἀπειλοῦσεν τὴν πόλιν, κατεσκεύαζαν ἀμέσως ἕνα μικρὸν ἄροτρον καὶ σ' αὐτὸ ἔβουαν δύο δαμαλάκια· τὸ ἄροτρον αὐτὸ ἔκανεν ἕνα κύκλον γύρω ἀπὸ τὴν πόλιν, κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τῆς διαδρομῆς αὐτῆς ἀκλουθοῦσεν ὄλος ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἀθηναίων· ἀκριβῶς πρὸς τὸ ἄροτρον ἐβάδιζαν δύο γρηῆς Ἀθηναῖες, οἱ ὁποῖαι κρατοῦσαν εἰς τὰ χεῖρα τους ἕνα ροβδί μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔπερνοῦσαν τὸν χαλκῆ ἑνὸς μικροῦ καζανιοῦ, πού μετέφερον τὴν διάφορον ἀρρώστιαν.

Ἡ ἀσβεστογενὴς αὐτὴ πομπὴ κατέληγαν ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε ἐκινήσει· ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν προηγούμενην ἡμέραν εἶχαν σκάψει ἕνα βαθὺ λάκκο· σ' αὐτὸν μέσα ἔριχναν τώρα πρῶτα τὸ καζανάκι μὲ τὴν ἀρρώστιαν ὑστερὰ τὸ ἄροτρον καὶ τελευταῖα τὰ δύο δαμαλάκια, ζωντανά, ὅλα αὐτὰ δὲ τὰ ἐσκέπαζαν μὲ χῶμα· ἔστησαν κατόπιν ἀπὸ ἐπάνω ἕνα ἀναμνηστικὸν καὶ θαυματουργόν, γιὰ τοῦτο; πυρετοὺς ἰδίως, κολωνάκι, καὶ ἔφευγαν ἡσυχῇ, ἀφοῦ ἐπίστευαν τώρα, ὅτι ἡ πόλις τους δὲν διέτρεχεν κανένα κίνδυνον.

Αὐτῆς ὅλες οἱ προλήψεις δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε ἀπὸ κληροδοσίας ἀρχαίων παραδόσεων.

Ὁ Ἀσκληπιὸς καὶ ἡ Ἑπιόνη, ἀνάμεσα εἰς τὰ τέσσα τους παιδιὰ εἶχαν καὶ ἕνα πού ἀκουσεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰανίσκου· γιὰ τὸς ἦταν τὸ ἐπάγγελμα του εἰδικευμένος ἰδίως εἰς τὴν θεραπείαν τῶν πυρετῶν.

Αὐτὸν τὸν Ἰανίσκον διαδέχεται ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, πρῶτα—πρῶτα γιὰ τὴν ὁμοίωσιν τὰ ὀνόματά τους, ἔπειτα ὁμως γιὰ τὴν ἐπέδωκαν τὸν ἴδιον σκοπὸν· γιὰ τὸς καὶ οἱ δύο, εἰδικευμένοι εἰς τὴν θεραπείαν τῶν πυρετῶν.

Ποιά όμως είναι η εξήγησις τῆς μικρῆς κολώννας; Σ' ἓνα ἀνάγλυφον ποῦ ἀνεκαλύφθη στὸ Σούνιον, παρουσιάζεται ἡ Ἡρόνη νὰ κρατᾷ μὲ τὸ ἀριστερόν της χερὶ τὸ παιδί της, τὸν Ἰανίσκον, ἐνῶ τὸ δεξιὸν ἔχει ἀκουμπισμένον ἐπάνω σ' ἓναν κιονίσκον· ὁ κιονίσκος αὐτὸς ἦταν τὸ ἱερὸν σύμβολον τῶν Ἀσκληπιάδων. Ἡ καταγωγή του όμως περνᾷ πολὺ τὰ ὄρια τῆς κλασιολογίας.

Πρὶν νὰ γίνῃ ἀκόμα σύμβολον τοῦ Ἀσκληπιῦ, εἰσῆρξε ὁ ἀκοίμητος φύλαξ τῆς προστασίας τῶν πόλεων. Μήπως τὴν κύλην τῶν Μυσηῶν δὲν τὴν φρουρεῖ ὁ περιφρουρητὴς κίων;

Ἐξηγεῖται λοιπὸν εὐκόλως γιατί οἱ Ἀθηναῖοι συνήθως ἔτιζαν τοὺς Ναοὺς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου σὲ τόπου, ὅπου ὑπῆρχαν ἀρχαῖες κολώννας.

Αὐτὸ συνέβη μὲ τὸν Ἁγίον Ἰωάννη τοῦ Ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς—ποῦ δὲν σώζεται πιά—καθὼς καὶ μὲ ἐκεῖνον τῆς δισταυρώσεως τῶν ὁδῶν Εὐριπίδου καὶ Μενάνδρου· ὁ τελευταῖος αὐτὸς Νεὸς Ἰερὺθῆ παρὶ σὲ μίαν ἀρρῖβωτη Κορινθιακὴ κολώννα, δι' αὐτὸ δὲ καὶ ὁ λαὸς τιν ἐνόμαζε Ἁγίον τῆς κολώννας ἢ καὶ ἀπλῶς θεομαντή.

Ἀνεξαρτήτως όμως τῆς λατρείας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, σὲ ἕξη διίφορα σημεῖα τῆς πόλεως ἀνεκαλύφθησαν κολωνάκια, καὶ αὐτὰ στὰ πρόθυρά της, πράγμα ποῦ φανερώσει καθαρά τὴν ζωηρὴ δοξασία τῶν Ἀθηναίων γιὰ τὴν Κιονολατρεία.

Τὸ δὲ κρύψιμον τῶν ἀσθενειῶν μέσα στὰ καζινάκια καὶ ἡ πίστις τῶν Ἀθηναίων ὅτι μόλις πέσῃ τὸ κολωνάκι θὰ εἰσβίλουν στὴν πόλιν αὐτές, ἴσως νὰ εἶναι λείψανον τῆς πανοραφίως πολεμικῆς γιὰ τὸν Ἡρόδειον κίβητον τῆς Πανδώρας, ὁ ὁποῖος μόλις ἂν ἔχθονε θάρσεν ὅτις τις ἀσθενεῖς νὰ σκορπίσουν.

Τὸ πιθανότερον όμως εἶναι ὅτι ἀναφέρεται στὴν ἀρχαίαν δοξασίαν τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ κιονίσκοι τῶν ἱερῶν ἐσάρκωναν τὸν θανόντα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅτι τοὺς κιονίσκους ἐπιτρέβεται νὰ οἰξύν ἄλλ' οὐτε καὶ ν' ἀνασκαλέψουν τὰ εἶδη τῶν νεκροτεταμένων, πράγμα βλαβερὸν βέβαιον γιὰ τὴν ὑγείαν τῆς πόλεως, ἀφοῦ ἔτι τοὺς μικροὺς αἰετοὺς κίονας ἐκρύπτοντο «αἱ ἀπόρητοι θῆμαι, ἐν αἷσι τὰ τῆ πόλεως σωτήρια κίονται».

(Εἰς τὸ προσεχὲς τὸ τέλος καὶ περίληψις τῶν προηγουμένων)

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΣΟΜΟΥΛΗ

Ἀποφάσει τῆς Παγκείου Ἐπιτροπῆς περιήλθε εἰς τὴν κατοχὴν τῆς τὸ μεγίστης ἀξίας χειρόγραφον τῶν ἀπὸ τοῦ 1821—1833 «ἐπιθυμημάτων» τοῦ Νικολάου Κασομούλη, Μακεδόνας ἀγωνιστοῦ.

Τὰ ἀπομνημονεύματα ταῦτα—τὰ ὅποια χαρακτηρίζει ἡ ἀκρα ἀμεροληψία τοῦ γράψαντος—ἀντιστοιχοῦν πρὸς 3 ὀγκώδεις τόμους ὧν ὁ πρῶτος ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς.

Ἡ Πάγκειος Ἐπιτροπὴ διαθέτει 400 000 δρχ. διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ βίου ἔργου, τὸ κεῖμενον τοῦ ὁποῦ ἀποκαλύπτει ἀγνωστα ἱστορικὰ γεγονότα, καὶ ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὴν τελευταίαν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς ἐκδόσεως ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Φίλιππον Σ. Δραγοῦμην δστις εἶναι ἰσόβιον μέλος τῆς Παγκείου Ἐπιτροπῆς. Ἡ εἰσαγωγή καὶ τὰ σφάλματα ἀνετέθησαν εἰς τὸν κ. Βλαχογιάννην. Ἡδη ἡ ἐργασία προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐκδοσιν τοῦ δευτέρου τόμου. Ἀφοῦ ἐκδοθῆ καὶ ὁ τρίτος ἢ Πάγκειος Ἐπιτροπὴ θὰ καταθέσῃ τὰ πολυτίμα χειρόγραφα εἰς δημόσιον ὄργανισμὸν.

ΑΙ "ΒΑΚΧΑΙ," ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν δος ΠΛΑΜΥΡΑΣ ΧΟΝΔΡΟΔΗΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. Φθάνει εἰς τὰς Θήβας ὁ Διόνυσος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, ἐπιθημῶν νὰ ἀποδείξῃ τὴν θεῖαν καταγωγὴν του. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν του ἀποσπᾷ αἱ γυναῖκες τῶν Θεβῶν καὶ αἱ θυγατέρες τοῦ Κάδμου, μεθοῦν καὶ γυρίζουν στὰ ἔλατα. Ὁ Βασιλεὺς Πενθεὺς διατάσσει τὴν σύλληψίν των, ἀλλὰ ὁ πρῶτος βασιλεὺς Κάδμος καὶ ὁ μάντις Τειρεσίης πέθονται τὸν Διόνυσον. Ὁ Διόνυσος δέσεται κατ' ἐντολήν τοῦ Βασιλέως αἱ συλληφθεῖσαι Βάκχαι, δρακετεύουν ἀπὸ τὰς φυλακάς. Ὁ Διόνυσος ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν σύλληψίν του καὶ πιστεύει ὅτι θά τον ἀπελευθερώσῃ ὁ Θεός. Ὁ Πενθεὺς ἐρωτᾷ τὸν ἀλυσσοδέτην Διόνυσον «ποῦ εἶσαι αὐτὸς ὁ Θεός;»

Διόνυσος.— Κοντὰ μου εἶναι. Ἀλλὰ ἐσὺ εἶσαι ἀσεβὴς καὶ ἀπιστος γι' αὐτὸ δὲν ὀ ἐπεί.

Πενθεύς.— Δέστε τον γρήγορα! Καταφρονεῖ καὶ μένα καὶ τὰς Θήβας.

Διόνυσος.— Συμβουλεύω τοὺς ἀνδρῆτας τὸ φρόνημα νὰ μὴ θίξουν τὸν φρόνημα.

Πενθεύς.— Θά σε δέσουν. Ἐγὼ ἔχω ἐδῶ τὴν πειρὰ μεγάλη δύναμι κί' ἐξουσία.

Διόνυσος.— Οὔτε βλέπεις τί κάνεις, οὔτε ξέρεις ποῖος εἶσαι.

Πενθεύς.— Εἶμαι ὁ Πενθεύς, ὁ γυῖός τῆς Ἀγαύης κί' ἐχω πατέρα τὸν Ἐχίονα.

Διόνυσος.— Εἶσαι ἀξίος νὰ καταστρέψῃς τὸ ὄνομά σου.

Πενθεύς.— Ἐμπρός πῆγαινε! Μέσα σιγῆς φάτνες τῶν ἀλόγων νὰ τον δέσετε γιὰ νὰ βλέπῃ τὸ μαῦρο σκοτάδι. Καὶ τῶρα χόρευσε ἐκεῖ ὅσο σ' ἀρέσει. Κι' αὐτές ποῦ ἔχεις φέρει μαζύ σου, γιὰ νὰ σε βοηθοῦν ἢ θὰ τῆς πουλήσω ἢ θὰ τῆς ἀναγκάσω νὰ φήσουν τὰ τύμπανά τους καὶ νὰ δουλεύουν σκλάβες σιτοῦ ἀργαλιούς.

Διόνυσος.— Ἐγὼ πηγαίνω, μὰ ὅτι δὲν εἶναι γιὰ μένα γραπτὸ νὰ πάθω, δὲν θὰ πάθω. Τὴν προσβολὴ αὐτὴ ὁ Διόνυσος θὰ στὴν πληρώσει, αὐτὸς ποῦ τὴν ὑπαρξί του ἀρνεῖται. Ὅταν ἀδικῆς ἐμὰς εἶναι σὺν ν' ἀλυσσοδέτης αὐτὸν τὸν ἴδιο.

Χορός.— ὦ! κόρη τοῦ Ἀχελίου, ὦ! Δίρκη ἀγνή καὶ σεβαστὴ παρθένω, ἐσὺ κάποτε σιγῆς πηγὲς σου ἐδέχθηκες τὸ βρέφος τοῦ Διὸς.

Ὅταν ὁ Ζεὺς τὸ ἐκρυψε στὸ μηρό του γιὰ νὰ το σώσῃ ἀπὸ τὴν ἀθάνατη φωτιὰ, αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε: «Ἐλα, ὦ Διθύραμβε, νὰ σε θρέψουν τὰνδρικά σπλάγχνα μου. Μάθε, ὦ Βάκχε, πῶς αὐτὸ τὸ ὄνομα θὰ σοῦ δώσουν οἱ Θεβαῖοι μιὰ ἡμέρα».

Καὶ τῶρα σὺ, ὦ εὐτυχισμένη Δίρκη, διώχνεις τὴν ἀκολουθία μου; ποῦ ἔφερα στεφανωμένη ἐπιτήδης γιὰ σένα; γιατί μ' ἀπαρνεῖσαι; γιατί με πολεμᾷς; Σ' ὀρκίζομαι στὰ σταφύλια τοῦ Διόνυσου ποῦ μας χαρίζουν τὴν χαρὰ τοῦ κρασιοῦ, πῶς σύντομα θὰ δοξάσῃς τὸ Βάκχο!

Ἀντιστροφὴ.— ὦ! Τι θυμὸς, τί θυμὸς ἐκυρίευσεν τὸν Πενθεῖα ποῦ ἐγεννήθηκε ἀπὸ τὴν γῆ καὶ ἀπὸ τοῦ δράκου τὰ δόντια, τοῦ Ἐχίονα. Αὐτὸς εἶναι ἄγριο

τέρας, κι' ὄχι ἄνθρωπος. Σὺν γίγας τολμᾷ μὲ τοὺς Θεοὺς νὰ πολεμήσῃ. Θέλει νὰ με κρεμάσῃ ἐμένα τῆ πιστῆ ἀκόλουθο τοῦ Διονύσου.

Κι' ἔχει κλείσει στὸ παλάτι τοῦ μέσῃ σὲ σκοτεινὴ φυλακῆ, τὸ σύντροφό μου. αὐτὸν ποὺ με συνοδεύει στοὺς ἱεροὺς χοροὺς. Βλέπεις λοιπὸν, Διόνυσε, ἐσὺ τοῦ Διὸς παιδί, πῶς οἱ προφήται σου, κινδυνεύουν νὰ χάσουν τῆ ζωὴ τους στὸν ἀγῶνά τους; Ἔλα ἐσὺ ποῦ ἐπάνω στὸν Ὀλύμπο τινάζεις τὸ χρυσὸ σου θύρα, γιὰ νὰ συγκρατήσῃς τὸ θυμὸ τοῦ δολοφόνου.

Ἐπιφθόος.— Ποῦ εἶσαι τώρα, ὦ Διόνυσε, στῆ Νύσα ποῦ τρέφει τ' ἀγρία θηρία ἢ στῆ κορυφῆς τῆς Κωρικίης προετοιμάζεις τοὺς πιστοὺς σου γιὰ τοὺς ἱεροὺς χοροὺς ἢ ἀκόμη στῆς σπηλιῆς τοῦ πυκνοφύτου Ὀλύμπου, ἐκεῖ ποῦ ἄλλοτε ὁ Ὀρφεὺς παιζοντας τῆ λύρα μάγευε μὲ τὸ τραγοῦδι τοῦ τὰ δένδρα καὶ θηρία;

Ὡ! Πιερία εὐτυχισμένη, ὁ Διόνυσος ὁ Εὖσιος σὲ σέβεται καὶ θὰ ἔλθῃ σὲ σένα γιὰ νὰ χορέψῃ καὶ νὰ σε μυσήσῃ στὰ μυστήριά του. Γιὰ νὰ σου φέρῃ τῆς λιγερῆς Μαινάδες θὰ διαβῇ τὸ ρεῦμα τοῦ Ἀξιῶ ποῦ τρέχει γοργὸ καὶ τὸν Αὐδία ποταμὸ, τὸν πατέρα τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐδαιμονίας, ποῦ κάνει γόνιμη μὲ τὰ καλὰ νερά του ὀλόκληρη τῆ χώρα αὐτῆ ποῦ τρέφει τὰ ὠραία ἄλογα.

Διόνυσος.— Ὡ! ἀκοῦστε τῆ φωνή μου, ὦ Βάκχες; Ὡ! Βάκχες.

Χορὸς (Μεσηδός).— Ποῖός εἶναι; ἀπὸ ποῦ; ἔρχεται ἡ φωνή τοῦ Εὐθίου ποῦ με καλεῖ;

Διόνυσος.— Ὡ! Ὡ! φωνάζω πάλι ἐγὼ, ὁ γιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης.

Στροφὴ Β'.

Ἡμιχόριον α'.— Ὡ! Δέσποτα, ἔλα λοιπὸν τώρα στοὺς πιστοὺς σου!

Ἡμιχόριον β'.— Ὡ Διόνυσε, ὦ Διόνυσε, τῆς στερεᾶς γῆς θεῖε σεσημέ, ἄ! ἄ! Τοῦ Πενθέως τ' ἀνάκτορα θὰ τινάζῃ σ' ἐρείπια.

Ἀντιστροφὴ Β'.

Ἡμιχόριον α'.— Ὁ γιὸς τοῦ Διὸς στὸ παλάτι! ὦ! δοξάστε τον, δοξάστε τον!

Ἡμιχόριον β'.— Κυτάξτε πῶς πηγαινούν νὰ πέσουν οἱ μαρμαρίνοι δοκοί, ἀλαλάζει ἀπὸ μέσα ὁ Διόνυσος.

Ἐπιφθόος

Διόνυσος.— Ἄναψε ἐσὺ τοῦ κεραυνοῦ ὠραία λαμπάδα καὶ κάψε ὀλόκληρο, κάψε ὀλόκληρο τὸ παλάτι τοῦ Πενθέως.

Χορὸς.— Ἄ! Κύτταξε! δὲν βλέπεις τῆ φωτιά; δὲν βλέπεις ἐπάνω στὸν ἱερὸ τάφο τῆς Σεμέλης τῆς φλόγες ποῦ καίνε ἀκόμη ἀπὸ τὸν κεραυνὸ τοῦ Διὸς. Ρίξτε στῆ γῆ τὰ τραμαγμένα σώματά σας, Μαινάδες. Ὁ Θεός, ὁ γιὸς τοῦ Διὸς ἐφθασε καὶ καταστρέφει τὸ παλάτι.

Διόνυσος.— Γυναῖκες θάρσες κι' ὄχι Ἑλληνίδες, τόσο τρέμετε ἀπὸ τὸ φόβο, ποῦ πέσατε κάτω στῆ γῆ; Αἰσθανθήκατε τῆ δύναμι τοῦ Βάκχου ποῦ κατέστρεψε τοῦ Πενθέως τὸ παλάτι; Ὡ! σηκωθείτε καὶ διώξτε γρήγορα ἀπὸ τὸ σῶμά σας τὸ φόβο!

Χορὸς.— Ὡ λαμπρὸ φῶς ἐσὺ τῆς Βακχείας μας! μὲ τί χαρὰ σὲ βλέπω μέσα στὴν ἐρημιὰ μου!

Διόνυσος.— Ὡστε ἐπέσατε ὁ ἀπελπισία σὰν εἶδατε νὰ με πέρνουν κατὰ τῆ διαταγῆ τοῦ Πενθέως γιὰ νὰ με ρίξουν στῆ σκοτεινὴ φυλακῆ;

Χορὸς.— Πῶς ὄχι; Ἄν πάθαινες ἐσὺ κακὸ ποῖόν θὰ εἶχαμε προστάτη; Ἀλλὰ πὲς μας, πῶς ἐσώθηκες ἀπὸ τὸν ἀσεβῆ αὐτόν;

Διόνυσος.— Ἐύκολα, χωρὶς κόπο... ἔτσι μόνος μου ἐλευθερώθηκα.

Χορὸς.— Μὰ πῶς; δὲν ἀλυσόδεσε τὰ χέρια σου;

Διόνυσος.— Νά! τί παιγνίδι τοῦ ταιξά; Ἐνόμισε πῶς μ' ἔδεσε, μὰ στὰ σωστά οὐτ' ἄγγισε ἐπάνω μου. Ἡ ψεύτικη ἐλπίδα τὸν ἀπάτησε ἔκει στῆς φάτνης ποῦ μ' ἐπῆγαν γιὰ νὰ με φυλακίσουν ἔκαναν λάθος στὸ σκοτάδι κι' ἔδεσαν χειροπόδαρα ἀντὶ γιὰ μένα ἕνα ταῦρο. Κι' αὐτὸς ἀπ' τὸ κακὸ τοῦ ἐμάνιασε κι' ἔδραξε ἀφροὺς ἀπὸ τὸ σῶμα, ὅλο τὸ σῶμά του ἔστραξε ὑδρώτα καὶ μὲ τὰ δόντια του ἔκοβε τὰ χεῖλη τοῦ. Κι' ἐγὼ ἐκεῖ κοντὰ καθόμουν ἡσυχος καὶ ἔδλεπα. Τότε παρουσιάσθηκε ὁ Βάκχος καὶ ἀνάψε φωτιά μέσα στὸ παλάτι καὶ στῆς μητέρας του τὸν τάφο. Μίλις τὰ εἶδ' αὐτὰ ὁ Πενθέας νομίζοντας πῶς τὸ παλάτι θὰ καῖ ὀλόκληρο, ἔτρεχε ἐπάνω κάτω, ζητώντας τῆ βοήθεια τοῦ Ἀχελφίου! Ἀλλὰ τίποτε κι' ὄση δουλειὰ ἔκαναν οἱ δοῦλοι γιὰ νὰ σβύσουν τῆ φωτιά ἐπῆγε μάταια. Καὶ μόλις ἐγὼ ἐπῆγα νὰ φύγω, ξεχνώντας αὐτὸς τῆ κούρασί του τρέχει πίσω μου καὶ μὲ τὸ μαῦρο τὸ σπαθὶ ποῦ ἀπὸ μέσα ἔρπαξε μοῦ ρίχνεται. Ἐπειτα, ὁ Θεὸς Διόνυσος, — ἔτσι μοῦ φαίνεται— παρουσίασε στὴν αὐλὴ τὸ φάνιασμά του κι' ἔτσι ὁ Πενθέας τὸν διάφανο ἀέρα ἐκυνήγησε κι' αὐτὸν ἀντὶ γιὰ μένα ἔσφαξε.

Μὰ κι' ἄλλες ἀκόμη συμφορῆς ὁ Βάκχος τοῦ ἔφερε σὰν εἶδε τὰ πικρὰ δεσμά μου. Τοῦ ἔρριξε κάτω στὸ χῶμα τὸ παλάτι τοῦ καὶ ὅλα τὰ ἔκανε ἐκεῖ μέσα ἄνω κάτω καὶ τοῦ τᾶσπασε, κι' ὁ κόπος ἔγυρε ἐπάνω του βαρὺς καὶ ἔκανε νὰ πέσῃ τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ χέρ του, γιὰτί, ἄνθρωπος αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ πολεμήσῃ τὸ Θεό.

Κι' ἐγὼ ἐβγήκα ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι ἡσυχος καὶ ἦλθα σὲ σὰς καὶ τὸν Πενθέα δὲν τὸν σκέπτομαι καθόλου.

Ἀλλὰ νομίζω πῶς ἀκούονται βήματα ἀπὸ μέσα. Ὅπου κι' ἂν εἶναι θὰ φανῇ στὴν εἴσοδο.

Νὰ ἴδωμε σὰν τί τάχα θὰ 'πεῖ γιὰ τὸ ποῦ τοῦ συνέβη. Ἐγὼ θὰ τον δεχθῶ ἡσυχὰ καὶ καλὰ, εἴσο κι' ἂν εἶναι μεγάλος ὁ θυμὸς του. Πάντα ὁ φρόνιμος ἄνδρας ξέρει νὰ συγκρατῆται.

Πενθεύς.— Ἄχι ἔχω πάθει συμφορῆς. Μοῦ ἔφυγε ὁ ξένος ποῦ εἶχα τόσο καλὰ μὲ τὰ σίδερα δεμένο. Μπα! Τι! Αὐτὸς εἶναι; μὰ πῶς γίνεται; πῶς βγήκες ἔξω ἐσὺ; καὶ πῶς ἐμπρὸς στὴν εἴσοδο τοῦ παλατιοῦ μου δρίσκεσαι;

Διόνυσος.— Στάσου κι' εἴσω μπουρεῖς γαλήνεψε τῆ εἶλα τοῦ θυμοῦ σου.

Πενθεύς.— Πῶς ἀπ' τὰ σίδερα ἐλευθερώθηκες κι' ἀπὸ ποῦ βγήκες ἔξω;

Διόνυσος.— Δὲν στὸ εἶπα; ἢ δὲν τὸ ἀκουσες πῶς κάποιος θὰ μ' ἐλευθέρωνε.

Πενθεύς.— Μὰ ποῖός; Πάντα τὰ λόγια ποῦ μοῦ λὲς εἶναι παράξενα.

Διόνυσος.— Ἐκεῖνος ποῦ ἐδῶ κάτω στοὺς θνητοὺς κάνει νὰ φυτρώνῃ τὸ καρπερὸ ἀμπέλι.

Πενθεύς.— Στὸ Διόνυσο τάχα ἀποδίδεις αὐτὸ τὸ καλὸ; Ὅλο τὸν Πύργο διατάσσω γρήγορα νὰ κλείσετε!

Διόνυσος.— Ἦ! οἱ Θεοὶ νομίζεις πῶς δὲν ἔχουν τῆ δύναμι νὰ πηδαῖν τὰ τείχη;

Εἶσαι σοφός, πολὺ σοφός στ' ἀλήθεια, μὰ ὄχι σ' ἐτι πρέπει.

(Εἰς τὸ προσεχὲς συνέχεια ὡς καὶ περιληψὶς τῶν προηγουμένων).

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

(Κατά τὰς παραδόσεις τοῦ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ Γ. ΣΤΡΕΪΤ, δικηγόρου, Καθηγητοῦ εἰς τὴν Σχολὴν Βιομηχανικῶν Σπουδῶν.

(2) Ρῆτραι εἰς ξένον νόμισμα.

Πρὸς εὐκαλυπτεράν κατανόησιν δυνάμεθα νὰ υποδιακρίσωμεν τὰς ρῆτραις ταύτας εἰς κατηγορίας, σκοποῦντες ἂν συνεφωνήθῃ αὐταύσιος χρυσοῦ ἢ συναλλάγμα ἢ πάλιν ἀξία χρυσοῦ ἢ συναλλάγματος.

(α) Ρῆτραι εἰς χρυσᾶ νομίσματα (Clause Paiement or Goldklausel). Αὗται ἐνέχουν τὴν ἐννοίαν ὅτι ὁ ὀφειλέτης ἢ ἡ καταβάλλῃ αὐταύσια χρυσᾶ νομίσματα. Αἱ ρῆτραι αὗται εἶναι αἰ πλέον ἀσφαλεῖς, εἰς αὐτὰς δὲ ἢμπορεῖ ὁ ὀφειλέτης νὰ πληρώσῃ καταβάλλων οἰουδήποτε εἶδους χρυσοῦν νόμισμα (οἷον ἐπὶ συνεὶ ὠνήσῃ χρυσοῦς λίρας, νὰ δώσῃ χρυσοῦ, δραχμὰς) ἀρκεῖ τὸ ἄλλο εἶδος τοῦ νομίσματος νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν περιεκτικότητά εἰς χρυσόν πρὸς τὸ συμφωνηθέν.

(β) Ρῆτραι εἰς ἀξίαν χρυσοῦν νομισμάτων (Clause valeur—or Goldwertklausel). Αὗται ἐνέχουν τὴν ἐννοίαν ὅτι ὁ ὀφειλέτης ἢ ἡ πληρώσῃ εἰς νόμισμα χάρτινον τοῦ τόπου τῆς πληρωμῆς (π. χ. δραχμὰς) τὴν ἀξίαν τῶν συμφωνηθέντων χρυσοῦν νομισμάτων νοουμένων ὡς περιεχόντων ὠρισμένην ποσότητα χρυσοῦ.

(γ) Ρῆτραι εἰς ξένον νόμισμα ἢ συναλλάγμα. Εἰς ταύτας ὁ ὀφειλέτης ἀπαλλάσσεται καταβάλλων αὐταύσιον ξένον νόμισμα ἢ συναλλάγμα, καὶ

(δ) Ρῆτραι εἰς ἀξίαν νομίσματος ἢ συναλλάγματος ὑπὸ τὰς ὁποίας ὁ ὀφειλέτης δέον νὰ καταβάλλῃ τὴν εἰς δραχμὰς τρέχουσαν ἀξίαν τοῦ ξένου νομίσματος ἢ συναλλάγματος.

Ἄπασαι αἱ ρῆτραι αὗται ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι συνωμολογήθησαν πρὸ τῆς 26 Ἀπριλίου 1932 εἶναι ἔγκυραι ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ὅτι δὲν ἐξωφλοῦνται ὡς συνεφωνήθησαν (τοῦτο ἄλλως τε συνεντὰ ἀντικειμενικὴν ἀδυναμίαν δεδομένου ὅτι ἀπηγορεύθη ἐπ' αὐστηραῖς ποιναῖς ἢ ἐλευθέρᾳ πώλησιν χρυσοῦ καὶ χρυσοῦν νομισμάτων) ἀλλ' ἐξωφλοῦνται εἰς τὴν τιμὴν τῶν 100 δραχμῶν κατὰ δολλάριον ἀναλόγως δὲ πρὸς τὴν σχέσιν ταύτην, ἐξευρισκομένης τῆς ἰσοτιμίας τῶν λοιπῶν ξένων νομισμάτων. Τὸ νομοθέτημα τοῦτο (Ἀναγκ. Διάταγμα τῆς 29 Ἰουλίου 1932 ἀρθρ. 1 ἔδαφ. 1 καὶ 4) ἀποτελεῖ τὴν λεγομένην «δραχμοποίησην» (1)

Ὁ ὅρος «δραχμοποίησης» καίτοι οὐδόλως ἐπιστημονικῶς ἀκριβής, παρὰ ταῦτα ἐπεκράτησεν γενικευθείσης τῆς χρήσεως αὐτοῦ, δὲν σημαίνει δὲ τίποτε ἄλλα εἰμὴ ὅτι ρητραι εἰς χρυσόν νόμισμα ἢ συναλλάγμα δὲν ἐξωφλοῦνται εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ἀρτίου, οὔτε εἰς τὴν τρέχουσαν τιμὴν τῆς ἡμέρας ἐξοφλήσεως ἀλλ' εἰς τιμὴν σταθερᾶς σχέσεως δραχμῆς πρὸς δολλάριον, καθορισμένης ὑπὸ τοῦ νόμου.

Ταῦτα προκειμένου περὶ ρητρῶν συμφωνηθεισῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἄν. Διατάγματος τούτου. Μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην πᾶσα σχετικὴ ρῆτρα εἶναι ἀκυρὸς συνεπαγομένη αὐστηρᾶς ποινᾶς διὰ τὸν παραβάτην. Τὸ νομοθετικὸν τοῦτο μέτρον τῆς δραχμοποιήσεως ληφθὲν ὑπὸ περιστάσεις λίαν ἐπείγουσας, μακρὰν ἀπέχε-

1) Τριανταφυλλόπουλος ἐνθ' ἀνωτέρω σελ. 103 ἐπομ.

2) Κ. Τενεϊδής, Journal Clunet σελ. 555 (1933).

3) Κουσιμάτης, Δραχμοποιήσις 1936.

ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι τέλειον, αὐτὸς δὲ αὐτὸς ὁ νομοθέτης ἐκ λόγων οἰκονομικῆς πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν ἐξαρτήσεως, ἤναγκάσθη νὰ προβῇ εἰς πλείστας ἐξαιρέσεις ἀπὸ τῆς δραχμοποιήσεως. Οὕτω λ. χ. ἐξήρεσε τὴν χρηματοδότησιν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἔμπορου τὰς ἐξ ἀσφαλιστικῆς συμβάσεως ὀφειλάς, τὰς χρηματικὰς συναλλαγὰς τῶν ἀλλοδαπῶν πρὸς ἀλλοδαπούς, τὰς τοῦ διπλωματικοῦ σώματος κ.λ.π.

Αἱ ἐξαιρέσεις αὗται μὴ διατυπωθεῖσαι ἀρτίως, ἐγένοντο αἰτία νὰ δημιουργηθῶσιν περίξ αὐτῶν, σφοδρῶς δικαστικαὶ ἀγῶνες, διότι ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, πᾶς τις προσεπάθει νὰ ὑπαγάγῃ ἑαυτὸν εἰς τὰς ἐξαιρέσεις προκειμένου ν' ἀποφύγῃ τὰς δυσμενεῖς συνθήκας τοῦ γενικοῦ κανόνος τῆς «δραχμοποιήσεως». Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι τόσον ἢ θεωρεῖται ὅσον καὶ ἡ δικαστηριακὴ πρακτικὴ ἐχρημάθησαν μακρὸν χρονικὸν διάστημα ἐν' ἀποκραυραλώσεσιν τὰς τελικὰς αὐτῶν ἀπέψεις. Ἐύναται δὲ ἡδη νὰ λεχθῇ ὅτι τὰ ζητήματα ταῦτα ἐλύθησαν δεδομένου ὅτι καὶ αἱ σχετικὰ συμφωνίαι ἐξετελέσθησαν, παρῆεν δὲ μόνοι μακροπρόθεσμοι τινες συμφωνίαι ὡς ὅμως τ' ἀποτελέσματα μέλλοντα νὰ ἐπισυμβῶσιν μετὰ μακρὸν χρονικὸν διάστημα δὲν πρόκειται ν' ἐτηρεασθῶσιν σπουδαίως ἐκ τῆς τοιαύτης δραχμοποιήσεως ἧς κυρίως ἐπληξε θυρυπροθέτους συμβάσεις ἐκτελεστέας κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου τούτου.

Ἐν ἀνακεφαλαίωσει δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι σήμερον τὰ τραπεζογραφικά κινλοφοροῦσιν ὑποχρεωτικῶς ὡς «νόμιμον χρήμα» καὶ κατὰ συνέπειαν εἰσὶν ἐξωπλισμένα μετὰ τὴν ἐξοφλητικὴν τῶν ἐνοχῶν ἰκανότητα Ἡ ὑποχρέωσις τῆς Τραπεζῆς πρὸς παροχὴν ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος ἐπὶ χώρας κανόνος χρυσοῦ, ἴσου πρὸς τὴν ἀξίαν τὴν ἀναγραφομένην ἐπὶ τοῦ χαρτονομίσματος, δὲν ὑπάρχει πλέον καὶ οὕτω τὸ χαρτονόμισμα στηρίζεται μόνον ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ ἀξίας καὶ κατὰ συνέπειαν μόνον ἢ κυκλοφοροῦσα αὐτοῦ ποσότης δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ σοβαρῶς τὴν σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν ἀγαθῶν, δι' ἀπλῆς λειτουργίας τοῦ νόμου τῆς προσφοράς καὶ τῆς ζήτησεως αὐτοῦ. Ἀπομένει ἀκόμη πρὸς ἐξέτασιν ἐπὶ ζήτημα ὑπερκατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρουσίασεν σπουδαία τάξιν δυσχερείας καὶ ἐγένετο αἰτία μεγάλης διακυμάνσεως τόσον τῆς ἐπιστήμης ὅσον καὶ τῆς δικαστηριακῆς τακτικῆς. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀφορᾷ τὴν κτητικὴν ἀξίαν τοῦ νομίσματος καὶ τὴν σημασίαν ἣν ἔχει διὰ τὰς συναλλαγὰς ἢ μειώσεις τῆς κτητικῆς ἀξίας αὐτοῦ.

Τὸ χρήμα ἔχει δύο ἀξίας, τὴν ἐξωτερικὴν δηλονότι τὴν σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὰ ξένα νομίσματα, καὶ τὴν ἐσωτερικὴν δηλονότι τὴν ἀγοραστικὴν αὐτοῦ δύναμιν ἢ τὴν ἰκανότητα αὐτοῦ ὅπως ἀνταλλαγῇ πρὸς ὠρισμένα ἕτερα ἀγαθὰ.

Γνωρίζετε ὅτι τὴν σπουδαιότεραν σημεσίαν διὰ τὸν προσηρισμὸν τῆς ἀξίας τῶν ἀγαθῶν, ἔχει ἡ λειτουργία τοῦ νόμου τῆς προσφοράς καὶ τῆς ζήτησεως. Τὸν κανόνα αὐτὸν δὲν διαφεύγει οὐτε τὸ χρήμα τὸ ὁποῖον καὶ αὐτό, ὅπως καὶ τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ, ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸν νόμον τῆς προσφοράς καὶ τῆς ζήτησεως. Συμβίνει ὅμως ἐπὶ τοῦ νομίσματος παρεκκλίσει τις μὴ ἐπαντωμένη κατὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀξίας τῶν λοιπῶν ἀγαθῶν. Ἐπὶ δηλαδή ὁ νόμος τῆς προσφοράς καὶ τῆς ζήτησεως καθορίζει ἀμέσως τὴν ἀξίαν τῶν ἀγαθῶν, ὁ αὐτὸς νόμος δὲ καθορίζει ἀμέσως τὴν ἀξίαν τοῦ νομίσματος ἀλλὰ ἀνταντικα εἰς τὴν τιμὴν τῶν διὰ τοῦ χρήματος προσκτωμένων ἀγαθῶν. Συνεπῶς μεγαλειτέρα ἢ μικροτέρα προσφορά ἢ ζήτησις χρήματος ἀνταντικα ἐπὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ὅτι μεταβάλλεται ἀναλόγως ἢ ἀξία τῶν διὰ τοῦ χρήματος ἀνορχομένων ἀγαθῶν. Ὁ κανὼν αὐτὸς ἔχει διαφορετικὴν λειτουργίαν ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ νομίσματος καὶ διαφορετικὴν λειτουργίαν ἐπὶ τοῦ ἀναγκαστικῶς κυκλοφοροῦντος χαρτονομίσματος.

Τοῦτο δὲ συμβίνει διότι ὁ χρυσοῦς κυκλοφορεῖ εἰς περιορισμένην ποσότητα σήμερον δὲ πλέον εἶναι ἀπύθαιος ἢ ἐνακάλυψις νέων χρυσορυχείων τῶν ὁποίων ἡ ἐπιμετάλλευσις ἤθελε ρίψῃ εἰς τὴν ἀγορὰν νέας μεγάλας ποσότητας χρυσοῦ καὶ οὕτω

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Τριανταφυλλόπουλος : Ἑλληνικὸν Ἐνοχικὸν Δίκαιον 1938.—Βασιλάς : Αἰ
 ρῆτραι εἰς χρυσὸν ὑπὸ ἀναγκαστ. κυκλοφορίαν, 1936.—Κ. Τρενκίλης : Ἐν Jour-
 nal Clunet, 1933.—Γ. Κασσιμάτης : Δραχμοποίησης, 1936.—Γ. Μιριδάκης : Ἡ
 κτητικὴ δύναντις τοῦ νομίσματος κλπ 1924.—Γ. Βιωνάτος : Ἡ μείωσις τοῦ νο-
 μίσματος, 1924.—Α. Μίτσοη : Ἡ ὑποτίμησις τοῦ χαρτονομίσματος ἐν τῷ ἀστ.
 δικαίῳ, 1920.—Ch. Gide : Cour d'Économie Politique, 1930.—Otto v. Zwi-
 dineck Südenhörst, Allgemeine Volkswirtschafts lehre, 1932.—P. Nussbaum:
 Das Geld in Theorie und Praxis κλπ., 1925.—D. Ricardo, Principles of Po-
 litical Economy, edit, 1875.—L. Walras : Théorie mathématique de la ri-
 chesse sociale, 1883.—D. H. Robertson : Das Geld, 1924.—F. Hu-
 brecht : La dépréciation monétaire, 1928.—H. Stoll : Die Lehre von der
 Leistungsstörungen, 1936.—Demogue : Traité des obligations 1926.—W.
 Lotz : Finanzwissenschaft, 1931.

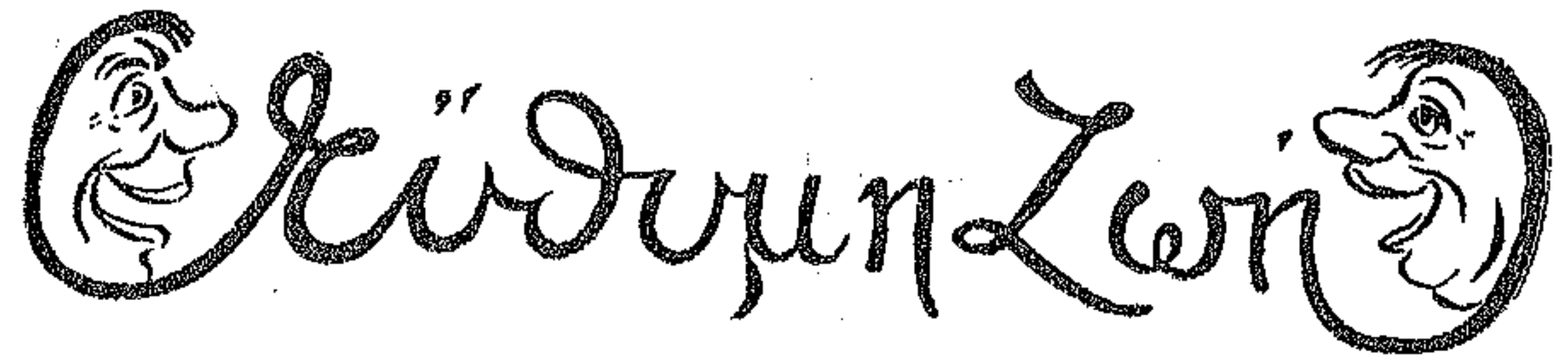

Ζ Ω Η

Σιγά - σιγά μὲ τὸν καιρὸ τὸ καθεστὶ γερνίει
 καὶ τῶν καινούργιων ὁ καιρὸς τοχύτατα περνάει,
 βρῆσκει τὴ μοῖρα τὴ σκληρὴ καθέννας εἰς τὴ στράτα
 εἶναι ζηλιάρα πάντοτε, καὶ πάντα φθείρει νιάτα.

Μόνο ἡ φλόγα τῆς καρδιάς ὅσο κι' αὐτὴ κι' ἂν σβύνει
 ἔξαφνα δυναμώνεται καὶ νέα νιάτα δίνει,
 κι' ἔτσι κι' ὁ γέρος—ποῦ κλεισθε τοῦ βίου τὸ κιτάκι—
 ξαναγεννιέται ἔξαφνα σὰν νοιώσει λίγη ἀγάπη.

ΜΑΙΡΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΙΧΟΙ ΣΚΟΠΕΥΤΗ

Στοκχόλμη

Τῶν Βορείων κρατῶν ἡ Κορώνες
 δίχως νεθρα συσκέπτονται μόνες,
 καὶ κλεψύδρας ζυγιάζουν νερά
 οἱ τρανοὶ Βασιλεῖς τοῦ Βορρά.

Τῆς Εἰρήνης τοὺς ἔλκουν οἱ κόποι.
 Δὲν μιμοῦνται τὴν ἄλλην Εὐρώπη,
 ποῦ μὲ νεθρα πολὺ χαλαρὰ
 δυστυχῶς ὑστερεῖ τοῦ Βορρά

Τῶν Βορείων κρατῶν Κορωνάτοι
 στῆς Στοκχόλμης ἐκεῖ τὸ παλάτι,
 ἐμφανίζουν μὲ λόγια γερά
 τὴν ψυχὴν τοῦ ψυχραῖμου Βορρά

Τοὺς ἀξίζουν τὰ ζήτω στὴ ρίμα.
 Ἔχει χάρες τὸ βόρειον κλίμα,
 κι' ἄς μὴν βλέπουν Ἥλιου χαρὰ
 βασιλεῖς καὶ ἄστοι τοῦ βορρά.

Τοὺς κρατύνει τὴν σκέψιν τὸ χιόνι.
 Καὶ τὸν Φοῖβον κοιτοῦν σὰν ἀγχόνῃ,
 ποῦ χαλὰ τῆς ζωῆς τὴ σειρά
 καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸν θέν στὸν Βορρά

Ὁ Βορράς σύμβουλός μας θὰ γίνῃ
 κι' ἂν θερμὴν θεωροῦν τὴν Εἰρήνην,
 ἴσως δοῦμε αὐτὴ τὴ φορά
 ἀπ' τοὺς πάγους νερθῆ τοῦ Βορρά

ΣΧΟΛΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Ίδρυθείσα υπό των έν Άθηναις Συνδέσμων των Έλλήνων Βιομηχάνων και Βιοτεχνών και του Συνδέσμου των έν Ελλάδαδι Άνωνύμων Έταιρειών.

Σκοπός της Σχολής είναι ή διά τακτικών μαθημάτων και διαλέξεων ειδική μετεκπαίδευσις των στελεχών της Βιομηχανίας, Βιοτεχνίας και των προς αυτάς συγγενών παραγωγικών κλάδων, διά της παροχής γενικωτέρας οικονομικής, νομικής και τεχνικής μορφώσεως, προς εξύψωσιν της έν γένει επαγγελματικής ικανότητος αυτών.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ. Έπαμεινώνδας Χαρίλαος Πρόεδρος, Άνδρέας Ν. Χατζηκυριάκος Άντιπρόεδρος. Μέλη: Άγγελος Γεωργιάς, Ευάγγελος Ίατρίδης, Θ. Λεκατζάς, Άριστοτέλης Μακρής, Κοσμάς Πανοπίτσος, Μιχαήλ Ρινόπουλος, Λουκάς Κανακάρης Ροδφός, Ίωάννης Τερζάκης, Άντώνιος Φίξ.

Ή φοίτησις προς άπόκτησιν πιστοποιητικού σπουδών είναι δωρεάν.

Μ Α Θ Η Μ Α Τ Α

Έγκυκλοπαίδεια Δικαίου. Καθηγητής Στέφανος Γ. Στρέιτ, δικηγόρος.
Πολιτική Οικονομία. Καθηγητής Κ. Μαλαματιανός Μέλος του Άνωτάτου Οικονομικού Συμβουλίου.

Λογιστική. Καθηγητής Άνδρέας Νέζος, καθηγητής της Άνωτάτης Σχολής των Οικονομικών και Έμπορικών Έπιστημών.

Οικονομική των Έπιχειρήσεων. Καθηγητής Νικόλαος Φωτιάς, καθηγητής της Άνωτάτης Σχολής των Οικονομικών και Έμπορικών Έπιστημών.

Κοινωνική Πολιτική. Καθηγητής Δ. Ν. Δαμασκηνός δικηγόρος, πρώην Εισαγγελέυς των Έφετών.

Βιομηχανική Πολιτική. Τήν διδαχήν του μαθήματος τούτου αναλαμβάνει ο κ. Άνδρέας Ν. Χατζηκυριάκος πρώην ύπουργός, επίτιμος πρόεδρος των Βιομηχάνων και Βιοτεχνών. Είς δε τήν τάξιν των δευτεροετών ή διδαχή της Βιομηχανικής Πολιτικής γίνεται παρά του κ. Έπαμεινώνδα Χαριλάου.

Βιομηχανική και Έργατική νομοθεσία. Καθηγητής Γεώργιος Τρίμης τμηματάρχης Έφυπουργείου Έργασίας.

Έμπορευματολογία. Καθηγητής Παναγιώτης Παρασκευόπουλος, διδάκτωρ του Πανεπιστημίου του Βερολίνου.

Βιοτεχνική και Βιομηχανική Ίστορία. Καθηγητής Ν. Π. Άποστολόπουλος τέως μέλος του Άνωτάτου Οικονομικού Συμβουλίου Καθηγητής των Τεχνικών Σχολών Σιβιτανιδείου και Ήφαιστου.

Όργάνωσις Γραφείων. Καθηγητής Ευγένιος Άποστολόπουλος διπλωματούχος του Πολυτεχνείου Στουγάρδης, διευθυντής των Μηχανουργείων της Σιβιτανιδείου Σχολής.

Όργάνωσις Παραγωγής. Καθηγητής Ίωάννης Ματζουράνης, Μηχανολόγος Όργάνωτης διδάκτωρ του Πολυτεχνείου του Βερολίνου, μέλος της Gesellschaft für Organisation.

Έν άρχή έκάστου έτους το Διοικητικόν Συμβούλιον της Σχολής θέλει καθορίζει και σειράν διαλέξεων έκ μέρος διακεκριμένων παραγόντων της οικονομικής ζωής του τόπου.

Όροι διδασκαλίας: Μεταξύ 7--9 του άπογεύματος.

Ένιαύσιοι έξετάσεις είς το τέλος έκάστου έτους.

Διά τήν έγγραφήν έν τή Σχολή δέον να υποβληθώσιν:

α) Πιστοποιητικόν έμφαίνον τουλάχιστον έπταετείς έγκυκλίους σπουδάς.

β) Πιστοποιητικόν έμφαίνον προηγήσαν είς Βιομηχανικήν ή Βιοτεχνικήν έπιχειρήσιν.

Οι σπουδασταί της Σχολής είς έκάστην ένιαυσίαν έγγραφήν ύποχρεούνται να καταβάλουν δραχ. 100 ως δικαίωμα έγγραφής, και δραχ. 500 ως διδάκτρα δυνάμενα να καταβληθώσιν είς δύο δόσεις.

Ή Σχολή έγκατεστάθη επί της οδού Άκαδημίας 78.

Τό γραφεία της Σχολής λειτουργούν καθ' όλα τά άπογεύματα (5-8) παρέχοντα πάσαν πληροφορίαν και ένεργούντα έγγραφάς σπουδαστών.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΟΥ ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΜΗΝΟΣ

3. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ή κυβέρνησις λαμβάνει μέτρα κατά της άνεργίας. Ό κ. Μεταξάς έδήλωσεν τά έξής:

«Μεταξύ της 3ης και 22ας Σεπτεμβρίου είχαμεν 39 000 άπολύσεις μισθωτών, έκ των όποίων, ευχαρίστως σάς πληροφορώ, ότι οι 34.000 έπανήλθον στις έργασίες των».

6. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Δηλώσεις του κ. Πρωθυπουργού διά τήν Κοινωνικήν Πρόνοιαν. Έντός τριετίας διετέθησαν 947 εκατομμύρια δραχμών.

12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ή Κυβέρνησις έγκαθιστά κιβώτια παραπόνων διά τάς άγορανομικάς παραβάσεις.

18. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Είς τόν Άντλαντικόν βυθίζεται τό Έλληνικόν φορτηγόν «Άρης».

Τό Διαδοχικόν ζεύγος επισκέπτεται τά έργοστάσια Παπαστράτου.

19. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Κυβερνητική άνσκοίνωσις επί του έποισιτισμού της χώρας άναφέρει ότι από άπόψεως δηλητηριακών τά άποθέματα είναι έπαρκή μέχρι έρχομένης άνοιξεως. Ή δρυζα είναι υπέρ έπαρκούς. Έξησφαλισμένα έπίσης ή σάκχαρις, ο καφές και τά άλίπαστα. Φροντίδες καταβάλλονται διά τήν έξασφαλίσιν όσπρίων και σφαγίων. Έλαιου ύπάσχουν έπαρκέστατα άποθέματα. Λαμβάνεται πρόνοια διά τούς γαιάνθρακας και έντείνεται ή παραγωγή του έλληνικού λιγνίτου. Ήρχισεν δε ήδη ή προμήθεια πρώτων ύλών διά τάς ανάγκας της βιομηχανίας. Τό ανακοινωθέν τονίζει ότι θα δωθί είς τήν βιομηχανίαν ή δυνατότης να έργασθί και να αναπυχθί ο σπουδαιότατος αυτός κλάδος της έθνικής οικονομίας μας. Ή βιομηχανία μας θα κληθί, όχι μόνον να δώση πόρον ζωής είς τάς εργατικές χείρας, άλλ' άκόμη να έφοδιάσθί τό Έλληνικόν κοινόν με τά άπαραίτητα είδη διά τήν ζωήν, των όποίων ή εισαγωγή από τό έξωτερικόν πρέπει να περιορισθί, όπως δυνηθώμεν ν' αντιμετώπισωμεν τάς σημερινάς δυσκόλους περιστάσεις.

20. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Δημοσιεύεται ο λόγος του κ. Πρωθυπουργού προς τούς γονείς και τούς διδασκάλους.

Ό κ. Πρόεδρος τονίζει ότι ή οικογένεια είναι θεσμός συνυφασμένος με τήν Ελλάδα, ήδε προσοχή δέον να στραφί είς τήν καθυδήγησιν των παιδιών είς τήν άνατροφήν των όποίων δικαιούνται να έπεμβαίνουν τό κρτίσ και ή Έκκλησία.

21. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ανακάλυψις κομμουνιστικής Όργάνωσεως έν Σάμφ.

24. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Βυθίζεται είς τήν Βόρειον θάλασσαν τό Έλληνικόν φορτηγόν «Κ. Χατζηπατέρας».

Καθιερούται δελτίον βενζίνης διά τά αυτοκίνητα.

26. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Έορταί έν Θεσσαλονίκη επί τή έπετείω της άπελευθερώσεως της.

Φορολονοούνται τά έκ του πολέμου κέρδη των έφοπλιστών.

29. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Δημοσιεύεται ή Έκκλησις της Συζόγου του κ. Πρωθυπουργού διά τά μαθητικά συσσίτια. Ή Κυρία Μεταξά τονίζει ότι δέν πρέπει να ύπάρχουν νηττικοί μαθηταί είς τήν Ελλάδα.

30. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ό κ. Καλλιζής δρκίζεται Γενικός Διοικητής Θράκης.

Ή κυβέρνησις άποφασίζει τόν περιορισμόν της καπνοκαλλιέργειας.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΟΥ ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΜΗΝΟΣ

2. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Είσοδος των Γερμανών είς Βαρσοβίαν. Είς τόν νότιον Άτλαντικόν βυθίζεται τό άγγλικόν άτμόπλοιο «Κλήμεντ».

3. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Μεγάλοι σεισμοί εν Μικρασία. Ἡ πόλις Δικελή κατέστραφη τελείως.

Ἀνασυγκροτεῖται ἐν Γαλλίᾳ ὁ Τσεχοσλοβακικὸς στρατός.

5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις συνέλαβε κομμουνιστὰς βουλευτὰς καὶ ἔπαυσεν 66 δημάρχους καὶ 317 δημοτικά συμβούλια.

6. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Δηλώσεις τοῦ Χίτλερ. Θεωρεῖ τὴν Γερμανορωσικὴν φιλίαν ὡς ἐγγύησιν διὰ τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης. Αἱ δύο χῶραι θὰ σεβασθοῦν ἀμοιβαίως τὰ καθεστῶτα των. Αἱ δύο χῶραι φρονοῦν ὅτι δεόν νὰ γίνουσι τὰ ἐξῆς:

1) Ἰδουσις μεθορίου τοῦ Ράιχ συμφώνου πρὸς τὰς ἱστορικές, ἔθνικὰς καὶ οικονομικὰς πραγματικότητας. 2) Εἰρήνευσις ὁλοκλήρου τοῦ ἐδάφους πρὸς τὸν σκοπὸν ἀποκαταστάσεως ἡσυχίας καὶ τάξεως. 3) Ἀπόλυτος ἐγγύησις τῆς ἀσφαλείας ὅχι μόνον τοῦ ἐδάφους τοῦ Ράιχ, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς ζωῆς τῶν συμφερόντων του. 4) Νέα τάξις ὀργανώσεως καὶ ἀναδιοργανώσεως τῆς οικονομικῆς ζωῆς, τῶν συγκοινωνιῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ ἐκπολιτιστικῆς ἐξελίξεως. Ἀλλὰ τὸ πλεόν σημαντικὸν ἔργον εἶναι ἡ νέα τάξις τῶν ἔθνογραφικῶν συνθηκῶν, ἢτοι ἡ μεταφύτευσις τῶν ἔθνοκοιήτων κατὰ τρόπον, ὥστε εἰς τὸ τέλος τῆς ἐξελίξεως αἱ γραμματεῖς καθορίζουσι τὰ σύνορά των, νὰ εἶναι καλλίτεροι τῶν σημερινῶν.

Ἐὰν αἱ προτάσεις του ἀποκλεισθοῦν θὰ συνεχισθῇ ἀμείλικτος ὁ πόλεμος.

7. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ἐξήκοντα γερμανικὰ μεραρχία συνεκεντρώθησαν ὀπισθεν τοῦ μετώπου ἀπὸ Καλσρούης μέχρι Τριέρ.

9. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ἡ Ρωσία συνιστᾷ τὴν ἐξέτασιν τῶν εἰρηρικῶν προτάσεων τοῦ Χίτλερ.

Ἐν Γαλλίᾳ συνεχίζονται συλλήψεις κομμουνιστῶν βουλευτῶν.

Ἡ Φινλανδία καλεῖ ἐφεδρίας διότι τὰ Σοβιέτ τὴν πιέζουν νὰ δεχθῇ ἀξιώσεις των.

10. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ὁ κ. Νταλαντιέ τονίζει ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ πόλεμος μέχρις ὅτου ἐπιτευχθοῦν ὀριστικαὶ ἐγγυήσεις ἀσφαλείας.

Ἀναβιβάζονται εἰς 158.000 οἱ ἐν Γαλλίᾳ ἄγγλοι στρατιῶται.

12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ὁ κ. Τσάμπερλιν ἀπαντᾷ εἰς τὸν κ. Χίτλερ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουσι δεκτοὶ ὄροι εἰρήνης οἵτινες ἀρχίζουσι μὲ τὴν συγχώρησιν μιᾶς ἐπιθέσεως. Ἡ κατάπαυσις τοῦ πολέμου ἀπόκειται εἰς τὴν Γερμανίαν, πρέπει νὰ παράσῃ πειστικὸς ἀποδείξεις εὐλικρινείας.

13. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Οἱ ἄγγλοι κατέστρεψαν δύο γερμανικὰ ὑποβρύχια.

14. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Τορπιλλισμὸς τοῦ ἀγγλικοῦ θωρηκτοῦ «Βασιλικὴ Δρῦς». Ἀγγλογερμανικὴ ναυμαχία εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Νορβηγίας. Γερμανικὰ ἀεροπορικὰ ἐπιδρομαὶ εἰς Σκωτίαν. Κατερρίφθησαν 4 ἀεροπλάνα.

17. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Γερμανικὴ ἐπίθεσις εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον, προσέκοψεν εἰς τὰς πρώτας γραμμάς τῆς γαλλικῆς ἀντιστάσεως.

Ὁ κ. Μουσσολίνι φέρεται ἔχων ἀντιρρήσεις ὡς πρὸς τὴν γερμανορωσικὴν συνεργασίαν.

Αἱ Τουρκορωσικαὶ συνεννοήσεις δὲν κατέληξαν εἰς ἀποτέλεσμα, τῆς Τουρκίας μὴ ἀναλαμβάνουσης ὑποχρεώσεις ὡς πρὸς τὰ Στενά.

Νέα ἐπιδρομὴ γερμανικῶν ἀεροπλάνων εἰς τὴν Σκωτίαν. Ἐβομβαρδίσθη τὸ Σκάπα Φλόου.

Ἀνακοινώσεις τοῦ κ. Τσῶρτσιλ ἀναφέρουσι ὅτι μέχρι τοῦδε τὰ βυθισθέντα γερμανικὰ ὑποβρύχια εἶναι 13 καὶ τὸ ὀλιγώτερον 5 τὰ ὑποστάντα ζημίας.

Τὸ Ρῶυτερ πληροφορεῖται ἐκ Ντόρν, ὅτι ὁ τέως Κάιζερ παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολέμου, ἀναγινώσκων τὰς ἀγγλικὰς καὶ γερμανικὰς ἐφημερίδας καὶ ἀκούων εἰς τὸ ραδιόφωνον τὰ πολεμικὰ δελτία ἀμοιτέρων τῶν παρατάξεων. Τὸ προσωπικὸν ἐνδιαφέρον του διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολέμου ἐνετάθη ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι εἴκοσιν ἐγγονοὶ του μάχονται ἤδη μὲ τὰ γερμανικὰ στρατεύματα.

Ἡ ζωὴ εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Ντόρν εἶναι κινητικὴ. Ἐν τῷ μετὰξὺ κατεσκευάσθη εἰς τὸν κῆτον μέγξ ἀντιαεροπορικὸν καταφύγιον Ἰκανδὸν νὰ περιλάβῃ ὁλόκληρον τὴν ἀκολουθίαν τοῦ τέως Κάιζερ.

Εἰς τὸν τέως Κάιζερ ἐδόθη τὸ δελτίον τῆς ζακχάρεως, ἀνευ τοῦ ὁποῦ οὐδεὶς ἐν ὄλλῃ ἰδίᾳ εἶναι δυνατὸν νὰ προμηθευθῇ ζάκχαριν.

18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ὁ Χίτλερ παρέχει ἐξαιρετικὰς τιμὰς εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ ὑποβρυχίου ὄπερ ἐτορπίλισεν εἰς τὸ Σκάπα Φλόου τὰ ἀγγλικὰ πολεμικὰ «ΡΙ-πὸλς» καὶ «Ρόαγιαλ Ὀκ».

Ἡ ὕψωσις τῶν ὑδάτων τοῦ Ρήνου ἐμποδίζει τὰς ἐπιχειρήσεις εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον.

19. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ὑπογράφεται Τουρκο-Γαλλο-Ἀγγλικὴ συμφωνία ἀφορῶσα τὴν γαλήνην εἰς τὰ Βαλκάνια καὶ τὴν διατήρησιν τοῦ Μεσογειακοῦ καθεστώτος.

Εἰς τὴν Στοκχόλμην τερματίζεται ἡ διάσκεψις τῶν Βασιλέων Δανίας Σουηδίας Νορβηγίας καὶ τοῦ Φιλαιδοῦ Προέδρου. Ἀποφασίζεται ἡ αὐστηρὰ τῶν κρατῶν τῶν οὐδετερότης καὶ ἡ ἐπιθυμία των νὰ συμβάλουν εἰς τὴν Εἰρήνην.

20. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ὁ Τουρκοὺς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τονίζει ὅτι αἱ Ἀθηναὶ ἦσαν ἐνήμεραι τῶν Ρωσοτουρκικῶν συνεννοήσεων. Λέγει ἐπίσης ὅτι ἡ Ἀγγλογαλλοτουρκικὴ συνθήκη εἶναι ἐγγύησις τοῦ ὅτι δὲν θὰ ἐπεκταθοῦν αἱ ἐχθροπραξίαι εἰς τὰ Βαλκάνια καὶ τὴν Ἑγύπτου Ἀνατολήν.

Ἐν Γερμανίᾳ ὁ τύπος σχολιάζων τὴν συνθήκην γράφει ὅτι ἡ Τουρκία κρατεῖ ἐλευθερίαν ἐνεργείας μὲ τὴν διαταξίν ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται εἰς ἐνέργειαν δυναμείην νὰ τὴν φέρῃ εἰς ρῆξιν μὲ τὴν Ρωσίαν.

Ὁ κ. Λόυδ Τζῶρτζ ἐπιμένει εἰς τὴν σύγκλησιν διασκέψεως δικαίας καὶ ἐντίμου εἰρήνης.

21. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ἐπιθεσις γερμανικῶν ἀεροπλάνων κατ' ἀγγλικῆς νηοπομπῆς εἰς Βόρειον θάλασσαν. Τρία ἐξ αὐτῶν κατερρίφθησαν, οἱ ἄγγλοι βυθίζουσι τὸ γερμανικὸν σκάφος Σβίμπελαντ.

23. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ἀποφασίζεται ἡ ἐκκένωσις τῶν πόλεων τῆς Βορείου Σκωτίας.

Νέα Βουλγαρικὴ κυβέρνησις ὑπὸ τὸν κ. Κιοσεϊθάνωφ.

24. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ὁ φόν Ρίμπεντροπ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ Ράιχ τονίζει ὅτι ἡ Γερμανία θὰ συνεχίσῃ τὸν πόλεμον μέχρι νίκης της.

Συνελήφθη Ἀμερικανικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον τὰ Σοβιέτ τὸ παραδίδουσι εἰς τὴν Γερμανίαν. Δράσις Βουλγάρων κομιτατζήδων εἰς Δοβρουτσάν.

25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν τὰ ὑποβρύχια βυθίζουσι 4 ἀγγλικὰ πλοῖα. Οἱ Γερμανοὶ συγκεντρώνουσι στρατὸν εἰς ὁλοκλήρον τὴν ἑκτασίν τοῦ δυτικοῦ μετώπου, ἐπίσης δὲ τῆς Ὀλλανδίας, Βελγίου καὶ Ἑλβετίας.

27. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ἡ Ἀμερικανικὴ Γερουσία οὐσιαστικῶς ἀπεδέχθη τὴν ἄρσιν τῆς ἀπαγορεύσεως ἐξαγωγῆς ὀπλων.

Ὁ Πάπας ἀπηύθυνε εἰρηρικὴν ἐγκύκλιον. Οἱ ἄγγλοι καὶ Γάλλοι βέβαιοι ὅτι ἐντὸς μηνῶν θὰ ἔχουν ἀεροπλάνα τριπλάσια ἀπὸ τὴν Γερμανίαν.

Ὁ Ἀρχιδουὲς Ὄθων τῶν Ἀψβούργων καταρτίζει λεγεῶνα διὰ νὰ πολεμήσῃ παρὰ τὰ πλεῖρον τῶν Γάλλων.

31. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Εὐρὺς ἀνασηματισμὸς τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως.

Ζωηροτάτη μονομαχία πυροβολικοῦ εἰς τὸν τομέα Μαζέλλα.

Ὁ κ. Μολότωφ ἐπίτροπος ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐν Ρωσίᾳ, κατηγορεῖ τοὺς Ἀγγλογάλλους ὅτι ἐπιδιώκουσι διὰ τοῦ πολέμου τὴν διατήρησιν ἀποικιακῶν ἐδαφῶν.

ΤΑ ΤΕΥΧΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

Ἡ λόγος τῶν διεθνῶν γεγονότων, πρὸς τὰ ἡμερήσια καὶ περιοδικὰ ἔντυπα κυβερνητικὴ ἐντολή, ἡ ἀφορῶσα τὸν περιορισμὸν τῶν σελίδων, δωθεῖσα καὶ πρὸς τὸ ἡμέτερον περιοδικόν, ἤρξατο ἐφαρμοζομένη παρ' ἡμῶν ἀπὸ τοῦ προηγούμενου τεύχους. Θεωροῦμεν ὅθεν καθήκον νὰ δηλώσωμεν πρὸς τοὺς Ἀναγνώστας μας, ὅτι καίτοι ὀλιγόστευσεν ὁ ἀριθμὸς τῶν σελίδων μας, προσπάθεια καταβάλλεται ἐκ μέρους ἡμῶν ὅπως ἡ ταξινόμησις τῆς ὕλης, γίνεται εἰς τρόπον ὥστε μὴ μειωθῇ κατὰ πολὺ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκάστῳ τεύχει περιεχομένων ἐργασιῶν.

Ἡ ΕΝΩΣΙΣ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑφυπουργοῦ Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Θ. Νικολοῦδη, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἐνώσεως Συντακτῶν Περιοδικοῦ Τύπου ἀνασυνετέθη ὡς κάτωθι:

Δημήτριος Μπόγγρης, Πρόεδρος, Μιχαὴλ Γαλανός, Ἀντιπρόεδρος, Νικόλαος Ε. Λαχανοκάρδης, γενικὸς γραμματεὺς, Ἀπόστολος Χατζηνικολάου, εἰδικὸς γραμματεὺς, Κωνστ. Σημηριώτης, ταμίας, Βίκτωρ Παπαδάκης, ἔφορος, Ἀθαν. Δειζώρτζης, Νικόλαος Ζιρῶ, Ἰωάννης Μοσκόβης σύμβουλοι.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΟΥ ΤΡΕΧΟΝΤΟΣ ΕΤΟΥΣ

Συντάσσεται υπό την εποπτείαν του κ. ΑΛΕΞ. Θ. ΦΙΛΑΔΕΛ-
ΦΕΩΣ, τέως Διευθυντοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου.

13. ΜΑΪΟΥ. Ἡ Ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς «Πρωτὰ» γράφει: «Εἶναι ἄξια πολλῆς προσοχῆς ἡ ἀρχαιολογικὴ προσπάθεια διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ἀκριβοῦς σημείου, ὅπου ἐγένετο ἡ μάχη τῶν Θερμοπυλῶν. Αἱ Θερμοπύλαι, ὅπως ἄλλωστε καὶ τ' ὄνομα τῶν ἀηλοῖ, ἦσαν στενὴ διάβασις μεταξὺ τοῦ ἀποτόμου βουνοῦ καὶ τῆς θαλάσσης τοῦ Μαλιακοῦ, πλησίον ἱερμοπηγῶν. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνδόξου μάχης, ὁ Σπερχεῖδς ἀπέθεσεν εἰς τὸν μυθὸν τοῦ κόλπου τὸσον χῶμα, ὥστε αἱ προσχώσεις ἐσχημάτισαν ἕνα τεναγῶδες ἀλίπεδον καὶ αἱ Θερμοπύλαι ἔπαυσαν νὰ εἶναι μία στενὴ διάβασις. Κατόπιν τοῦτου, ἦτο ἐξαιρετικῶς δύσκολος ὁ καθορισμὸς τοῦ σημείου, ὅπου συνεκρούθη ὁ ἀνισος ἀγὼν, κατὰ τὸν ὅποιον ἔπεσαν μέχρις ἐνδὸς καὶ οἱ τριακόσιοι Σπαρτιάται ὑπὸ τὸν βασιλέα των. Αἱ ἐνεργοῦμενα ἰσχυρὰ ἀνασκαφαί ἐφεραν εἰς φῶς πλήθους σκελετῶν, τεμάχια σιδήρου καὶ πικρὰς δοσάτων. Ὁλ' αὐτὰ ἐνδεικνύουν, ὅτι οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ ἐνεργοῦντος τὰς ἀνασκαφὰς Ἑλληνος ἀρχαιολόγου ὑπῆρξαν ὀρθοί. Ἡ συνέχισις των θ' ἀποδείξῃ ποῦ ἀκριβῶς διεδραματίσθη ὁ κυρίως ἀγὼν. Καὶ ὅταν τοῦτο ἐξακριβωθῇ, θὰ ἔπρεπε νὰ στηθῇ εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο μία σερνὴ στήλη μετὰ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Σιμωνίδου καὶ μετὰ τὸ ὑπέροχον ἀρρενωπὸν ἐλεγεῖον τῶν πεσόντων Σπαρτιῶν: «Ὡ ξεῖν' ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις...» Τὸ μέρος ἐκεῖνο θὰ ἠμποροῦσε, μαζί μετὰ τὸν τύμβον τοῦ Μαραθῶνος καὶ τὸ πεδῖον τῶν Πλαταιῶν, νὰ ἀποβῇ προσκύνημα διὰ τὰς ἐναλλασσομένας γενεὰς τῶν Ἑλλήνων νέων ἐνισχυτικὸν πρὸς μίμησιν μιᾶς ὑπερόχου ἀνδρικῆς ἀρετῆς.

21. ΜΑΪΟΥ. Ἡ ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς «Πρωτὰ» δημοσιεύει διακριβὴν τοῦ κ. F. F. Χαι γράφοντος περίπου τὰ ἑξῆς: «Εἰς τὰς 27 Φεβρουαρίου τρέχοντος ἔτους, ὁ Γάλλος καθηγητὴς Μοντιὲ εἰς τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου ἔκαμε μίαν ἀνακάλυψιν ἀνευρῶν τὸν τάφον τοῦ βασιλέως Φουσενῆς, ὁ ὅποιος ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς γαμβροὺς τοῦ βασιλέως Σολομώντος. Ὁ τάφος αὐτὸς—ὁ πρῶτος εὖρ θεῖς εἰς τὸ Δέλτα—οὐδέποτε εἶχε παραβιασθῆ, ἡ μούμια δὲ τοῦ νεκροῦ βασιλέως εἶχε κλεισθῆ ἐντὸς ἐνὸς βιουτίμου χρυσοῦ φερέτρου ζυγίζοντος πλέον τῶν χιλίων κιλῶν. Αἱ ἐργασίαι μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν συνεχίζονται ἤδη Ἀπὸ τεσσαράκοντα ἡδὴ ἑτῶν, αἱ ἐρευναι εἰς ἀμφοτέρων τῶν ὄχθων τοῦ Νείλου, συνεχίζονται.

Ἡ περίφημος Κοιλὰς τῶν Βασιλέων ἢ Κοιλὰς τῶν Τάφων, ἔμεινε ἐγκαταλειμμένη καὶ λησμονημένη μέχρι τῶν μέσων αἰώνων, ὅποτε ἡ μούμια ἐγένετο τῆς μόδας χρησιμοποιομένη εἰς πλείστας ὄσας περιπτώσεις καὶ εἰς τὰς πλέον ἀπιθάνους ἀκόμη. Κονιορτοποιημένη ἢ τεμαχισμένη ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς τὴν κατασκευὴν φίλτρων ἢ ἀλοιφῶν προσριζομένων διὰ τοὺς ἀσθενεῖς. Ἡ κόνις τῶν Φαραῶ ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ τὴν ἔασιν τῶν πληγῶν τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων. Οὕτως, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, φαρμακοποιοὶ καὶ ἀλχημιστὰὶ ἀπέστελλον ἀνθρώπους των εἰς τὴν Θηβαῖδα διὰ ν' ἀνεύρουν μούμιας. Σῦροι καὶ Ἕλληνες ἔμποροι κατήρχοντο διαρκῶς τὸν Νεῖλον μετὰ φορτωμένα τὰ πλοῖα των ἀπὸ τὸ μακάβριον αὐτὸ ἐμπόρευμα.

Ἐκτοτε, ἄλλωστε, τὰ πράγματα δὲν μετεβλήθησαν καὶ πολὺ. Ἀπὸ τῆς ἀνακάλυψος τῶν φαραωνικῶν ὑπογείων ὑπὸ τῶν συγχρόνων ἀρχαιολόγων, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συλητοῦ τῶν τάφων ἤρχισε ν' ἀμάρξῃ καὶ πάλιν. Οἱ φελλάχοι, περιφέρονται εἰς τὴν Κοιλὰδα τῶν Τάφων, ἐρευνοῦν τὸ ἔδαφος καὶ εἰσδύουν ἕως τὰ μύχια τῶν τάφων μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θ' ἀνεύρουν μυθικὰ πλοῦτη. Τὰ θαυμαστὰ μάλιστα ἀποτελέσματα τῶν τελευταίων ἐρευνῶν ἐξήγειραν μέχρι τοιοῦτου σημείου τὴν ἀπληστίαν τῶν τυμβωρύχων ὥστε ἡ ὑπηρεσία ἀρχαιοτήτων φοβουμένη μὴ ληστευθῇ ὁ Τουταγχαμών, ἐπιβλέπει ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς δι' ἀεροπλάνων τὴν πένθιμον Θηβαῖδα!

Οἱ ἀτυχεῖς ὅμως νεκροὶ Φαραῶ οὐδέποτε εἶχαν χειρότερον ἐχθρὸν ἀπὸ τοὺς ζώντας Φαραῶ τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς. Οἱ τελευταῖοι αὐτοί, εἰς εἶδος νὰ μισοῦν κάποιον ἀπὸ τοὺς τεθνεώτας προγόνους των ἱκανοποιοῦν τὸ ἐυδικητικὸν των ἐνστικτον καταστρέφοντες τὴν μούμια των. Ἠράττοντες τοῦτο, ἐστέρουν τὴν ψυχὴν τοῦ μισουμένου προσώπου, τοῦ «διπλοῦ» δηλαδὴ αὐλοῦ ἀλλ' ὄρατοῦ ὁμοιώματος τοῦ σώματος παντὸς γηίνου ὑποβάθρου, καταδικάζοντες οὕτω τὸν νεκρὸν εἰς τὸ νὰ ζῆ ὡς ἄθλιον φάντασμα ἐπ' ὅσον ἡ διατήρησις τοῦ σώματος τοῦ νεκροῦ ἀποτελεῖ στοιχείον ἀπαραιτήτων τῆς μετὰ θάνατον ὑπάρξεως.

Διὰ ν' ἀποφύγουν τὸν κίνδυνον αὐτόν, οἱ Αἰγύπτιοι ἐσκέφθησαν νὰ τοποθετήσουν ἀγάλματα τοῦ νεκροῦ παραπλευρῶς τῆς μούμιας του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐπιστεύετο ὅτι ἐδημιουργοῦντο ἀνταλλακτικὰ ὑπόβαθρα διὰ τὸ «διπλοῦν». Ἐὰν δηλαδὴ κατεστρέφετο ἡ ἐξηφανίζετο ἡ μούμια, τὸ «διπλοῦν» ἠδύνατο νὰ προσδεθῇ ἐπὶ τοῦ ἐνδὸς ἢ τοῦ ἄλλου τῶν ἀγαλμάτων. Διὰ νὰ γίνῃ ὁμοίως αὐτό, ἔπρεπε τὰ ἀγάλματα νὰ ὁμοιάζουν ἀπολύτως μετὰ τὸν μακαρίτην καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἡ Αἴγυπτος εἶναι ἡ πρώτη χώρα τοῦ κόσμου ὅπου ἀναπτύχθη ἡ ἀνδριαντοποιία. Εἰς τὰς θρησκευτικὰς λοιπὸν αὐτὸς δοξασίας ὑφίσταται ὁ ἄριστος ρεαλισμὸς τῶν παλαιῶν Αἰγυπτίων καλλιτεχνῶν, ὁ ὅποιος προκαλεῖ ἀκόμη καὶ σήμερον τὸν θαυμασμὸν μας.

Ὁ τύπος τοῦ χωρικοῦ τῆς Κοιλιάδος τοῦ Νείλου ἐλάχιστα μετεβλήθη ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων τῆς ἱστορίας τῆς Αἴγυπτου. Ἀγάλματα κατασκευασθέντα πρὸ πέντε χιλιάδων ἐτῶν καὶ πλέον, θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῶν ὡς ἀγάλματα σημερινῶν φελλάχων. Ἡ ἱστορία τοῦ περιφήμου ἀγάλματος τοῦ Γραφέως, τὸ ὅποιον εὐρέσκειται σήμερον εἰς τὸ Λουβρον, εἶναι λίαν χαρακτηριστικὴ. Ὅταν πρὸ πενήτηκοντα περίπου ἐτῶν, οἱ Αἰγύπτιοι ἐργάται οἱ ὅποιοι ἐργάζοντο ὑπὸ τὰς διαταγὰς Γάλλων ἀρχαιολόγων ἐξέθαψαν τὸ ἄριστα διατηρημένον ξύλινον αὐτὸ ἀγαλμα, μόλις τὸ εἶδεν ἀνεκρόνησαν:

«Ἐλ σέιχ ἔλ μπάλαντ (ὁ δήμαρχος)!» Ἐνόμισαν δηλαδὴ ὅτι εἰς τὸ ἀγαλμα αὐτὸ ἀνεκρόνησαν τὸν δήμαρχον τοῦ χωριοῦ των. Δυστυχία ὅμως εἰς ὅποιον παραβιάζει τὸν τάφον ἐνδὸς Φαραῶ!

Ἡ «Αἰγυπτιακὴ ἱστορία τῶν Πυραμίδων», λέγει ὅτι ὅποιος ἀνοίξῃ μίαν σαρκοφάγον, θὰ τιμωρηθῇ σκληρῶς, καὶ ὅτι ὅποιος ἐγγίσῃ τοὺς θησαυροὺς οἱ ὅποιοι ἐτάφησαν μετὰ τοὺς Φαραῶ, θ' ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ ποῦ τοῦ ἔρχεται ὁ θάνατος. Παρόδειγμα: ὁ υἱὸς τοῦ Γουλιέλμου Ἰνγκραμ ἀνακάλυψε μίαν μούμιαν φέρουσαν αὐτὴν τὴν ἐπιγραφήν: «Ὁποιος μετὰ σκευεύσει θ' ἀποθάνῃ καὶ δὲν θὰ ταφῇ ποτέ του». Δὲν ἔδωκε σημασίαν καὶ ἡ μούμια ἐξεδικήθη. Ὀλίγον ἀργότερον εἰς ἕνα κυνήγι του εἰς τὰ βουνά, ὁ νέος ἔπεσε μέσα εἰς ἕνα κρημνὸν καὶ τὸ σῶμα του οὐδέποτε ἀνευρέθη. Μετὰ τῶν θησαυρῶν ἄλλωστε οἱ ὅποιοι ἔχουν ἐνεαφισθῆ παραπλευρῶς τῶν Φαραῶ, ὑπάρχουν καὶ ἀντικείμενα ἐμβαπτισθέντα εἰς μυστηριώδη δηλητήρια. Ἐνθυμηθεῖτε τὴν περίπτωσιν τοῦ κ. Σαλλοριε: Ἐνῶ ἐξήταζε κάποιο ἀντικείμενον προσερχόμενον ἀπὸ τὸν τάφον ἐνδὸς Φαραῶ, ἠσθάνθη ἕνα δυνατόν πόνον εἰς τὸ ἀριστερὸν του μάτι, παρ' ὅλας δὲ τὰς προσπάθειας τῶν ὀφθαλμολόγων, τελικῶς ἔχασε τὸ μάτι του.

Καταπληκτικώτερα ὅμως εἶναι ἡ ἱστορία ἢ συνδεομένη μετὰ τὴν μούμιαν τοῦ Ραμσή Μείαμου, γνωστοῦ κυρίως ὡς Ζεσώστριος. Ἡ μούμια αὐτὴ, ὅπως ἀφηγεῖται ὁ Μασπερό, εὐρέθη πλησίον τῶν Θηβῶν, πρὸς τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον δῦει ὁ ἥλιος. Εὐρίσκειτο εἰς τὸ βάθος ἐνὸς ὑπογείου ἐν μέσῳ πολλῶν ἄλλων μουμιῶν ἄλλων Φαραῶ μικροτέρας σημασίας, αἱ ὅποιοι κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνὸς ἐμφυλίου πολέμου εἶχαν ταφῆ ἐκεῖ ἀπὸ εὐλαβεῖς χεῖρας ἐπιθυμοῦσας νὰ τὰς σώσουν ἀπὸ τὴν βεβήλωσιν.

Μεταφερθεῖσαι εἰς τὸ Κάϊρον, τὴν 1ην Ἰουνίου 1886, αἱ σαρκοφάγοι ἠνοίχθησαν καὶ αἱ μούμια ἀπηλλάγησαν τῶν δεσμῶν των, πάντα ταῦτα δὲ ἐγένοντο παρουσίᾳ τοῦ Χεδίβου, τῶν ὑπουργῶν του καὶ τῶν πρεσβευτῶν τῶν ξένων δυνάμεων. Ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς στήλης καλουμένης «ἡ στήλη τῆς κατάρσεως», ἀνεκρόνησε ἡ ἀκόλουθος ἐπιγραφή:

«Ἐς περιέλθη εἰς ἀνυπαρξίαν ἡ χεῖρ ἡ ὅποια ὑφύεται κατὰ τοῦ «διπλοῦ» μου! Ἐς περιέλθη εἰς ἀνυπαρξίαν ὅσοι προσβάλλουν τὸ σχῆμά μου, τὸ ὄνομά μου, τὰ ὁμοιώματά μου, τὸ ἴδρωμά μου!»

Περιφρονήσαντες τὸ ἀνάθημα, ἐτοποθέτησαν τὴν μούμιαν εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Κάϊρου καὶ τὴν ἐξέθησαν εἰς τὰ βέβηλα ὄμματα τοῦ κοινοῦ.

Τότε λοιπὸν ἐπενέβη ὁ Ἄμμων, προστάτης τῶν προσβαλλομένων νεκρῶν. Μέχρι τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἐφθασεν ἡ συγκινητικὴ ἐκκλησις τοῦ νεκροῦ ἢ γραμμὴν εἰς τὰ πλευρὰ τῆς μούμιας.

«Ὡ κύριε τῆς δυνάμεως, ἡ χεῖρ σου ἔστω μετ' ἐμοῦ! Ἐλθέ εἰς βοήθειαν τοῦ υἱοῦ ὁ ὅποιος σὲ ἀγαπᾷ! Σπεῦσε, Ὡ πατέρα. Ἐὰν ὀφείλω ὄντως ν' ἀποθάνω, λάβε καὶ πάλιν τὴν ὑστάτην μου πνοήν. Κατόπιν, στρέφον τὴν κεφαλὴν μου πρὸς βορρᾶν. Σὲ ἱεσταῶ!»

Καὶ μίαν καλοκαιρινὴν ἡμέραν, εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Κάϊρου, τὰ πλήθη τὰ συγκεντρωμένα πρὸ τῆς μούμιας τοῦ Ζεσώστριος, παρακολουθοῦν αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸν θέαμα: Τὰ χέρια, τὰ ταριχευμένα χέρια τῆς μούμιας, τὰ ὅποια ἐπὶ τριάκοντα αἰῶνας ἦσαν ἀκίνητα, σηκώνονται αἰφνιδίως καὶ ἀνοίγουν. Ἀκούονται τριγμοί, «τριγμοὶ ὅμοιοι πρὸς σιδηρᾶν θύραν κυλισμένην ἐπὶ τῶν στρουγγύλων τῆς», ὅπως λέγει ἡ ἐπίσημος ἐκθεσις. Καὶ αἰφνιδίως ἡ μούμια ἀνασηκώνεται, ἀνακάθηται, αἱ σιαγόνες τῆς ἀνοίγουν, τὸ ἕνα χεῖρ ἐκτείνεται καὶ θραύει τὴν ὑάλινην θήκην—ἐντὸς τῆς ὅποιας ἔχει κλεισθῆ ἡ Μούμια—καὶ τὸ χεῖρ αὐτὸ ἐξακολουθεῖ νὰ κρατῇ τὸ συμβολικὸν μαστίγιον τοῦ θεοῦ Βουκόλου!

Τὸ πρόσωπον, σιγὰ—σιγὰ, στρέφεται καὶ στρέφεται πρὸς βορρᾶν! Ἐνθυμηθεῖτε τὴν ἔκκλησιν ἢ ὅποια ἐγρέφη εἰς τὰ πλευρὰ τῆς μούσης: αἴ Πατέρα, εἰς ὄντως ὀφείλω ν' ἀποθάνω, λάβε καὶ πάλιν τὴν ὑστάτην μου σνοὴν καὶ κατόπιν στρέψε τὴν κεφαλὴν μου πρὸς βορρᾶν».

Τὸ πλήθος, ἔντρομον, τρέπεται εἰς φυγὴν ξεφωνίζοντας ἀπὸ φόβου. Καὶ ὄχι μόνον τὸ πλήθος τῶν περιέργων, ἀλλὰ καὶ οὗτοι ἀκόμη οἱ φύλακες τοῦ Μουσείου. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν δὲν ὑπάρχουν πρὸς εἰς τὸ Μουσεῖον παρὰ μερικοὶ πληγωμένοι καὶ λιπόθυμοι γυναῖκες.

Σήμερον, ὁ Σέσωστρις εὐρίσκειτο εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Κοῖρου μέσα εἰς ἓνα ξύλινον φέρετρον, εὐρισκόμενον εἰς τὸν πρῶτον δισφον καὶ ὑπὸ ἀριθμὸν Β 876. Δὲν εἶχε ἀννοεῖται ἐκπνεῖται εἰς τὴν παλαιάν του στάσιν.

Μὰ ὀλίγας μόνον λέξεις θὰ ἐπυνολήσωμεν τὴν τόσον γνωστὴν ἱστορίαν τοῦ Τουταγχαμών, τοῦ ἐκδυητικῆς Φαραῶ, τοῦ ὁποῖου ὁ λόρδος Κάροναβον καὶ ὁ κ. Κάριερ ἐτάραξαν τὸν ὕπνον.

Ὁ λόρδος Κάροναβον λοιπὸν καὶ ὁ φίλος του Κάριερ, εὐρίσκοντο εἰς ἓνα ὑπόγειον διάδρομον, τὸν ὁποῖον εἶχον ἀνακαλύψει, καὶ κατέγραψον τοὺς ἀμυθῆτους θησαυροὺς οἱ ὁποῖοι εὐρίσκοντο ἐντὸς αὐτοῦ. Πλῆσιον τῶν, ἐντὸς χρυσοῦ φερέτρου στυλισμένου μετὰ πολυτίμους λίθους ἀνεπαύετο ἡ μούσα τοῦ Τουταγχαμών. Ἐνα μικρὸ καναρίνι τὸ ὁποῖον ἐλάτρευεν ὁ Κάροναβον καὶ τὸ ὁποῖον συγῆθιζε νὰ παίρνῃ πάντοτε μαζί του, χοροπηδοῦσε μέσα εἰς τὸ κλουβί του κρεμοσμένο εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ ὑπογείου.

Αἰφνιδίως ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν κρύπτην του ἓνα μαῦρον φίδι, μία κόμπρα, ἡ ὁποία εἰσῆλθε μέσα εἰς τὸ κλουβί, περιέτριψε τὸ πουλὶ καὶ τὸ ἐπνιξε. Οὕτως ἐπιλήθευσε μία προφητεία ἡ ὁποία ἔλεγε: αὐτὸ φίδι θὰ σκοτώσῃ τὸ πουλὶ.

Κατόπιν ἓνα ἔντρομον ἐτοίμησε τὸν λόρδον Κάροναβον εἰς τὸν τράχηλον. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐξεδηλώθη ἓνα περίεργον ἐμυσίπελος καὶ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ σοφὸς Ἄγγλος ἐπάλασε πρὸς τὸν θάνατον. Εἰς μίτην ὁμοίαν τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν ἐξέπνευσε. Ἐπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Κάριερ, ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν εἰς τὴν Νόμιον Γαλλίαν. Κατόπιν ἀπέθανον αἰφνιδίως καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς καὶ ὁ δήμαρχος τοῦ Λουξοῦ ὁ ὁποῖος τὰ εἶχε βοηθήσει εἰς τὸ ἔργον τῶν.

Πολλοὶ σοφοὶ προσεπάθησαν νὰ δώσουν μίαν ἐρμηνείαν εἰς τοὺς τρομεροὺς αὐτοὺς θανάτους. Οἱ μὲν ἐπρότεινον λύσεις φυσικοανατομικὰς, οἱ ἄλλοι ἐπεκαλέσθησαν τὴν ὑδρομετρίαν. Ὅπως δὲ οὐδὲ ὅμως οὐδεμία ἀπὸ τὰς μέχρι τοῦδε δοθείσας ἐξηγήσεις ἔδωκε πλήρη ἱκανοποίησιν.

Ἀκόμη καὶ ἅγιος Ἀντώνιος φαίνεται ὅτι ἔζησεν ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὴν Κοιλίαν αὐτῆν τῶν Βασιλέων.

Ὀντως, ὁ τάφος τοῦ Ραμοῦ ΣΓ' ἐχρησίμευσεν ὡς αὐλὸν εἰς τοὺς χριστιανοὺς ἀναχωρητὰς, ὡς ἀποδεικνύουν οἱ διάφοροι σταυροὶ καὶ αἱ κοπτικαὶ ἐπιγραφαί, αἱ ὁποῖαι ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ τάφου. Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος, λοιπὸν, ἔζησεν ἐδῶ ἐπ' ἀρκετὸν, πρὶν τραπῆ πρὸς τὴν Αἰθιοπικὴν ἔρημον, εἰς τὴν κρύπτην δὲ αὐτὴν ὑπέστη τοὺς γνωστοὺς πειρασμοὺς Βλέπει ἄλλωστε κανεὶς εἰς τοὺς τοίχους αὐτοὺς καταστραμμένας, ἀπὸ μανιώδη πλῆγματὰ διὰ μαχαίρας, παραστάσεις ὄψεων μετὰ κεφαλὴν γυναικῶν, καθὼς καὶ δύο εἰκόνας γυναικῶν, αἰγυπτιακῶν θεοτήτων μετὰ θανάτου στήθη.

Εἰς τὴν Κοιλίαν τῶν Βασιλέων ὁμοίως δὲν ἐθάπτοντο μόνον Φαραῶ, ἀλλὰ καὶ αἱ σύζυγοί των. Οὕτω, κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Ντέϊν Μπάχαρι τὰς γενομένας ὑπὸ τῆς ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς, συνέβη τὸ ἐξῆς περίεργον: Εὐρέθη ἓνα γυάλινον ἀγαλμα γονυπετοῦς ἀνδρὸς τὸ ὁποῖον παρίστανε καταφανῶς κάποιον Φαραῶ. Ἐφερε τὸ κλαστικὸν καινοειδὲς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν Φαραῶ, τὸ γνωστὸν «ψένι», ἐπὶ τῆς κάτω σιαγόνης δὲ ἦτο προσδεδεμένον ἐν τετραγωνικῶν κυρίων ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐνεκλειετο ἡ γυνὴ καὶ τὸ ὁποῖον ἀπετέλει καὶ αὐτὸ ἓνα ἀπὸ τὰ σύμβολα τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας. Καὶ ὁμοίως, τὸ ἀγαλμα αὐτό, ἐξετασθὲν προσεκτικὰ, ἀνεκαλύφθη ὡς ἀνήκον εἰς γυναῖκα.

Τὴν εἶχε συμβῆ: Ἡ βασίλισσα Χατοζοῦ, τῆς ὁποίας ἡ βασιλεία ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς ἐνδοξοτέρους τῆς ἱστορίας τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου ἐσυνῆθιζε νὰ ὁμιλῇ περὶ αὐτῆς ὡσάν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀνδρός, ἠθέλη δὲ νὰ τὴν θεωροῦν οἱ ὑπῆκοοί της ὡς βασίλισσα καὶ ὄχι ὡς ἀδύνατον γυναῖκα περιβεβλημένην μετὰ τὰ βαρβάρων βασιλικὰ κοθῆματα. Εἰς τὸν ἴδιον τάφον εἶχον ταρῆ καὶ οἱ πιστοὶ ὑπηρετῆται τῆς ἐνδόξου βασιλείας, καθὼς καὶ ὁ γραφεὺς Ναχτὲ, στενῶς συνδεδεμένος μετὰ τὴν βασίλισσαν ὅπως ἀποδεικνύει καὶ μία τοιχογραφία ἐν τῶν πολλῶν τὰς ὁποίας περιέχει ὁ τάφος καὶ ἡ ὁποία παριστᾷ τὴν βασίλισσαν καὶ τὸν Ναχτὲ βαδίζοντας μέσα εἰς τοὺς διὰ φοινικεϊδῶν πλαισιωμένους δρομικοὺς μεγαλοπρεπῶν κήπων.

Μέσα εἰς τὰς κρύπτας ἄλλωστε τῆς Κοιλίας τῶν Βασιλέων, εὐρέθησαν καὶ πλήθος ἀντικειμένων, πολυτιμοτάτων συνήθως, καθὼς καὶ μυστήρια διδασκαλίας πλήρη

ἰδέαν τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων. Αἱ παραστάσεις π. χ. τῶν γυναικῶν, παρέχουν πολλὰς πληροφορίες ὡς πρὸς τὸ τί ἦτο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἢ μὸδα τῶν γυναικῶν. Οὕτω πληροφοροῦμεθα, ὅτι αἱ κυρίαί των καλῶν κοινωνικῶν τάξεων ἦσαν ἐνδεδυμέναι μετὰ μακρὰς, λευκὰς, βαμβακερὰς συνήθως ἐσθῆτας, τὰ μακρὰ των δὲ μαλλιά ἐπιπτον ἐπὶ τῶν ὤμων των. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐπισήμων τελειῶν ἔφερον ἐγχρώμους περρούνας, περιέβαλλον δὲ τὸ μέτωπόν των μετὰ χρυσοῦς κύκλους ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν εἰσπνίζοντο αἱ αὐταὶ παραστάσεις τὰς ὁποίας ἐβλεπε κανεὶς ἐπὶ τῶν ψελίων καὶ τῶν περιθεραίων των.

Ὁ κλασικὸς τύπος τῆς καλλονῆς τῆς ἐποχῆς τῶν βασιλέων Ραμοῦ (1462—1110 π. Χ.), εἶναι γνωστός: στενὸν καὶ ἐπίμηκες πρόσωπον, τεράστια διεσταλμένα μάτια, πλακωτὴ μύτη καὶ στενὸν κυματωτὸς στόμα.

Αἱ γυναῖκες ἄλλωστε τῆς ἐποχῆς ἐφεύρισαν κυρίως τρεῖς μυστικῆς ἀλληλογραφίας μετὰ τοὺς ἐλευκτοὺς τῆς καρδιάς των. Ἐνας Γερμανὸς μάλιστα σοφὸς κατῳρθώσε νὰ μεταφράσῃ τὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας μετὰ νεορὰ Αἰγύπτια ἀντήλασαν πρὸς δύο χιλιάδων ἐτῶν μετὰ ἓνα ἱερεῖα τοῦ Ἄμμωνος Ρά καὶ τὰς ὁποίας ἐκρυπτεν εἰς τὸ βάθρον μιᾶς μούσης.

Ἄς μὴ νομισθῇ ὁμοίως ὅτι τὰ ἦθη τῆς ἐποχῆς ἦσαν ἐλαστικά. Πάν ἄλλοι Πρὸ πάντος, δὲν ἐγίνοντο συμβιβασμοὶ μετὰ τοὺς θεοὺς. Οὕτως ἀφ' ἑτέρου οἱ Φαραῶ ἐτύγχανον ἐπισκευατικῆς μεταχειρίσεως ἀπὸ τοὺς κοινούς θνητοὺς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.

Ἴδου ἡ ἀφήγησις τὴν ὁποίαν δίδει ἡ κ. Μύριαμ Κάριερ περὶ τῆς ἐμφανίσεως ἐντὸς βασιλείας ἐνώπιον τοῦ θεοῦ δικαστηρίου τοῦ ὁποῖου προῦήθευεν ὁ Ὅσιρις.

Ἡ γοητευτικὴ Ἰσις, ἐκτελοῦσα χροὴν κλητήρος λαμβάνει τὸν μακαρίτην ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὸν συνιστᾷ εἰς τὴν θεάν Ἀλήθειαν ἢ ὁποία φυσικὰ εἶναι γυμνή. Πρὸ αὐτῆς ὁ νεκρὸς Φαραῶ θὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεων του. Λέγει λοιπὸν:

— Δὲν κατεπίεσα οὕτε ἓνα χωρικόν.

— Δὲν ἀφῆρα τὴν περιουσίαν οὐδεμίαν: χήρας.

— Δὲν ἔκαμα νὰ κλάψῃ οὐδὲ εἷς πτωχός.

— Δὲν ἀφῆρα γλύπτομα ἀπὸ τὸ στόμα παιδιοῦ.

— Δὲν ἐψορεψα εἰς τὴν ἱερὰν λίμνην.

— Εἶμαι ἀγνός, εἶμαι ἀγνός, εἶμαι ἀγνός!

Καὶ οἱ θεοὶ ἐρωτοῦν αὐστηρῶς:

«Εἶναι ἀλήθεια; Θὰ το ἰδοῦμε Ἄς φέρουν τὴν καρδίαν σου!»

Ἡ ταριγευμένη καρδιὰ τοποθετεῖται εἰς ἓνα δίσκον τῆς πλαστικῆς καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἢ θεᾷ Ἀλήθεια τοποθετεῖ ὡς ἀντίβιβρον τὸ πτερόν στρουθοκαμήλου μετὰ τὸ ὁποῖον ἐστῆλθε τὴν κεφαλὴν της. Ἐάν λοιπὸν ἡ πλαστικὴ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Φαραῶ ἦτο δίκαιος, τότε ἀρχίζει δι' αὐτὸν ἓνα ἀτέρμον τελεῖδι διὰ μέσου τῶν δώδεκα ἐπαρχιῶν, διὰ τῶν δώδεκα θυρῶν αἱ ὁποῖαι ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰς δώδεκα ὥρας τῆς νυκτός, ἓνα τελεῖδι γεμᾶτο παγίδας καὶ καιροφυλακτοῦντας ἐχθροὺς παντὸς εἶδους: ὄφεις, τέρατα, θράκοντες...» (εἰς τὸ προσεχὲς ἢ συνέχεια τοῦ ἡμερολογίου).

Ἡ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΙΒΙΤΑΝΙΔΕΙΟΥ

Ὁ κάτωθι κατάλογος περιλαμβάνει τοὺς πτυχιούχους τοῦ λήξαντος σχολικοῦ ἔτους.

Ἐκ τοῦ τμήματος Ξυλουργικῆς, ἔλαβον πτυχίον οἱ: Ι. Κυβέλος, Α. Γεωργακάκης, Κ. Τρύφωνας, Δ. Κωνσταντινίδης, Η. Δαμίας, Κ. Κοντόπουλος Ε. Προκοπίου.

Ἐκ τοῦ τμήματος μεταλλοπλαστικῆς: Σ. Ρούσος, Ι. Σπανοδάκης.

Ἐκ τοῦ τμήματος Οἰκοδομικῆς: Ι. Τσαλιόλιας, Κ. Λάππας, Ν. Ἀλεξανδρόπουλος.

Ἐκ τοῦ τμήματος Ἠλεκτροτεχνίας: Α. Γεωργιάδης, Δ. Κουμάνταρος, Π. Κυριαλίδης, Α. Μπέμπος, Κ. Πανταζής, Ι. Λουκίδης, Θ. Μουκουβάλας, Σ. Σειρινίδης.

Ἐκ τοῦ τμήματος Μεταλλοτεχνίας: Ν. Ἀλευράς, Ε. Γιαννόπουλος, Π. Δουμάνογλου, Ι. Λεβής, Π. Σαθῆκης, Γ. Μαρούδης, Σ. Μενοζήλιο, Γ. Χανιώτης, Α. Μαρτυροσιάν, Χ. Πουλούδης, Ι. Τσανιαλλίδης.

Τὴν 23ην παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἡ Σχολὴ ἐπὶ τῇ ἐνάσει τῶν μαθημάτων τῆς ἐτέλεσεν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πρώτου προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου.

Διαταγὴ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως προήγαγεν εἰς ὑποδιοικητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. τὸν κ. Ἀλέξανδρον Τσιφλάκον φαλαγγάρχη τῆς ἐν τῇ Σχολῇ 34η φάλαγγος τῆς Ε.Ο.Ν.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

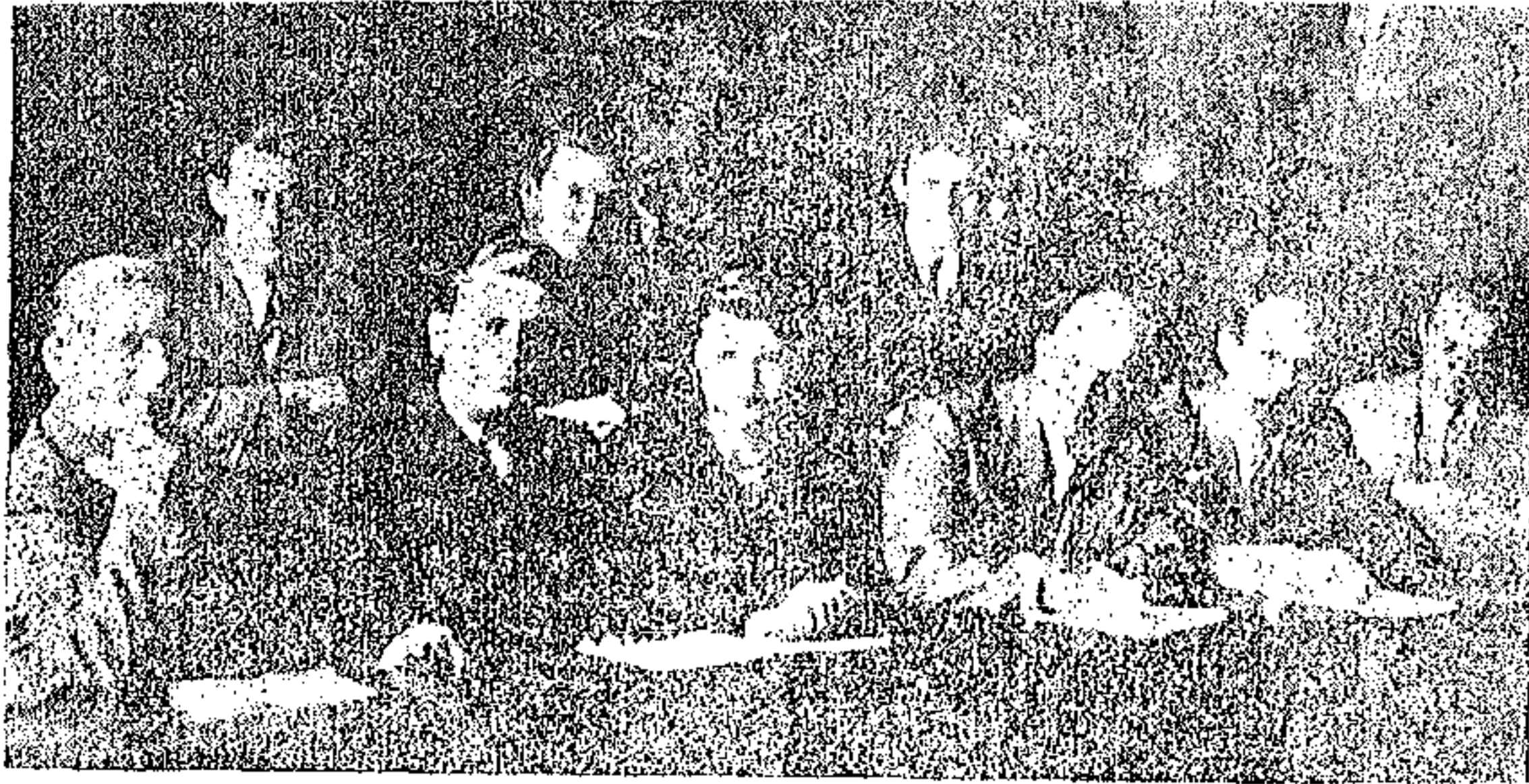
Την 15ην Νοεμβρίου ήρξαντο τακτικά τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς, συμφώνως τῷ ἰδρυτικῷ Διατάγματι ὑπερ αὐτῆν τὴν ἡμερομηνίαν ἔταξεν ὡς ἡμέραν ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων. Οὕτω ἡ Σχολὴ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δεύτερον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ἔτος σχηματισθείσης καὶ τῆς τάξεως τῶν δευτεροετῶν.

Τοὺς πρωτοετείς Σπουδαστάς (κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν μαθημάτων τοῦ τμήματός τῶν) προσεφώνησεν ὁ καθηγητὴς κ. Κ. Μαλαματιανὸς εἰπὼν τὰ ἑξῆς :

«Κύριοι Σπουδαστοὶ

Προτοῦ εἰσέλθω εἰς τὸ κύριον θέμα τοῦ μαθήματός μας ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἀπευθύνω ὅλιγας προεισαγωγικὰς λέξεις διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς Σχολῆς μας.

Ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ ἔχω τὴν γιάμην διὰ πρῶρισται αὕτη νὰ συμπλη-

Ἡ αἴθουσα τῶν παραδόσεων εἰς τὸ νέον οἰκῆμα τῆς Σχολῆς

ρῶσιν μίαν οὐσιώδη ἐκπαιδευτικὴν ἔλθειν τῆς χώρας μας, ἔλθειν μεγίστης σημασίας διὰ τὴν παραγωγικὴν καὶ ἐμπορικὴν πρόοδον αὐτῆς διότι εἶναι μίαν Σχολὴν μετεκπαιδευτικὴν τῶν ἀνωτέρων στελεχῶν τῶν κυριωτέρων παραγοοικονομικῶν ὀργανισμῶν ἐκ τῶν ὁποίων ἀντλεῖ ἡ Ἐθνικὴ μας Οἰκονομία ἓνα οὐσιώδες μέρος τῶν πλέων ἐξελιγμένων οἰκονομικῶν ἀγαθῶν αὐτῆς.

Ἡ μετεκπαίδευσις τῶν ἀνωτέρω στελεχῶν τῶν ὀργανισμῶν αὐτῶν, ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας εἶναι ἀπολύτως ἀπορατῆτος ὡς ἐκ τῆς σημερινῆς ραγδαίας καὶ σημαντικῆς ἐξελίξεως τῶν οἰκονομικῶν προσπαθειῶν καὶ τῶν διαφόρων οἰκονομικῶν συνεπειῶν καὶ σχέσεων ὅτινες μοιραίως ἀναπτύσσονται καὶ περιπλέκονται λόγῳ τῆς ταχύτητος τῶν συναλλαγῶν καὶ τῶν κρατικῶν ἐπεμβάσεων εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Κατὰ τὴν ἀντίληψίν μου ἡ ἐπαγγελματικὴ μετεκπαίδευσις δὲν εἶναι μόνον ἀπαραίτητος δι' οὗς λόγους ἐν συντομίᾳ ἀναφέρομεν ἀλλὰ καὶ πρέπει νὰ ἐπιχειρεῖται ὑπ' οὗς δρῶν καὶ συνθήκας ἐπιχειρεῖται παρὰ τῆς Σχολῆς μας.

Πρῶτον διότι ἡ μετεκπαίδευσις διὰ νὰ ἀποδώσῃ τοὺς ἐπιδιωκόμενους καρποὺς προϋποθέτει σχετικὴν πείραν καὶ ἐπαγγελματικὸν πρακτικὸν καταρτισμόν. Καὶ δεύτερον διότι ἡ μετεκπαίδευσις διὰ νὰ τελεσφορήσῃ ριζικώτερον προϋποθέτει ὄριμον ἡλικίαν καὶ ἐνσυνείδητον ἐπιθυμίαν.

Καταννοεῖται βεβαίως κατὰ συνέπειαν πόσον εἶναι κατάλληλον τὸ ἔδαφος

ποῦ παρέχεται σήμερον εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Βιομηχανικῶν Σπουδῶν διὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν οἱ σοβαροὶ σκοποὶ τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκει.

Ἐγὼ πάντα ταῦτα τὰ αἰσθάνομαι ἐκ βαθέων καὶ θὰ καταβάλλω ὅλην μου τὴν θέλησιν καὶ ὅλον μου τὸν ἐθουσιασμόν πρὸς ταῦτα.

Ἐπιθυμῶ ἐπίσης νὰ σὰς διαβεβαιώσω διὰ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων ἐμφερόντων καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι συνάδελφοί μου. Πορακαλῶ κατὰ συνέπειαν καὶ σεῖς νὰ παρακολουθήσετε μετὰ προσοχίης καὶ συστήματος ὅλα τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς μας καὶ νὰ εἰσθε βέβαιοι διὰ τὸ ὡς ἄνω ἐπιδιωκόμενοι σκοποὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐπιτευχθοῦν εἰς ὄφελος καὶ ὠμῶν τῶν ἰδίων καὶ τῶν ὀργανισμῶν εἰς τοὺς ὁποίους ὑπηρετεῖτε καὶ γενικώτερον ὁλοκλήρου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

Ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος εὐμενῶς πάντοτε παρακολουθῶν τὴν Σχολὴν, ἀνέφερεν καὶ πάλιν τὸ ἔργον τῆς ἐπὶ τῇ ἐναρξί τῶν δευτέρου, ἔτους ἰδιαίτερώς δὲ ἡ ἐφημερὶς «Ἀκρόπολις» εἰς τὸ φύλλον τῆς 13ης Νοεμβρίου γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἐνα πλῆθος νέων ἀνθρώπων ποὺ ἐργάζονται σὲ κάθε εἶδος βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων φοιτοῦν εἰς αὐτὴν τὰ βράδια καὶ ἀποκτοῦν ἐκεῖ θατικώτερα ἐφόδια, διὰ τὴν μεγαλυτέραν προκοπὴν εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν τῶν σταδιοδρομίαν. Ἡ σχολὴ ἰδρύθη κατὰ τὰ εὐρωπαϊκὰ πρότυπα ἀπὸ ἓνα βυίλον φωτισμένων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀντιλήφθησαν, διὰ τὴν πρώτην σειρὰν πλουτοπαραγωγικῶν διὰ τὴν ἐθνικὴν μας οἰκονομίαν, ἐπιχειρήσεις ὅπως εἶναι αἱ βιομηχανικαὶ, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὕρισκωνται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, χωρὶς ἐιδιωτέρας γνώσεις. Φυσικὰ θὰ ἤμποροσε κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ, διὰ τὴν ὑπάρχον πλῆθος δημοσίων σχολῶν ποὺ κατοριζοῦν τοὺς νέους καὶ διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτάς. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησμονῆται, διὰ τοὺς ἔχον προσληφθῆ εἰς τὰς ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεις καὶ ὅσοι προσλαμβάνονται ἀκόμη εἶναι φτωχὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ, ποὺ δὲν ἤμποροῦν ν' ἀποκλεισθοῦν ἀπὸ αὐτάς ἐπειδὴ δὲν εἶχαν τὴν οἰκονομικὴν εὐχέρεια νὰ σπουδᾶσιν εἰς τὰς ἐιδικὰς σχολὰς τοῦ δημοσίου. Ἡ ζωὴ, οἱ ἀνάγκες τῆς, δὲν περιμένουν καὶ τὰ φτωχόπαιδα τοῦ λαοῦ μας τρέχουν νὰ βροθῶν ὄρου—ὄρου ἐργασία γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὸ ψωμί τους. Ὅλα αὐτὰ ἐσκέφθησαν ὀρθῶς οἱ συγκροτήσαντες τὴν σχολὴν καὶ περὶ αὐτῶν μᾶς μίλησαν χθὲς μετὰ συγκλήσιν οἱ σπουδασταὶ τῆς. Μαθαίνου εἰς αὐτὴν μέσα εἰς μίαν διετίαν καὶ κατὰ τὰ κανονικὰ κάθε βράδυ μαθήματα, πράγματα χρήσιμα γιὰ τὴν δουλειὰ τους καὶ γενικώτερα μορφώνονται πρὸς ἀνώτερα πνευματικὰ ἐπίπεδα.

Μέχρι πρό τινος ἦτο ἐγκατεστημένη εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Συνδέσμου Ἐλλήνων βιομηχάνων, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπιδοτεῖ μὲ ἰκανὸν κατ' ἔτος ἐπίδομα, ἀπὸ τῆς ἐναρξέως ἔξω τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους ἀπέκτησεν ἰδιαίτερα γραφεῖα καὶ αἰθούσας, παραδόσων. Ἐγκατεστήθη δηλαδὴ εἰς τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας 78 μέγαρον. Ἀνθρώποι κατὰ τὸ πλεῖστον νέοι, ἀλλὰ καὶ μεγαλυτέρας ἡλικίας ποὺ θέλουν ν' ἀναδειχθοῦν περισσότερο εἰς τὸ στάδιον ποὺ ἐξέλεξαν τρέχουν μὲ λαχτάρια μικρῶν μαθητῶν ν' ἀκούσουν τὰ διδασκόμενα μαθήματα. Εἶναι μὲ ἀλλὰ λόγια ἡ σχολὴ Βιομηχανικῶν Σπουδῶν, ἓνα εἶδος ἀληθινοῦ Πανεπιστημίου καὶ δι' οὗτο ἔτυχε τόσον ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς καὶ τὸ κράτος τὴν περιέβαλε μὲ πολλὴν στοργήν».

Περαιτέρω τὸ δημοσίευμα τῆς «Ἀκροπόλεως» γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἡ σχολὴ καὶ ὁ διοικῶν αὐτὴν ὄμιλος ποὺ ἐκδίδει καὶ τὸ γνωστὸν μηνιαῖον περιοδικὸν «Νεοὶ Δρόμοι» ἐκτυπώνει εἰς φυλλάδια τὰς παραδόσεις τῶν καθηγητῶν τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ μᾶλλον διανέμει δωρεὰν εἰς τοὺς σπουδαστάς τῆς.

Πάντως οἱ τελευταῖοι ἐνθουσιασμένοι, διὰ βελτιώσων τὴν πνευματικὴν τῶν ποιότητα διὰ πληθαίνον τὰς γνώσεις ποὺ δὲν ἤμποροῦσαν ν' ἀποκτήσουν εἰς τὰ χρόνια τῆς φτωχῆς παιδικῆς τῶν ζωῆς ἐκφράζονται μὲ τὰ καλύτερα λόγια διὰ τὴν σχολὴν τους. Ἐπομένως δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ εὐχρηθῶμεν εἰς τὸ ἰδιόρρυθμον αὐτὸ ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα μακρὰν τὸν βίον καὶ εἰς τοὺς ἐνθουσιῶντας σπουδαστάς τῆς, τὴν ἀπόκτησιν τοῦ διπλώματος, ποὺ τόσον ποθοῦν».

Ὁ κ. Ἀνδρέας Ν. Χατζηκυριάκος ἐδήλωσεν διὰ τὸ ἐπὶ τῆς Βιομηχανικῆς Πολιτικῆς μαθηματὰ του θέλει ἐγκαινιάσῃ κατὰ τὸν προσεχῆ Ἰανουάριον.

Τὸ ὁποῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου διάταγμα τὸ τροποποιήσαν διατάξεις τινὰς τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Σχολῆς ὀρίζει διὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς μετέχει εἰς ἀντιπρόσωπος τῆς κ. Ο. Ν. ὀριζόμενος ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ταύτης. Δυνάμει τοῦ Διατάγματος τούτου ὄρισθη ὡς τακτικὸν μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὁ κ. Ν. Κεφάλας ὡς ἀναπληρωτῆς δὲ αὐτοῦ ὁ κ. Ι. Μανουσόπουλος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΟΣ

Πλήρης ήμερών ἀπεβίωσεν τὴν 5ην τοῦ παρελθόντος μηνὸς ὁ πρῶν πρωθυπουργὸς Νικόλαος Τριανταφυλλάκος ἐπιφανὴς πολιτευτὴς, ἀσκήσας μεγίστην ἐπιρροὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὁ λαὸς τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἠρνεῖτο εἰς τὸν Τριανταφυλλάκον τὴν ψῆφον του, καταστήσας αὐτὸν μόνιμον μέλος τοῦ κοινοβουλίου.

Ὁ Τριανταφυλλάκος ἐν τῇ Βουλῇ ὑπῆρξεν μετριοπαθὴς, κατὰ κανόνα δεχόμενος νὰ μετέχη ὡς ὑπουργὸς κυβερνήσεων αἵτινες ἤρχοντο εἰς τὴν ἐξουσίαν διὰ νὰ καταστέλουν τὴν ἐρεθισμένην κοινὴν γνώμην, καὶ ἀνερχόμενος σπανίως ἐπὶ τοῦ βήματος τοῦ ὁποίου ἐν τούτοις ἦτο εἰς τῶν ἐπιλέκτων παραγόντων. Ἡ στερεὰ μόρφωσις καὶ ἡ πολιτικὴ του διάνοια τοῦ ἐπέτρεπον νὰ παρακολουθῇ τὰς συζητήσεις τῆς Βουλῆς καὶ νὰ σχηματίζῃ ἀνευ κόπου γνώμας πρὸ παντὸς λογικῆς, ἐπὶ τῶν ὑπὸ συζήτησιν θεμάτων. Καὶ δι' αὐτὸ ἐνῶ τὰ ἔτη παρήρχοντο καὶ νῆαι ἱκανότητες προσετίθεντο ἐν τῷ κοινοβουλίῳ, ὁ Τριανταφυλλάκος παρέμενε μορφὴ μὲ ἀξίαν, τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος δὲν ἐφθειρεν, οὔτε οἱ νεώτεροι τῆς Βουλῆς παράγοντες ἠδύναντο νὰ παραβλέψουν. Ἀπόδειξις τούτων ἡ ἐν ἔτει 1911 ἐπιτυχία του ὡς ἀντιπροσέδρου τῆς ἐπὶ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ συντάγματος ἐπιτροπῆς, καὶ ἡ ἐν ἔτει 1913 πλήρης πολιτικότητος ἀγόρευσις του ἐπὶ τῆς συνθήκης τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ συντηρητικότης τοῦ χαρακτῆρος του εἶχεν ἐλκύσει τὴν προσωπικὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ πρώτου, ὅστις ἐθεώρει τὸν Τριανταφυλλάκον φίλον του προσωπικόν, μυστικοσύμβουλον του—ἐάν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις— καὶ συχνὰ τοῦ ἐζήτει γνώμας. Ἔστω καὶ ἂν ὁ Τριανταφυλλάκος συνέπιπτεν νὰ μὴ μετέχη τῆς κυβερνήσεως τῆς Χώρας.

Ἄς προσθέσωμεν δὲ εἰς τὰς συντόμους ταύτας γραμμάς τὴν ἀτομικὴν τοῦ ἀνδρὸς χρηστότητα, τὸν πρὸς τὰ πάτρια σεβασμὸν του διαπλασθέντα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν νεανικῶν του σπουδῶν, ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ Νικόλαος Τριανταφυλλάκος ἐκ τοῦ σύγγενος εἶχεν γνωρίσει πολλοὺς ἐξ ὧν εἶχον ἀπομείνει ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, καὶ ἰσχυρῶς τὸν γηραιὸν πομπουργῶν Βούλγαρον, τὸν ὁποῖον συνῆντα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐνθα ὁ κυβερνήτης ἐκεῖνος ἐσυνήθιζεν νὰ ἐκκλησιάζεται. Παριστατικὸς ὅπως ἦτο εἰς τὰς ἀφηγήσεις του ὁ Τριανταφυλλάκος, περιέγραφεν μὲ ὠραίας γραμμάς, τὸ ἐπιβλητικὸν καὶ αὐτηρὸν βλέμμα τοῦ Βούλγαρου, καὶ τὰς παρατηρήσεις ποῦ τοῦ ἔκαμε κάποτε ὁ Βούλγαρος, ἐπειδὴ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἶχεν παρατηρήσει τὴν ἀπουσίαν τοῦ Τριανταφυλλάκου ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

Μὲ τιαῦτα παραδείγματα κατηχηθεὶς κατὰ τοὺς χρόνους τῶν σπουδῶν του καὶ ἐπικοινωνήσας κατόπιν ἐν Γερμανίᾳ μὲ τὰ νάματα ὑγιοῦς ἐπιστήμης, διεμορφώθη εἰς φυσιογνομίαν, ἡ ὁποία δὲν θά λησμονηθῇ καὶ τῆς ὁποίας τὰ χαρίσματα εἶχον ἀπόδοσιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς πατρίδος.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ ΡΑΛΛΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ

Εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος ἐδημοσιεύθη ἱστορικὴ διατριβὴ περὶ τοῦ «Στρατηγοῦ Ράλλη» γραφεῖσα παρὰ τοῦ κ. Ν. Π. Ἀποστολοπούλου.

Ἐν τῇ διατριβῇ ταύτῃ ὁ κ. Ν. Π. Ἀποστολόπουλος ἔκρινεν σκόπιμον νὰ δώσῃ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ κοινωνικοῦ πλαισίου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ὁ Ράλλης. Θεωρῶν δὲ σταθμὸν ἐξελιξεως τὰ «λαυριακά», ἀνέφερεν ἐν ὑποσημειώει κείμενον τοῦ Ἄγγλου ἱστορικοῦ Οὐίλλιαμ Μίλλερ, γράφοντος ὅτι ὁ Σερπιέρης ἀναγνώσας τὸν Στράβωνα, ἐπληροφόρηθη περὶ τῆς ἀξίας τῆς λαυριακῆς σκωρίας.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἦλθον εἰς τὰ γραφεῖα μας λίαν αὐθεντικῆς πηγῆς πληροφορίες, ἀνατρέπουσαι τὸ κείμενον τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως. Κατὰ τὰς πληροφορίες ταύτας, ἀπαρχὴ τῶν λαυριακῶν εἶναι ὁ Γεώργιος Παχὺς. Ἄριστος ἐγκατεσημένος ἐν Ἰταλίᾳ.

Ὁ πάππος τοῦ Γεωργίου Παχὺ καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων κατέφυγεν ἐξ Ἠπείρου εἰς τὴν Ἰταλίαν παραλαβὼν, μεθ' ἑαυτοῦ τὴν οἰκογένειάν του.

Ἐγκατασταθεὶς εἰς τὸ Κάλιαρι τῆς Ἰταλίας, ἀνέθρεψεν ἐκεῖ τὸν υἱὸν του Χριστόδουλον, δηλαδὴ τὸν πατέρα τοῦ Γεωργίου Παχὺ.

Ὁ Χριστόδουλος Παχὺς ἐγένετο πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Κάλιαρι.

Ὁ Γεώργιος Παχὺς ἀνατραφεὶς ἐν Ἰταλίᾳ, ἀπεστάλη παρὰ τοῦ πατρὸς του διὰ σπουδᾶς εἰς τὴν Κέρκυραν, ἐγγραφεὶς εἰς τὸ ἐκεῖ ἐπὶ ἀγγλοκρατίας Ἄγγλικὸν κολλέγιον.

Εἰς Ἰταλικὸν λιμένα καὶ ἐντὸς ἑλληνικοῦ πλοίου ὁ Γεώργιος Παχὺς παρέτήρησεν λαυρακὴν σωρίαν, καὶ ἠρώτησεν ἀνθρώπον τινα τοῦ πληρώματος, περὶ προελεύσεως τῆς σκωρίας ταύτης.

—Ἄπ' αὐτὸ—τοῦ ἀπήντησεν οὗτος—ἔχει ὅσα θέλετε στὴν Ἑλλάδα.

Τότε ὁ Παχὺς ἔσπευσεν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ βεβαιωθῇ.

Βεβαιωθείς ἐπανῆλθεν ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνθα ἤρξατο τὰς συνεννοήσεις μετὰ τοῦ ἐκ Rimini φίλου του Ἰωάννου Βαπτιστοῦ Σερπιέρη, συγγενοῦς τοῦ καθολικοῦ κληρικοῦ καὶ ἐπιφανοῦς μαθηματικοῦ Σερπιέρη.

Ἄφ' ἑτέρου ὁ κ. Χ. Δαραλέξης μᾶς ἐτηλεφώνησεν ὅτι μεταξὺ τῶν ἀεικτότων τοῦ Ράλλη εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς :

Βαθύθλουτος κυρία τῶν Ἀθηνῶν προσεκάλεσεν τὸν Ράλλον εἰς γεῦμα.

Ἐπειδὴ μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ἦτο καὶ πρόσωπον ὄπερ ἡ οἰκοδέσποινα ἤθελε νὰ τιμῆσῃ περισσώτερον, ἐτοποθέτησεν δεξιὰ τῆς τὸν ξένον καὶ ἀριστερὰ τὸν Ράλλον.

Τὴν ἐπομένην ὁ Ράλλης τῆς ἔστειλεν ἕνα τεύχος «ὁδηγοῦ καλῆς συμπεριφορᾶς» καὶ τῆς διεμήνυσεν διὰ τρίτου προσώπου, ὅτι ἀφοῦ δὲν γνωρίζει νὰ φέρεται δὲν πρέπει νὰ προσκαλῇ στρατηγούς. Ἐθεώρησεν τὴν εἰς τὰ ἀριστερὰ τοποθέτησιν του, ὡς οὐχὶ προσήκουσαν εἰς τὸν βαθμὸν του καὶ τὴν ἡλικίαν του.

Μᾶς προσέβηκεν ὁ κ. Δαραλέξης τὰ ἑξῆς :

— Ἀμυδρῶς ἐνθυμοῦμαι τὸν Ράλλον. Ὅταν ἤρχισα νὰ πηγαίνω εἰς χοροεσπερίδας ἔζη ἀκόμη, ἀλλὰ τότε ἐχόρευεν μόνον λανσιέ, ἐθεώρει ὅμως ἀπαραίτητον—καίτοι ὑπέργηρος—νὰ χορεύσῃ ἕναν λανσιέ καθ' ἑκάστην χοροεσπερίδα.

ΑΝΑΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ "ΝΕΩΝ ΔΡΟΜΩΝ",

Ἄνετυπώθησαν εἰς τεύχη αὐτοτελῆ αἰ κάτωδι εἰς τοὺς «Νέους Δρόμους» δημοσιευθεῖσαι ἔργασια:

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑ ΧΑΡΙΛΑΟΥ:

Βιομηχανικὴ πολιτικὴ (μέρος πρῶτον)

Ν. Π. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ:

Ἡ Βιβλιοθήκη καὶ τὸ Ἱστορικὸν καὶ Πολιτικὸν Ἄρχειον Νικολάου Δ. Λεβίδου

ΣΤΑΥΡΟΥ. ΚΩΝΣΤ. ΤΣΑΛΔΑΡΗ:

Ὁ περὶ ἄρσεως τῆς σταθεροποιήσεως Νόμος 5422

ΕΝ ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Ἡρὸς τιμὴν τοῦ κ. Ἀλεξ. Πριλαδελφέως

ΕΥΡΩΤΑΣ ΑΛΕΥΡΟΠΟΙΗΤΙΚΗ Α.Ε.

ΚΥΛΙΝΑΡΟΜΥΛΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΟΥ
 ΚΕΤΡΕΤΑΣ ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1929—ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
 ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗ: 250.000 κελ.

Διεύθυνσις (Ἀθηνῶν—Πειραιῶς) Πειραιῶς Τηλ.: 43411
 Ἐμπορ. τμήμα (Ἀθηνῶν—Πειραιῶς) » 42218
 Τηλ. Κέντρου » 44081

ΑΝΩΝ. ΕΤ. ΓΕΩΡΓΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 25 404

Ἐξοφάσιον καταβεβλημένον Ἀρχ. 125.000.000
 Ἀποθεματικὰ τῆς Β(Φ)Η(2)Σ(6) » 10.810.000

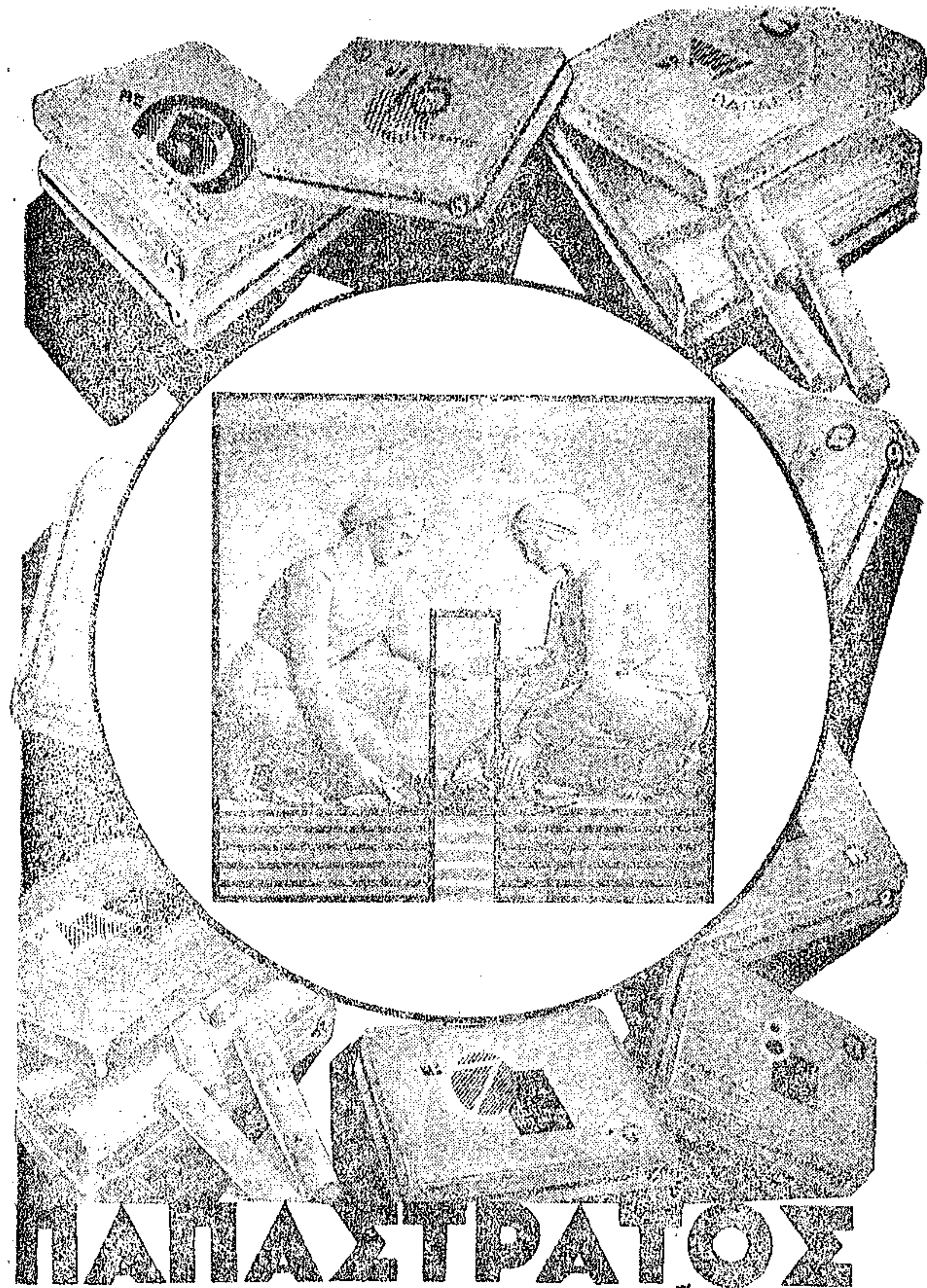
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Οἰνοποιίας καὶ Οἰνοπνευματοποιίας ἐν Καλάμαις.

Οἰνοποιεῖα Ἐν Καλάμαις—Λόγγα—Θούρι.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Ζυμῶν Ἀρτοποιίας ἐν Σταφίδος ἐν Καλάμαις

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Παραγωγῆς τρυγητῶν ὀξέων ἐν Πειραιεῖ (ὁδὸς Θηβῶν)

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 158

ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Η ΕΡΓΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΝΑΟΥΣΗΣ

ΛΑΝΑΡΑ - ΚΥΡΤΣΗ ΣΙΑΣ Α. Ε.

Φέρει εις γνώσιν του κοινού, ότι ή ειδική έπεξεργασία των ύφασμάτων κατά τό ούστημα

“LONDON SHRUNK,,

τήν όποιαν εξαγγέλλει συνάδελφος, επιχείρησις ότι μέλλει αύτη τό πρώτον έν Έλλάδι νά έφαρμόση επί των ύφασμάτων της, εφαρμόζεται ύφ' ήμών

ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1928

καί εις αύτην όφείλεται ό λόγος διά τόν όποιον τά ύφάσματά μας ούτε μαζεύουν, ούτε τσαλακώνουν, άποκτήσαντα ούτω τήν άμέριστον και άνεπιφύλακτον έμπιστοσύνην και έκτίμησιν τής πολυπληθοϋς ήμών πελατείας.

ΕΡΓΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΝΑΟΥΣΗΣ

ΛΑΝΑΡΑ - ΚΥΡΤΣΗ & ΣΙΑ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — Τέρμα Κολοκυνθοϋς

ΚΕΦΑΛΑΙΑ : Αποθεματικά και Κρατήσεις Δρχ. 200.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ :

1) Έν Αθήναις	} Κλωστήριον, Ύφαντήριον, Φινιριστήριον και Βαμβακοκλωστήριον
2) Έν Ναούση	

Προϊόντα :

Όλα τά είδη των μαλλίνων ύφασμάτων άνδρικών και γυναικείων

Παραγωγή :

3.000.000 μέτρα ύφασμάτων έτησίως, άξιας 300.000.000 δραχμών

Απασχολούμενον προσωπικόν :

- 1) Ύπαλληλικόν : 150
- 2) Έργατικόν : 4.200

ΧΡΩΜΑΤΟΥΡΓΕΙΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Σ. Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ & ΣΙΑ Α. Ε.

Βιομηχανία ίδρυθείσα τώ 1883

ΕΔΡΑ · ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ · ΓΡΑΦΕΙΑ :

Νέον Φάληρον — Τηλέφωνον : 44.151—44.152

ΑΠΟΘΗΚΑΙ ΠΩΛΗΣΕΩΝ :

Αθήναι—Λυκούργου 18. Τηλέφωνον : 52 381

Πειραιεύς—Λεωφ. Μιαούλη 27α. Τηλέφ. 40-211

Θεσσαλονίκη—Έρμου και Αριστοτέλους. Τηλέφ. 25-10

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΧΡΩΣΤΙΚΑΙ ΟΥΣΙΑΙ παντός είδους (χρώματα άνιλίνης, χρωμίου, άλιζαρίνης, θειοΐχα κλπ.) Διάφορα Φαρμακευτικά και Χημικά προϊόντα, Ανθρακικών ξέυ, Αμμωνιαί άξιοις και ύγρόά, Τουρκικών έλαιον, Θεικόν νάτριον κρυστ., Ύδροφιλος βάμβαξ, Βάτται (ραπτών), Πάγος κλπ.

Η“ ΑΝΑΤΟΛΗ,, ΑΝ. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Έτος ίδρύσεως 1906 ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Φιλελλήνων 15

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : Τσιμισκή 19
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ : Μακράς Στοάς και Κέντροπος
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ : ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ : ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ, ΣΟΥΔΑΝ ΚΑΙ ΚΥΠΡΩ

Ασφάλεια : ΖΩΗ Σ - ΠΡΟΣ
και τίτλοι κεφαλοποιήσεως με τριμήνους κληρώσεις

ΑΝΩΝ. ΛΙΘΩΝΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡ. ΜΕΤΑΛΛΕΥΜΑΤΩΝ

ΕΔΡΑ : ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ (Όδός Κοραή 1) — ΤΗΛΕΦ. 22 475

Μεταλλεία Νικελίου έν Λαρίμνη Λοκρίδος

» Χρωμιούχου Ξιδήρου έν Λαρίμνη και Λουτσιώ (Λοκρίδος)

» Λευκολίθου έν Εύβοία

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΕΝΟΦ. ΙΩ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΟΙΝΙΚΑ — ΑΣΤΙΚΑ — ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ

ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ ΑΡΙΘ. 4

ΤΗΛΕΦ. 24-832

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Πατησίων 30 α | Τηλεγρ. Δίσις «ΟΣΤΕΔΕΡΚΟ»
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ: 'Οδ. 'Ορφείως (Ρούφ) | ΤΗΛΕΦΩΝΑ: } 24.181 Γραφεία
563.313 'Εργοστάσιον

Προϊόντα Φυτόκαρπον:

'Ενεργός αποχρωστικός άνθραξ δι' Ολιγοποιάν, 'Αμυλοσάκχαρον, Ζακχαροποιάν, 'Ελαιουργίαν, Πυρηνελαιουργίαν, Σπορελαιουργίαν κλπ.

"Έτερα προϊόντα έργοστασίων

Κόλλαι: 'Οστεόκολλα (ΤΑΥΡΟΣ), Δερματόκολλα, Νευρόκολλα, Ζελατίνα Ολιγοποιίας, Ζελατίνα Βιομηχανική, Κόλλα Larin Saie (Κοριζοποιών), Πάστα τυπογραφικών κυλίνδρων.

Σάπωνες: Rhododerma (Ρυδόδερμα), Βυή Κake κλπ. άρωματικοί, Saie (Τύπου Σινλάιτ), Ρούφ εις κόβιν, 'Αμυγδάλου, Κοινολύσεις (Τύπου Μασσαλίας).

Λιπάσματα: 'Υπερφωσφορικόν και 'Οστεάλευρον (έξ όστών), 'Αζωτάλευρον (όργανικόν λίπασμα).

Τροφαί ζώων: Κτηνοτροφικόν (κόβινς όστών) (διά ζώα και πουλερικά)

ΑΝ. ΕΛΛ. ΕΤ. ΧΗΜ. ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ & ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: ΚΟΡΪΗ | ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΑΡΙΘ. 22 631, 22 632, 22 671

'Εμπορική Δίσις και 'Εργοστάσια: έν ΠΕΙΡΑΙΕΙ (ΔΡΑΠΕΤΣΟΝΑ)
'Αριθμός Τηλεφώνου: 40 351

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΥΑΛΟΥΡΓΕΙΟΥ: 'Υαλοπίνακες: Κοινολύσεις, Διαφανείς (Μάτ) και Λείας 'Επιφανείας. 'Υάλινα είδη Οικοδομικών: Φωταγωγοί, Τούβλα, Πλακάκια, Κέρμοι.

ΕΙΔΗ ΗΜΙΛΕΥΚΟΥ ΥΑΛΟΥ

Φιάλαι γυμναί: Κοινά, Οίνου, Λικέρ, Σουμάδας, Ζύθου, 'Αεριούχων ποτών, Μεταλλικών υδάτων και Βιομηχανικά παντός είδους.

Γολόνια Γυμνά και Πλεκτά.

Δαμιζάνια Γυμνά, Πλεκτά και με κόφας.

Παγονιέται Πλεκτά.

Βαρελάκια Γυμνά και Πλεκτά.

ΠΑΓΙΔΕΣ διά την καταπολέμησιν της ΜΥΓΓΑΣ της ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ. Πανεπιστημίου αριθμός 6
Τηλέφωνον: 27-781

Τηλεγραφική διεύθυνσις: ΟΞΕΑΛ ΑΘΗΝΑΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΥΦΑΝΤΗΡΙΑ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Τηλεγρ. Διεύθ. «Ελληνυφ»
Νέα Σφαγεία—'Οδός Πειραιώς Τηλέφ. 92-61

1) **ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ** α) "Απαντα τα Βαμβακερά είδη εις έκλεκτάς ποιότητας. β) Νήματα Βαμβακερά.

2) **ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΜΑΛΛΙΝΩΝ** α) Μάλλινα Νήματα. β) 'Υφάσματα Μαλλοβάμβακα, 'Ανδρικά και Γυναικεία εις πλούσιαν συλλογήν.

Α. Ε. ΕΛΑΙΟΥΡΓΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ "ΕΛΑΪΣ",
ΝΕΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ — Τηλ. 44-361

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Α) **ΕΔΩΔΙΜΑ:** α) 'Εξευγενισμένα: 'Ελαιόλαδον, Βαμβακέλαιον, Καρυδέλαιον, Ζωϊκόν λίπος β) 'Υδρογονωμένα: 'Ελαιόλαδα, Βαμβακέλαια, Καρυδίνη, 'Ιχθυέλαια. γ) 'Υποποιημένα: «'Ελαιόλαδον άγνον» Τύπος έλαιόλαδου προς έξαγωγήν. «Φυτίνη» 'Αγνόν φυτικόν βούτυρον. «Φυτολίνη» αντιλαθιστώσα τδ φρέσκον βούτυρον. «Στερεόλ» Μαγειρικόν βούτυρον άπο λεικτικώς έξ έλαιόλαδου «'ΕλαΪς ΟΪΣ» Λευκή έλληνική βρώμη συμπιεσμένη.

Β) **ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ:** α) Λινέλαια: 'Ομά, βρασμένα, διπλοβρασμένα, ραφινάτα, διπλοραφινάτα, λευκά, Stand-oil β) 'Ολιγόγονον. γ) Λιπαρά και ότεατικά όξεία.

Γ) **ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΑ:** Λινάλευρον, Βαμβακόπητα, Καρυδόπητα, Πίτυρα, βρώμης κ.λ.π.

ΜΕΤΑΕΟΨΦΑΝΤΟΥΡΓΕΙΟΝ
Η "ΧΡΥΣΑΛΙΣ",
ΣΤΥΛ. Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Α. Ε.

Κεφάλαιον όλοσχερώς κατήνον Δρ. 50.000.000
Κεφάλαια 'Αποθεματικά » 19.000.000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ: 'Εν 'Αθήναις Παδονίφτη) και έν Γουμνίτοιη (Μακεδονίας)
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΗ: Χονδρικής πωλήσεως Μητροπόλεως 48.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ: Ταχυδρομ. Γραμματ. 68 Τηλεγρ. Μεταξοχουσαλις 'Αθήνας
ΤΗΛΕΦΩΝΑ 'Εργοστ. Παδονίφτη άρ. 81-951-81-952 'Αποθήκης 20-248

ΕΙΔΗ ΤΙΝΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΜΑΣ

Κρέπ Σιν—Φουλάρ—Ζωρζέτ—Κρεπόν—Μαροκαίν—Σατέν—
Σεμιζιέ, Λατέν, Κλοκέ, 'Εμπριμέ.

ΚΡΕΠ ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ ΤΥΠΩΝ

Μαλλομέταξα έπανωφορέων, Σετακρούτες, Κουκουλίρικα, φόδρες, ραπτών, φόδρες καπέλλων, Μουαρέ τσαντιών.

'Εφάσματα επίπλων, Στόφες κλαδωτές.

ΑΠΑΝΤΑ ΦΕΡΟΥΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΥΓΙΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΕ Α. Ε.

Διατηρήσεις εἰς ψυκτικούς θαλάμους
Ταπήτων, Γουναρικῶν, Μαλλίνων Ὑ-
φασμάτων κλπ.

Ἡ Α. Ε. «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΕ» καθόρισε διὰ τὴν
ἐφετεσθῆν περίοδον (ἀπὸ 11^{ης} Ἀπριλίου ἕως 30^{ης}
ἑκτοβρίου 1938) τὰ κάτωθε τιμολόγια διὰ τὸ τμήμα
τῆς διατηρήσεως ταπήτων, γουναρικῶν κλπ.

ΔΙΑ ΤΑΠΗΤΑΣ

Ἀπὸ 1 ἕως 5 τετρ. μ. Δρχ. 40 τὸ τεμάχιον
» 5 » 10 » » » 75 » »
» 10 » 20 » » » 7 κατὰ τετρ. μ.
Ἄνω τῶν 20 » » » 10 » »

Ἐπὶ πλέον πέντε τοῖς χιλίοις ὡς ἀσφάλιστα ἐπὶ
τῆς δηλουμένης ἀξίας ἐκάστου τάπητος, ὡς καὶ Δρχ.
30 δι' ἕξοδα παραλαβῆς καὶ παραδόσεως τούτων διὰ
τῶν αὐτοκινήτων τῆς Ἑταερίας.

ΔΙΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Δι' ἕκαστον τεμάχιον Δρχ. 100.

Ἐπὶ πλέον δέκα τοῖς χιλίοις ὡς ἀσφάλιστα ἐπὶ
τῆς δηλουμένης ἀξίας ἐκάστου γουναρικοῦ, ὡς καὶ Δρχ.
30 δι' ἕξοδα παραλαβῆς καὶ παραδόσεως τούτων διὰ
τῶν αὐτοκινήτων τῆς Ἑταερίας.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 307

ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΑΤΕ: 80-191

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΕΛΛΗΝ. ΤΑΠΗΤΑΣ

Ὁ Ἑλληνικὸς τάπητς εἶναι τὸ ἀπαραίτητον συμ-
πλήρωμα κάθε σοβαρῆς ἐπιπλώσεως.

Οἱ Ἑλληνικοὶ τάπητες εἶνε πλέον ἀνώτεροι τῶν
Περσικῶν καὶ ὄλων τῶν Ἀνατολικῶν εἰς σχέδια, χρω-
ματισμοὺς καὶ στέρεότητά.

Ἡ ἀγορὰ Ἑλληνικῶν χειροποιήτων ταπήτων εἶνε
μὲν πολὺ καλὴ τοποθέτησις χρημάτων καὶ παρέχει ἐρ-
γασίαν εἰς χιλιάδας ἐργασιῶν τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς
πρωτεύουσας.

Ἑλληνικὸς Ταπητουργικὸς Ὄργανισμὸς

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

Κεφάλαια Μετοχικὰ καὶ Ἀποθεματικά Δρχ. 1.205.000.000
Καταθέσεις (τῆ 30 Ἰουνίου 1939) » 10.665.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Κεντρικὸν Κατάστημα ἐν Ἀθήναις
Ὑποκαταστήματα καὶ Πρακτορεῖα εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἐκτελεῖ πάσης φύσε-
ως τραπεζικὰς ἐργασίας καὶ ὑπὸ ἐξαιρετικῶς συμφέροντας
ὄρους. Δέχεται δὲ καταθέσεις εἰς δραχμὰς (εἰς πρώτην ζή-
τησιν, ἐπὶ προθεσμίᾳ, διαρκεῖς καὶ ταμειυτηρίου) μὲ λίαν
εὐνοϊκὰ ἐπιτόκια.

Εἰδικὰ εὐκολίαι καὶ συμφέροντες ὄροι διὰ τὰ ἐμβά-
σματα καὶ γενικῶς τὰς μετὰ τῆς Ἑλλάδος συναλλαγὰς τῶν
ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἑλλήνων. Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα διατηρεῖ
πλήρες δίκτυον ἀνταποκριτῶν εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ ἐξω-
τερικοῦ, εἶναι δὲ ἀνταποκριτὴς ἐν Ἑλλάδι τῶν μεγαλητέ-
ρων ξένων τραπεζῶν.

ΑΝΩΝ. ΓΕΝ. ΕΤ. ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Μέγαρον Ἀφθονίδου — Δεύτερος ὄροφος ὁδὸς Παπαρρηγοπούλου 9
ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 14.600.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ: Εἰς Λαυρετώνα Πειραιῶς τσιμέντα «Ἡρακλῆς» καὶ ὑπερ-
τσιμέντα Ἐρυθροῦ κύβου 90.000 τόννουσ ἐτησίως. — Ἐν Βόλῳ τσιμέντα «Ὀλυμ-
πος» καὶ «Περσικόν» τριγώνου 50.000 τόννουσ.

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: Κεντρικῶν Γραφ. Διευθύνσεως 25.101. — Λογιστηρίου 21.921
Ἐργοστασίου Δρακετσῶνος Διευθύνσεως 42.863. — Ἐντολῶν 44.441 — Γραφείων
Βόλου 3.72. — Ἐργοστασίου Βόλου 5.94. — Πρατήριον Ἀθηνῶν 52.211. — Πρα-
τήριον Θεσσαλονίκης 2648.

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις ΣΙΜΗΡΑΚΛΗΣ ΑΘΗΝΑΣ — ΒΟΛΟΤΣΙΜΕΝΤ ΒΟΛΟΝ.
Αἱ μεγαλύτεροι καὶ μὲ τὰ πλέον συγχρονισμένα μηχανήματα ἐγκαταστάσεις. Τρεῖς
περιστροφικοὶ κλίβανοι. Ἀριετώτατα ἐργαστήρια χημικῶν καὶ μηχανικῶν δικιμῶν
παρακολουθήσεως ποιότητος προϊόντων.

Ἐθνικὸν Κέντρον Πωλῆσεως Τσιμεντῶν
ΚΟΙΝΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ Α. Γ. Ε. Τ. (Ἡρακλῆς—Ὀλυμπος—Τιτάν Χαλκίδος).
Ὄδὸς Σανταρόζα 3
Διεύθυνσις Σανταρόζα 3 Ἄρ. Τηλ. 30-404
Γραμματεία Σανταρόζα 3 » » 30-403
Λογιστήριον Σανταρόζα 3 » » 30-405
Τμήμα Παραγγελιῶν Σανταρόζα 3 » » 30-406

ΓΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ & ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ
"Η Τ Ε Χ Ν Η"
Ε. ΤΣΙΝΙΚΑ & Κ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΚΟΥΛΕΡΙΟΥ 1 ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ